

နန္ဒကျော်သူ

အတိတ်ကလေးတစ်စု

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

နန္ဒကျော်သူ

အတိတ်ကလူတစ်စု

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

လူရွှင်တော်

သိုင်းလောက၌ ထူးထူးခြားခြား လူရွှင်တော်တစ်ယောက်
ပေါ်ပေါက်လာသည်။

လူရွှင်တော်ဆိုသည်မှာ လူအားလုံးကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူး
အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သိုင်းလောက၌ ထွက်ပေါ်လာသည့် လူရွှင်တော်ကား တွေ့
ရသူတိုင်း ပျော်ရွှင်အောင် ပြုလုပ်ပေးခြင်း မရှိသည့်အပြင် အမျိုးမျိုး
စိတ်ဆင်းရဲ သောကရောက်ရလေအောင် ဒုက္ခပေးသူ ဖြစ်နေ၏။

ထိုသိုင်းသမား လူရွှင်တော်၏ ခံယူချက်မှာ အများနှင့်ဆန့်
ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။

၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“လူတွေက လူရွှင်တော်ကို ကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင်ရယ်မောကြတယ်။ ဒါဟာ သူတို့အတွက် ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်အတွက်ပဲ။ ကျုပ်တို့တွေတာနဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြမယ်၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမယ်၊ စိတ်သောက ရောက်ကြမယ်၊ ဒါတွေကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်က ပျော်ရွှင်မိပါတယ်လေ”

သူတပါး ဒုက္ခရောက်သည်ကို ကြည့်ပြီး ပျော်တတ်သူ ဖြစ်ရကား သူ့ကိုယ်သူ ပျော်ဖြေသည့် လူရွှင်တော်ဟု ခံယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လူရွှင်တော်သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော လူဆိုးဓားပြကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

လူရွှင်တော်ဟု ထူးခြားစွာ ဘွဲ့ထူးခံယူထားသော လူဆိုးဓားပြကြီးနှင့် ခေတ်ပြိုင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အခြားလူဆိုးဓားပြကြီး ငါးဦးရှိသေး၏။

လူရွှင်တော်က တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားတတ်သူ ဖြစ်သည်။

အခြားဓားပြကြီးငါးယောက်ကား တစ်ဦးချင်း လှုပ်ရှားတတ်ကြသလို ငါးယောက်ပေါင်း၍လည်း လှုပ်ရှားလေ့ ရှိကြသည်။

တစ်ချိန်တွင်...

နာမည်ကြီး ဓားပြငါးယောက်သည် လူရွှင်တော်နှင့် လက်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၇

တွဲကာ ပီကင်းရတနာဆိုင်ကြီးအား ဓားပြတိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုဓားပြမှုကြီးမှာ တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်း အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရသည့် ဓားပြမှုကြီး ဖြစ်သည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် လူရွှင်တော်က နာမည်ကျော် ဓားပြကြီး ငါးယောက်နှင့် ပူးပေါင်းကာ ဓားပြမှုကြီး ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓားပြကြီး ခြောက်ယောက်က ဓားပြတိုက်၍ ရရှိသော အစိုးတန်ရတနာများ ပိုက်ကာ ထုတ်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားပြီး သိုင်းလောကမှ စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ဇွဲ...။

မိုး...။

ဆောင်း...။

ရာသီအလီလီ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ပီကင်းရတနာဆိုင်ကြီး ဓားပြတိုက်ခံခဲ့ရသည့် အလွန်ကြီးကျယ်သော ဓားပြမှုကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့် ကြာမြင့်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့တိုင်...

လူတိုင်းလူတိုင်းက ဓားပြမှုကြီးကို အခွင့်ကြိုတိုင်း ပြောဆို

❖ နန္ဒကျော်သူ

နေကြဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ဓားပြမှု ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ဓားပြကြီး ငါးယောက်နှင့် လူရွှင်
တော်တို့ကား အချိန်ကာလ ကြာမြင့်သွားပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ပျောက်
ချက်သားကောင်းနေဆဲ။

ထိုဓားပြကြီး ခြောက်ယောက် သိုင်းလောကမှ ပျောက်
ကွယ်သွားသော်လည်း အခြားလူဆိုးဓားပြများ၊ သိုင်းသမားဆိုးများ
ထွက်ပေါ်သောင်းကျန်းလျက် ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ သိုင်းလောကမှာ
ဆက်လက် အသက်ဝင်နေခဲ့တော့သည်။

နောက်ပိုင်း ပေါ်ပေါက်လာသည့် လူဆိုးဓားပြ သိုင်းသမား
ဆိုးများတွင် 'နဂါး'ဆိုသော ကြေးစားလူသတ်သမားက ပို၍ လူသိ
များ ထင်ရှားလာလေသည်။

ထို့အတူ...

လူဆိုးဓားပြများ၊ သိုင်းသမားဆိုးများအား လိုက်လံဖမ်းဆီး
ကာ ဆုငွေထုတ်သည့် သိုင်းသမားလူငယ်တစ်ဦးလည်း ပေါ်ပေါက်
လာလေသည်။

သို့ဖြင့် သိုင်းလောကကြီးမှာ ထုံးစံအတိုင်း ရှုပ်ထွေးပွေလီ
မှုများနှင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၉

ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခြင်း

ကျူးယိထင်းသည် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါး၊ နှစ်ဆယ့်ခြောက်
နှစ်ခန့်ရှိသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သူ့အား မည်သည့်နေရာ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်၊ မည်သည့်နေ
ရာ၌ ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး မည်သူ့ထံမှ သိုင်းပညာ သင်ကြားခဲ့သည် ဆိုခြင်း
ကို ယနေ့တိုင် မည်သူမျှ သိရှိခြင်းမရှိကြချေ။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများက ကျူးယိထင်းအား
ထူးဆန်းသော လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။

ကျူးယိထင်းသည် ဓားလိုလက်နက်မျိုးစုံ အသုံးပြုနိုင်သည့်
အပြင် လက်နက်ပုန်းပညာ ထူးချွန်ပြီး အတွင်းအားကောင်းသူ ဖြစ်
လေသည်။

သူသည် မြင်းစီးကျွမ်းကျင်ကာ မြင်းကုန်းနှီး မပါဘဲ စီးနိုင်
နိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိကင်းက အပြစ်ခံသူတို့အား ဒုက္ခပေးသည့်အပြင် ကူညီစရာရှိလျှင် ကူညီတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

သူဒုက္ခပေးတတ်သူများမှာ လူဆိုးဓားပြများသာ ဖြစ်လေသည်။

ကျူးယိကင်းက အများသူငါကို ဒုက္ခပေးတတ်သူ မဟုတ်ခြင်းကြောင့် အများသူငါကလည်း သူ့အား မည်သို့မျှ သဘောမထားကြပါ။

သို့သော် ကျူးယိကင်းကမူ အများသူငါအကြောင်းကိုသာ မက သိုင်းလောကကြီးက အကြောင်းကိုပါ ခရေစေတုင်းကျသိအောင် စုံစမ်းထားလေသည်။

သိုင်းလောကသားတို့ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် လက်နက်နှင့် သိုင်းပညာကိုလည်း လေ့လာထားလေသည်။

ကျူးယိကင်းအား လူသိများလာခြင်းမှာ အလွန်အန္တရာယ်များသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်။

ကျူးယိကင်းက ဆုငွေထုတ်ထားသော လူဆိုးများအား လိုက်လံဖမ်းဆီးသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လူဆိုးများကို ဖမ်းဆီးကာ သက်ဆိုင်ရာသို့ အပ်နှံပြီး ဆုငွေထုတ်ယူလေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအလုပ်သည် အလွန်အန္တရာယ်များလှသော အလုပ် ဖြစ်လေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပဲ) ❖ ၁၁

ကျူးယိကင်းက အဘယ်ကြောင့် အန္တရာယ်များလှသော အလုပ်ကို ခုံမင်နှစ်သက်နေရပါသနည်း။

ကျူးယိကင်းကို သွားမေးလျှင် သူက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် အဖြေပေးမည် ဖြစ်လေသည်။

“လူဆိုးဖမ်းမိရင် ဆုငွေရမယ်၊ ဒါ့အပြင် လူဆိုးက တိုက်ခိုက်လုယက်ထားတဲ့ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းတွေကိုလဲ ရနိုင်သေးတယ် မဟုတ်လားဗျာ”

မှန်ပေသည်။

ကျူးယိကင်းသည် နာမည်ကြီးပြီး ဆုငွေများများ ရနိုင်သော လူဆိုးဓားပြများအား ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်လေသည်။

သူက ဓားပြတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားမိသည်။

ထိုဓားပြအတွက် ကြေညာထားသော ဆုငွေမှာ ငါးရာမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ထိုဓားပြ စုဆောင်းထားသည့် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားကား မနည်းမနော ရှိနေသည်။

ကျူးယိကင်းက ထိုဓားပြကို လိုက်လံရှာဖွေကာ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ဓားပြကို ဖမ်းမိခဲ့သော်လည်း ဆုငွေ ငါးရာကိုသာ ရခဲ့လေသည်။

ဓားပြ စုဆောင်းထားသည့် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားများ

၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကို မရလိုက်ပါ။

အကြောင်းမှာ...

ကျူးယိထင်းက ဓားပြနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေချိန်တွင် 'ဆားလုံ'ဆိုသော လူတစ်ယောက်က ဓားပြ ဝှက်ထားသည့် ရတနာများကို တိတ်တဆိတ် ရှာဖွေယူငင်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့်...

ကျူးယိထင်းသည် ဆားလုံ၏ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ်ကွက် ခံလိုက်ရသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ဆားလုံသည် သူနှင့် စာရင်းရှင်းရမည့်သူ ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲ တေးမှတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၃

ကျူးယိထင်းက ဆုငွေထုတ်ထားသည့် ဓားပြသုံးလေးယောက်အား ဖမ်းဆီးကာ သက်ဆိုင်ရာသို့ အပ်နှံပြီး ဆုငွေထုတ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

ထိုဓားပြများ စုဆောင်းထားသည့် ရွှေငွေကျောက်သံ ပတ္တမြားများကိုမူ မရခဲ့ချေ။

အကြိမ်တိုင်း၌ ဆားလုံက တိတ်တဆိတ် ရောက်လာပြီး လက်ဦးအောင် ယူငင်သွားတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျူးယိထင်း ခံပြင်းမဆုံး ဖြစ်ရပြီး ဆားလုံကို တွေ့လျှင် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမမည်ဟု ကျိတ်မနိုင် ခဲမရကြိုးဝါးမိသည်အထိပင်။

တစ်နေ့...

ကျူးယိထင်း ပိုပြီး ခံပြင်းဒေါသထွက်ရလေအောင် ဆားလုံက ပြုလုပ်ခဲ့ပြန်လေသည်။

မြင်းခြေထောက်

မြင်းခြေထောက် မောက်ရှု...။

မောက်ရှု၏ ခြေထောက်နှစ်ဘက်မှာ ကျောက်တုံးကျောက်
ခဲကြီးများကိုပင် ကွဲအက်ကြွေအောင် ကန်ကျောက်နိုင်ပြီး အလွန်
မာကျောပြီး အလွန်လျင်မြန်စွာ ကန်ကျောက်နိုင်သည့် မြင်းခြေ
ထောက်များနှင့် တူသည်ဟူ၍ အများက ပြောဆိုကြပြီး မြင်းခြေ
ထောက်ဟူသော ဘွဲ့ထူးပေးထားကြလေသည်။

မောက်ရှုက သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဘက် စွမ်းပကားကို
ကောင်းသည့်ဘက်၌ အသုံးမချဘဲ လူယက်တိုက်ခိုက် မကောင်းမှု
ကျူးလွန်သည့်ဘက်၌ အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်
အဖြစ် သတင်းကြီးခဲ့သည်။

မောက်ရှုက လူယက်တိုက်ခိုက်၍ ရသည့် ရွှေငွေများဖြင့်
အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝယ်ယူစုဆောင်းလေ့ရှိသူလည်း
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျူးယိထင်းက မြင်းခြေထောက် မောက်ရှုအား ဖမ်းဆီး
ကာ ဆုငွေထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

မောက်ရှု၏ခြေထောက်နှစ်ဘက်က အလွန်သန်စွမ်းမာ
ကျောလေသည်။

သို့သော်...

ကျူးယိထင်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ ခြေတစ်ဘက်
အညီအမည်းစွဲသွားသကဲ့သို့ ကျန်ခြေထောက်တစ်ချောင်း သွင်သွင်
ကျိုးသွားတော့သည်။

ကျူးယိထင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပုံပုံကလေး လဲကျနေ
သော မောက်ရှုကို ကြည့်ကာ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်ဗျားခြေထောက်တွေက အတော်သန်မာ
သေးသလား”

“မ...မသန်တော့ပါဘူးဗျာ”

မောက်ရှုက ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသည်။

၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံမိသည်နှင့် သဲကြီးမဲကြီး တိုက်
ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

မောက်ရှုက ခြေနှစ်ချောင်း အသုံးပြုကာ ကျူးယိထင်း၏
အရိုးများ ကျိုးကြေသွားအောင် ကန်ကျောက်ခဲ့သည်။

ကျူးယိထင်းက မောက်ရှု၏ခြေနှစ်ဘက်ကို တိုက်ခိုက်
လိုက်သောအခါ...

ကျူးယိထင်းက...

“ခင်ဗျားမှာ ငွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

မောက်ရှုက...

“သုံး...သုံးရာ ရှိပါတယ်”

“ဘာဗျ၊ ခင်ဗျားစုဆောင်းထားတဲ့ ရတနာတွေကော”

“မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ကျူးယိထင်း လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေ မနည်းဘူး၊ လုယက်ရ
သမျှ ပိုက်ဆံနဲ့ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ဝယ်ပြီး သိမ်း
ဆည်းထားတာ ကျုပ်သိတယ်”

မောက်ရှု မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသတင်းကြားတာ မှားနေလိမ့်မယ်”

ကျူးယိထင်းက...

“ရတနာတွေ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲ”

အတိတ်ကလူတစ်စုံ(ပ) ❖ ၁၇

“လုယက်လို့ ရသမျှ ကျုပ်သုံးပစ်တာနဲ့ ကုန်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်
မှာ အဖိုးတန်တာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး”

ကျူးယိထင်း ခဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“သုံးဖြုန်းလို့ ကုန်ပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ...သုံးဖြုန်းပစ်ဦး”

ကျူးယိထင်းက ပြောရင်း မောက်ရှု၏ခါးရိုးကို လက်သီး
ဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

မောက်ရှု၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် ကွေးညွတ်
သွားလေတော့သည်။

နာကျင်လှသောကြောင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်လေ
သည်။

ကျူးယိထင်းက ခပ်အေးအေးပင်...

“သုံးလိုဖြုန်းလို့ ကုန်ပြီဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

“တကယ် ပြောတာပါ၊ ရှိသမျှ ကုန်ပါပြီ၊ ကျုပ်...”

မောက်ရှု၏စကားမဆုံးမီ ကျူးယိထင်းက သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို
ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

“အမယ်လေးဗျ”

အော်ဟစ်ရင်း မောက်ရှုမှာ ကုန်းကုန်းကွကွ ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

ကျူးယိထင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျားလို လူစားမျိုးဟာ ခေါင်းမာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတာပေါ့၊ ကဲ..အသားမနာချင်ရင် ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတယ်ဆို တာပြော”

“ကျုပ်မှာမရှိတာ တကယ်ပါ၊ ကျုပ်..”

ကျူးယီထင်းက မောက်ရွံ့၏စကားဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ လက်သီးဖြင့်ထိုး၊ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

မောက်ရွံ့ အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် လူးလိမ့် သွားတော့သည်။

ကျူးယီထင်းက နောက်ဆုတ်လိုက်တော့မှ မောက်ရွံ့က ကုန်းအော်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ၊ ကျုပ်ကို သက်ဆိုင်ရာလက်ထဲ မပို့ပါနဲ့၊ ကျုပ်ဆီမှာ ငွေသုံးရာကလွဲရင် တခြား ဘာမှမရှိပါဘူး”

ကျူးယီထင်း ခါးထောက်လိုက်သည်။

“ခုထိ မရှိသေးဘူး ဟုတ်လား”

သူ၏ခြေလက်များ ဇယ်ဆက်သလို လှုပ်ရှားသွားရာ မောက်ရွံ့ အသံပျောက်သွားတော့သည်။

မောက်ရွံ့ သတိလစ်သွားလျှင် ကျူးယီထင်းက တစ်အိမ်လုံး မွေ့နှောက်ရှာဖွေလိုက်လေသည်။

တစ်အိမ်လုံး ပွစာကျသွား၏။ ပစ္စည်းပစ္စယများ အလဲလဲ အပြုပြုဖြစ်ကုန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာ သတိလစ် ဟန်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၉

ဆောင်နေသော မောက်ရွံ့က မျက်လုံးပွင့်လာလေသည်။

ကျူးယီထင်း အလစ်တွင် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်လေ သည်။

ထိုစဉ်...

“ဝိုး”

ကျူးယီထင်းက ပန်းအိုးတစ်လုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်လေ သည်။

မောက်ရွံ့ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ရှောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်လေ သည်။

“ခွပ်”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာကာ ပန်းအိုးအစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲကြွေသွားလေသည်။

မောက်ရွံ့၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးလည်း သွေးချင်းချင်း နီရဲသွား တော့သည်။

ကျူးယီထင်း တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

မောက်ရွံ့မှာ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အက်ကွဲမတတ် နာကျင် ကာ မျက်လုံးများ ပြာဝေနေပြီး အသံမထွက်နိုင်တော့ချေ။

ကျူးယီထင်းက မောက်ရွံ့ အနီးသို့ လှမ်းလာ၏။

“ခင်ဗျား ရှေ့ဆက်ပြီး ခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က

၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည်းခံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

မောက်ရှုက အားအင်ချည့်နေသော လေသံဖြင့်...

“ကျုပ်..ကျုပ်ဆီမှာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်သုံးဖြုန်း
ပစ်လို့ ကုန်ပါပြီ”

“လာပြန်ပြီလား သည်စကား”

ကျူးယီထင်းက ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်လိုက်ပြန်လေ
သည်။

တဖန်...

“ခွပ်”

မောက်ရှု၏မျက်နှာတည့်တည့်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်
သည်။

မောက်ရှုမှာ နာကျင်မှုကို သေလုမျောပါး ခံစားလိုက်ရလေ
တော့သည်။

“ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

အသံပြာလာသည်အထိ ဆက်ကာဆက်ကာ တောင်းပန်
ရင်း အော်ဟစ်ညည်းတွားနေလိုက်လေတော့သည်။

“တောက် နားညည်းလိုက်တာ”

ကျူးယီထင်းမှာ နားညည်းလာပြီး ဒေါသထွက်လာလေ
သည်။

ထပ်မံထိုးကြိတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၂၁

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

“သူ့ကို သေအောင် ရိုက်လဲ အကြောင်း မထူးဘူး၊ သတ်ပစ်
လဲ အကြောင်း မထူးဘူး”

ကျူးယီထင်း ကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်၌
လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျူးယီထင်း ဒေါပြသွား၏။

သူ့အား နှောင့်ယှက်တတ်သူမှာ ‘ဆားလုံ’ဆိုသူသာ ရှိသည်
မဟုတ်ပါလား။

“မင်းက ဆားလုံ မဟုတ်လား၊ မင်းကို တွေ့ချင်တာနဲ့
အတော်ပဲ”

ဟု ကြိုးဝါးရင်း အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်လိုက်လေတော့
သည်။

၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဆားလုံ...။

ဆားလုံသည် ကျူးယိထင်းက လူဆိုးဖမ်းရန် တိုက်ပွဲဝင်နေ
ချိန်၌ လူဆိုးဝှက်ထားသော ပစ္စည်းများ ရှာဖွေယူငင်သွားတတ်သူ
ဖြစ်သည်။

ကျူးယိထင်းအပေါ် ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်နေသူ ဖြစ်
သည်။

ယခု ဆားလုံနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်မျှ ဖြစ်သည်။

ဆားလုံက အနက်ရောင်ဝတ်ကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်
ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျူးယိထင်းက အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်သွားပြီး ဆားလုံနှင့်
ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“မင်းက ဆားလုံ မဟုတ်လား”

ထိုလူက...

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကလဲ မင်းကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်

ပဲ”

ကျူးယိထင်းက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ...

“နေဦး”

ဆားလုံက ဟန်တားလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“မင်း ဘာပြောချင်သေးသလို့လဲ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၂၃

ဆားလုံက...

“မင်းက မောက်ရွံ့၊ ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်တယ်ဆိုရင်
ငါ့နောက်လိုက်ခွဲ”

စကားဆုံးလျှင် ချာနေလှည့်ကာ ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

ကျူးယိထင်း အော်ငေါက်ကာ ပြေးလိုက်သွားလေတော့
သည်။

◆ ◆ ◆

ကျူးယိထင်းတို့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

မောက်ရွံ့ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းမရှိခိုက် သူလည်း ထွက်ပြေးရလိမ့်မည် မ
ဟုတ်ပါလား။

ခြေတစ်ဘက်ကျိုးနေသဖြင့် ထောင့်နင်းထောင့်နင်းဖြင့် အပြင်
ဘက် ပြေးထွက်သွားလေသည်။

အိမ်အပြင်ဘက် ရောက်သောအခါ ကျူးယိထင်းတို့အား
မတွေ့ရတော့သဖြင့် ဝမ်းသာသွား၏။

သူက ဝေးဝေးပြေးသွားခြင်း မဟုတ်သေးပါ။

အိမ်အနောက်ဘက်ရှိ ရေတွင်းရှိရာသို့ ပြေးသွား၏။

ရေပုံးကို ရေတွင်းထဲ ချထား၏။

၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မောက်ရွှေက ရေပုံးကို အလျင်အမြန် ဆွဲတင်လိုက်၏။

သူက ရေသောက်လို၍ မဟုတ်ပါ။

ရေပုံးထဲထည့်ကာ ရေတွင်းထဲချပြီး ဝှက်ထားသော ရတနာထုပ်ကို ရယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရတနာထုပ်ရလျှင် ထွက်ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောက်ရွှေ ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်မိုးပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ ဖြစ်လေသည်။

မောက်ရွှေ အားအင်ကုန်ခမ်းကာ မြေပေါ် နူးထောက်ကျသွားလေတော့သည်။

ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့က ချက်ချင်းပင် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး မောက်ရွှေ၏လက်နှစ်ဘက်ကို ဆွဲထားလိုက်ကြလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၂၅

နှစ်ယောက်သား မောက်ရွှေ၏လက်ကို ဆွဲထားပြီး ကျန်လက်က မောက်ရွှေ၏ရတနာထုပ်ကို လုယူလိုက်ကြလေသည်။

“မပေးဘူး”

မောက်ရွှေကလည်း မပေးဘဲ အထုပ်ကလေးကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လုယူ၍မရဘဲ ဖြစ်သွား၏။

ကျူးယီထင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ဆားလုံက...

“မင်းကော ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျူးယီထင်းက...

“ငါလုပ်တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ မင်းလိုက်ရှုပ်နေတာ မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

ဆားလုံကြောင့် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားမရဘဲ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆားလုံက...

“မင်းက ရှုပ်တာလား၊ ငါက ရှုပ်တာလား”

“မင်းရှုပ်တာ”

“မင်းကွ”

နှစ်ယောက်သား ငြင်းခုံရင်း ဒေါသ ဖြစ်လာကြကာ

၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မောက်ရှုကို လွှတ်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

မောက်ရှုလည်း အခွင့်ကောင်းယူကာ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ကျူးယီထင်းတို့က တိုက်ခိုက်မှုကို ပြိုင်တူရပ်ကာ မောက်ရှုကို ဟန့်တားလိုက်ကြလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် နှစ်ယောက်စလုံးပင် မောက်ရှုကို ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ကာ ရတနာထုပ်လေးအား လုယူလိုက်ကြလေသည်။

မောက်ရှု မတတ်သာတော့ဘဲ ရတနာထုပ်လေးအား လက်လွှတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

“သွားစမ်း”

ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ တိုင်ပင်ထားကြသည့်အလား ပြိုင်တူ ကန်ကျောက်လိုက်ကြလျှင်...

“ဝုန်း”

မောက်ရှု အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ ရတနာထုပ်ကလေးကို အတူဆွဲထားကာ မောက်ရှုကို အမှုမထားတော့ဘဲ...

“လွှတ်လိုက်စမ်း”

“မင်းလွှတ်လိုက်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အော်ငေါက်လိုက်ကြလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၂၇

တစ်ယောက်က လက်လွှတ်လိုက်သည်နှင့် ကျန်တစ်ယောက်က ရတနာထုပ်လေးကို ယူကာ ထွက်ပြေးသွားမည်မှာ သေချာနေတော့သည်။ ကျူးယီထင်းက...

“သည်ပစ္စည်းကို မင်းလုမလို့လား”

ဆားလုံ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ မင်းက လူကိုယူ၊ ကျုပ်က ပစ္စည်းကိုယူမယ်”

ကျူးယီထင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်ခွဲပေါင်းများပြီ၊ ကျုပ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

ဆားလုံက...

“ငါက နှောင့်ယှက်တယ် ဟုတ်လား၊ လူတွေက ဓားပြကြီးလူရွှင်တော် ပြန်ပေါ်လာပြီး ဒုက္ခပေးနေတယ်လို့ ပြောနေကြတာ မဟုတ်လား”

ကျူးယီထင်းက...

“ငါ မယုံဘူး၊ မင်းက လူရွှင်တော်အဖြစ် ဟန်ဆောင်လုပ်ရှားနေတာ မဟုတ်လား”

ဆားလုံ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ငါဟန်ဆောင်တာကို မင်းသိနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ သည်တစ်ခါ မင်း ဘာမှ မရတော့ဘူးဆိုတာမှတ်ထား”

၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြောရင်း ဆားလုံအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဆားလုံကလည်း ခုခံလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဘက်စီက ရတနာထုပ်ကို ဆွဲထားပြီး လွတ်နေသော ကျန်လက်တစ်ဘက်စီဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

လွတ်လပ်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် နောက်ဆုံး အထုပ်ကလေးကို လွှတ်ချကာ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

မကြာပါချေ။

လက်နှစ်ဘက်သာမက ခြေထောက်နှစ်ဘက်ကိုပါ အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

အထုပ်ကလေးအား တစ်ယောက်ယောက်က ကောက်ယူလိုက်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ကာ အဝေးသို့ ရောက်အောင် ခြေထောက်ဖြင့် ဖြိုင်တူ ကန်ကျွေ့ကန်လိုက်ကြလေသည်။

ဤတွင်...

“ဖုတ်”

အထုပ်ကလေးသည် မောက်ရှု အနီးသို့ ကျရောက်သွားတော့သည်။

မောက်ရှုလည်း ရတနာထုပ်ကို ကောက်ယူကာ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၂၉

“ခုထိ လောဘကြီးနေသေးတယ်”

ကျူးယိထင်း အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကာ လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

မောက်ရှု လွင့်စဉ်သွားပြီး ရတနာထုပ်လေးလည်း လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ရတနာထုပ်လေးက ဆားလုံ အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါ ငါ့အတွက်ပဲ”

ဆားလုံက ရတနာထုပ်ကို ကောက်ယူကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ကျူးယိထင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မပြေးနဲ့”

ကပျာကယာ ပြေးလိုက်သွားသော်လည်း မမီတော့ချေ။

ဆားလုံမှာ တခဏအတွင်း အပေးသို့ ရောက်ရှိသွားကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မောက်ရွက် အားယူကာ ထရပ်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာ ပူးယောင်နေသကဲ့သို့ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ

ဖြစ်ကာ သွေးများ စိုရွှဲနေ၏။

ရတနာထုပ်ကိုလည်း ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ ဖြစ်ရာ စိတ်ဓာတ်ကျ
ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ကျူးယိထင်းက ဟန့်တားလိုက်၏။

“ဒါက ဘယ်လဲ”

မောက်ရွက် တုန်ခန် ရပ်သွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“ဟိုကောင်က ရတနာထုပ်ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ အဲဒါ
ခင်ဗျားကြောင့်”

ပြောရင်း ချဉ်းကပ်လာရာ မောက်ရွက်၏မျက်နှာ ဖြူဖွေး
သွားပြီး...

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို သက်ဆိုင်ရာလက်ထဲ မြန်မြန်ပို့ပေးပါ”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးရင်း ခူးထောက်ချလိုက်လေတော့
သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၃၁

ဆုငွေများများ

ကျူးယိထင်းက ယခုကလော ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေ၏။

သူက ဆုငွေနည်းသော လူဆိုးများကို လိုက်လံဖမ်းဆီးနေ
ရာမှ ဆုငွေများများ ထုတ်ထားခံရသော လူဆိုးကြီးများအား လိုက်
လံဖမ်းဆီးကာ ဆုငွေထုတ်ရန် ကြံစည်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျူးယိထင်းက စိတ်ကူးယဉ်သက်သက် မဟုတ်ဘဲ သက်
ဆိုင်ရာထဲမှ ဆုငွေများများ ရနိုင်သော လူဆိုးကြီးများအကြောင်း
စုံစမ်းထားပြီး ဖြစ်သည်။

“သည်လူတွေကို ဖမ်းပေးနိုင်ရင် ဆုငွေ အများကြီးရမှာ
သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် အင်မတန် အန္တရာယ်များတဲ့ကိစ္စပဲ၊ တစ်
ချက်လေး မှားလိုက်တာနဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဟူ၍ သက်ဆိုင်ရာများက သူ့အား သတိပေးခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ကျူးယိထင်းက အမှုမထားဘဲ ဆုငွေအများဆုံး
လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်အား ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။

၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သည်လူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ဝိကင်းရတနာ ဆိုင်ကို လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ဓားပြတွေထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ခုချိန်အထိ သူ့ရဲ့သတင်း မကြားရဘူး”

ဓားပြကြီး၏အကြောင်း ကြားသိရလျှင် ကျူးယိထင်း ပိုပြီး ကျေနပ်သွားလေသည်။

“သူ့ကို ဖမ်းနိုင်ရင် ဆုငွေရမယ့်အပြင် သူလုယက်တိုက်ခိုက်ထားတဲ့ ရတနာတွေကိုပါ ရနိုင်သေးတာပေါ့”

ကျူးယိထင်း စိတ်ဝင်စားမိသည့် ဓားပြကြီး၏အမည်မှာ စုတုအင်း ဖြစ်သည်။ စုတုအင်းက ပျောက်ဆုံးသွားသည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆုငွေထုတ်ထားသော ပုံတူပန်းချီကားထဲမှ ရုပ်သွင်က နုပျိုနေမည် ဖြစ်သည်။

ကျူးယိထင်းက ထိုရုပ်ပုံ၌ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ တပ်ပေးလိုက်သောအခါ ရုပ်ပုံမှာ မူလထက် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့် ပိုကြီးသော ရုပ်သွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

ကျူးယိထင်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းကာ အခန်းအောင်းနေသည်မှာ ဓားပြကြီးစုတုအင်း၏ရုပ်ပုံကို အလွတ်ရနေစေရန် ကျက်မှတ်နေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၃၃

စုတုအင်းမှာ ယခင်ကထက် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့် ပိုကြီးလာပြီ ဖြစ်သည်။

မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများလည်း ထားရှိလိုက်ရာ ပို၍ ရင့်ကျက်လာသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

စုတုအင်းမှာ ယခင်က ဓားပြကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ မြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေချေပြီ။

သူက သာရေး၊ နာရေး၊ လူမှုရေး ကိစ္စများတွင် ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ ကူညီတတ်သဖြင့် တစ်မြို့လုံး ကြည်ညိုလေးစားသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ့အား တစ်ချိန်က ကျော်ကြားခဲ့သော ဓားပြကြီးတစ်ဦးဟု မည်သူကမျှ မစွပ်စွဲဝံ့ကြတော့ချေ။

ကြမ္မာဝိဘက်

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

ကြယ်ကလေးများကလည်း လဝန်းအနီး၌ ဝန်းရံလျက် ရှိနေကြသည်။

တိမ်ဖြူကင်းစင်ကာ အေးချမ်းသာယာသော ညတစ်ည ဖြစ်လေသည်။

စုတုအင်းက ပန်းဥယျာဉ်ထဲရှိ ကျောက်စားပွဲ၌ ထိုင်ကာ ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို မော့ကြည့်နေ၏။

သာယာလှပသော ညချမ်းတွင် အပန်းဖြေအနားယူနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်စားပွဲပေါ်၌ အရက်တစ်အိုးနှင့် စားသောက်ဖွယ် ရာများရှိနေ၏။

အစစအရာရာ ပြည့်စုံလှသော စုတုအင်း၏ဘဝမှာ အားကျ စရာကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

စုတုအင်း၏မျက်ဝန်းထဲ၌ ထူးခြားသော အရိပ်အရောင်များ ရှိနေ၏။

အလိုမကျသည့် အရိပ်အရောင်များ ဖြစ်လေသည်။

စုတုအင်းက ဘာကို အလိုမကျ ဖြစ်နေပါသနည်း။

အတော်ကလေးကြာလျှင် စုတုအင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေ သည်။

“ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

သူက အရက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်သည်။

အရက်သောက်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲနွေးသွား၏။

စုတုအင်း အရက်ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး သူ၏လူယုံ တော် ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

“တစ်ချိန်က ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းခဲ့တဲ့ ဓားပြကြီးလူရွှင် တော်ဟာ ပီကင်းရတနာဆိုင်ကို လုယက်တိုက်ခိုက်ပြီး ပျောက်ဆုံး သွားတာ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်မှာ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက် လာပြီး သိုင်းလောကမှာ လှုပ်ရှားနေတယ်လို့ သတင်းတွေ ထွက်ပေါ်

၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လာပါတယ် သခင်ကြီး”

ထိုစကားများက စုတုအင်းအား အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာစေ သည့်သဘောမျိုး ရှိနေ၏။

သူ့ဘဝ တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေခဲ့သော်လည်း လူရွှင်တော် ၏သတင်း ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် အေးချမ်းမှုများ ပျက်စီးပျောက် ကွယ်သွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

“လူရွှင်တော်က မသေသေးဘူးလား”

“သူ့ရဲ့သတင်း ပြန်ပေါ်လာတဲ့အတွက် ငါ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက် တွေ ပြန်ပြီး ရှင်သန်လာပြီပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

စုတုအင်းသည် ပီကင်းရတနာဆိုင် ဓားပြတိုက်မှုတွင် ပါဝင် ခဲ့ပြီး လူရွှင်တော်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

စုတုအင်းက စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး နောက်ထပ် အရက်တစ် ခွက် သောက်လိုက်ပြန်သည်။

သို့သော်...

အရက်ကောင်းကောင်း မသောက်နိုင်ဘဲ ခွက်ကို ပြန်ချထား လိုက်မိသည်။

အကြောင်းမှာ မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ၌ လူရိပ်တစ်ခု တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

စုတုအင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

“ဘယ်သူလဲ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၃၇

ဟု မေးလိုက်၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်၌ သူ၏အသံ ကျယ်လောင် စွာ ထွက်ပေါ်လာသည် ထင်မှတ်ရ၏။

လူရိပ်က မလှုပ်ပါ။

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

စုတုအင်း ထပ်မေးလိုက်သည်။

ထိုင်ရာမှလည်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

တဖန်...

“ဖန်းအော့”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သူ၏ခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူယုံတော်ဖန်း အော့နှင့် အစောင့်သိုင်းသမားနှစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြ လေသည်။

ဖန်းအော့က အရှိအသေပေးလိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ သခင်ကြီး”

စုတုအင်းက...

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

လူရိပ်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

ဖန်းအော့ လှမ်းကြည့်ရာ မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေသူတစ် ယောက်ကို လရောင်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်...လူရွှင်တော် တစ်ယောက်ပါလား”

၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဖန်းအော့ တအံ့တသြ ရွှေတံလိုက်လေသည်။

စုတုအင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

လူရွှင်တော်သည် တစ်ချိန်က သူတို့နှင့် လက်တွဲခဲ့သည့်
ဓားပြကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ရန်သူများ
သဖွယ် ဖြစ်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆယ်နှစ်ခန့် ပျောက်ဆုံးနေသော လူရွှင်တော် ပြန်လည်
ပေါ်ထွက်လာသည်မှာ တစ်ချိန်က ရန်ကြေးကြောင့်ဆိုပါလျှင်...

“လူရွှင်တော်၊ မင်းထွက်ခဲ့စမ်း”

ဖန်းအော့၏အော်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သို့သော် လူရွှင်တော်က တုတ်တုတ်မလှုပ်ပါချေ။

ဖန်းအော့က...

“လူရွှင်တော်၊ မင်းထွက်မလာသေးဘူးလား”

ပြောရင်း ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်၏။

“နေဦး”

စုတုအင်း ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဖန်းအော့က...

“သခင်ကြီး သူက ကျူးကျော်လာတာ”

စုတုအင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းရှိမယ်၊ သူ့ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်
သဘောထားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဖန်းအော့က...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၃၉

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ သခင်ကြီး”

စုတုအင်းက...

“မင်းကိုယ်တိုင် သွားစရာ မလိုဘူး”

“ကောင်းပါပြီ”

ဖန်းအော့က အစောင့်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ဘက်သို့
လှည့်ကာ...

“သူ့ကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

လူရွှင်တော်ကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်၏။

“မြင်ပါတယ်”

“အေး...သူ့ကို သွားပြီး ဖမ်းခေါ်လာခဲ့”

“ကောင်းပါပြီ”

အစောင့်သိုင်းသမားနှစ်ယောက် ချက်ချင်းပြေးသွားကြလေ
သည်။

ဖန်းအော့က...

“မင်းတို့ဂရုစိုက်၊ လက်ဦးပါစေ”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

အစောင့်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်သည် လူရွှင်တော် အနီးသို့
ရောက်သွားကာ ဓားများဖြင့် ချိန်စွယ်ရင်း...

“အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံလိုက်ပါ”

ဟု ငေါက်လိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်...

၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေတစ်ချက် ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာရာ လူရွှင်တော်မှာ
လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

အစောင့်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်မှာ သူတို့အား တိုက်ခိုက်
လာပြီဟု ယူဆကာ...

“ယား”

တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ သူတို့၏ဓားချက်များက လူရွှင်တော်
၏ကိုယ်ပေါ် ကျရောက်သွားလျှင် ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားလေတော့
သည်။

◆ ◆ ◆

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၄၁

ရန်သူ

နဂါး...။

‘နဂါး’မှာ ကျော်ကြားလျက်ရှိသော ကြေးစားလူသတ် သ
မားတစ်ယောက်၏အမည် ဖြစ်သည်။

သူ၏လုပ်ခမှာ အလွန်မြင့်မားသည်။

မြင့်မားများပြားလှသော ငွေကြေးနှင့် ထိုက်တန်အောင်ပင်
ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်များကိုသာ ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

သို့သော်...

ယခုအချိန်ထိ နဂါးအနေဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မအောင်
မြင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

သူလက်ခံသည့် အလုပ်တိုင်းလိုပင် အောင်မြင်ခဲ့သည်ချည်း
ဖြစ်သည်။

◆ ◆ ◆

၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နံနက်စောစောအချိန်...။

မြူရိုင်းများ ကျဆင်းနေသောကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မှုန်ဝါး၍ နေလေသည်။

သစ်ရွက်များပေါ်တွင် ဗင်းနေသော နှင်းရည်များ အစက်ကလေးများမှာ တစ်ရွက်ပေါ်တစ်ရွက် ကျဆင်းလျက်ရှိရာ တဖျောက်ဖျောက် မြည်သံကိုပင် ကြားနေရသည်။

စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောအုပ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

လူသွားလူလာ နည်းသောကြောင့် တောလမ်းကလေး အချို့နေရာများတွင် မြက်ပင်ပေါက်ကလေးများ ပေါက်လျက် ရှိသည်။

လမ်းကလေး၏ ဘေးကပ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ရှိနေသောကြောင့် နက်ရှိုင်းသော တောအုပ်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်လေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ဤတောအုပ်ကလေးမှ ဖြတ်၍ ခရီးမသွားသင့်ပါချေ။

တောကြောင်ဓားပြများနှင့် အချိန်မရွေး တွေ့ကြုံနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

‘ရှမ်းယု’က ကျွန်းတောလမ်းကလေးအား ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၄၃

ဤတောလမ်းကလေးအား အသုံးပြုခြင်းဖြင့် အလိုရှိရာ ခရီးကို နေ့ဝက်ခန့်စော၍ ရောက်ရှိနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အချိန်သည် သူ၏ဘဝတွင် တန်ဖိုးအရှိဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ကိုယ်ရံတော် အနည်းငယ်မျှနှင့် ခရီးထွက်လာသည့် အချိန်မျိုးတွင် သူ၏စိတ်အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်ရန် လိုအပ်လျက်ရှိသည်။

အကြောင်းမှာ...

၁. ၃ နံရံသူ အလွန်ပေါများနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရံတော် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည့် အချိန်တွင် ရန်သူများက အခွင့်ကောင်းယူ၍ လုပ်ကြံလာနိုင်ကြောင်း ရှမ်းယုက ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ပြိုင်ဘက်ကင်းအာမခံဌာန...။

ပြိုင်ဘက်ကင်းကင်းအာမခံဌာန ပိုင်ရှင်မှာ ရှမ်းယု ဖြစ်ပေသည်။

ရှမ်းယုမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး အလုပ်ကြိုးစားလုပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် သုံးနှစ်ဟူသော အချိန်အတွင်းပင် နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့လေသည်။

၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူနှင့် ပြိုင်ဘက် အာမခံဌာနနှစ်ခုမှာ ဌာနမှူးများ သေဆုံးသွားကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် လုံးဝပြိုကွဲသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

တစ်ခုတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရှမ်းယု၏ပြိုင်ဘက်ကင်း အာမခံဌာနသည် တစ်ဟုန်ထိုး ကြီးပွားတိုးတက်လာလေတော့သည်။

ရှမ်းယု၏အာမခံဌာနမှ ပစ္စည်းများမှာ သူခိုးဓားပြများရန်မှ စိတ်ချရသောကြောင့် ပစ္စည်းအပ်နှံသူ တစ်နေ့တစ်ခြား များပြားလာ၏။

အခကြေးငွေမှာလည်း ဒီရေအလား တိုးပွားလာခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် သုံးနှစ်အတွင်း ရှမ်းယုမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေး တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ပြိုင်ဘက် အာမခံဌာနနှစ်ခု ပြိုကွဲသွားသောကြောင့်သာ ချမ်းသာလာနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြိုကွဲသွားသော အာမခံဌာန နှစ်ခုမှ ခေါင်းဆောင်ဌာနမှူး နှစ်ယောက်အား ရှမ်းယုက ဓားငှား၍ ရှင်းပစ်ခဲ့သည်ကိုမူ မည်သူမျှ မသိခဲ့ကြချေ။

ရှမ်းယု ငှားရမ်းခဲ့သူမှာ 'နဂါး' ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် နဂါးကြောင့် ရှမ်းယုတစ်ယောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၄၅

အရှေ့မှ နေဝန်းနီ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

မြို့နင်းများ တစ်စတစ်စ ပြိုကွဲသွားပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာလေသည်။

ပြိုင်ဘက်ကင်းအာမခံဌာနခေါင်းဆောင် ရှမ်းယုနှင့် ကိုယ်ရံတော်သုံးယောက်တို့ ခရီးဆက်နေကြ၏။

သူတို့သည် စန်းတုံမြို့တွင် အရေးကြီးသော အာမခံပစ္စည်းတစ်ခု လက်ခံရန် သွားရောက်ဆွေးနွေးပြီး လုရန်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမြန်ဆုံး ရောက်ရှိစေရန် တောလမ်းကလေးအား အသုံးပြု၍ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှမ်းယု၏ကိုယ်ရံတော်သုံးယောက်မှာ အားကိုးရသော သိုင်းဆရာများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်အား လူအများက 'လေရိုင်းသုံးဖော်'ဟု တင်စားခေါ်ဆိုကြသည်။

သူတို့၏သိုင်းပညာမှာလည်း လေပြင်းတိုက်ခတ်သည့်နှယ် အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှပေသည်။

သို့သော်...

လေရိုင်းသုံးဖော် ရှိနေသော်လည်း ရှမ်းယုမှာ မိမိကိုယ်ကို လုံခြုံသည်ဟု မယူဆချေ။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏စိတ်အိမ်နှင့် ဌာနချုပ်ရှိရာ လုရန်မြို့သို့ အမြန်ဆုံးပြန်

၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မြင်းလေးကောင်မှာ တောလမ်းကလေးအတိုင်း ဒုန်းစိုင်း
ပြေးလွှားနေ၏။

ဤတောအုပ်မှ ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် အသက်အန္တရာယ်
အတွက် စိတ်ချရပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ရှမ်းယုသည် တောအုပ်ကလေးမှ အမြန်ဆုံး ကျော်ဖြတ်ရန်
မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက်...

“ဝေါ”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သည် လမ်းပေါ်သို့ ကန့်
လန့်ဖြတ် ပြိုလဲကျလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင်”

ရှမ်းယု ရင်ထိတ်သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“အားလုံး သတိထားကြ”

အော်ဟစ်သတိပေးပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲကာ ရပ်တန့်
လိုက်သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၄၇

ကံကောင်းထောက်၍ လေးယောက်စလုံးပင် အသက်
ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားလေသည်။

သို့သော်...

ရေဆက်သွား၍ကား မဖြစ်နိုင်ပါတော့ချေ။

အကြောင်းမှာ...

လူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ဆို့ ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရှမ်းယု၏ရင်ထဲ တစ်စထက်တစ်စ လေးလံလာလေတော့
သည်။

◆ ◆ ◆

မြူနီးများမှာ တစ်စထက်တစ်စ ပျောက်ကွယ်သွားလေ
သည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းပိတ်ဆို့ထားသူအား သဲသဲကွဲကွဲ တွေ့မြင်
နိုင်လေသည်။

လမ်းပိတ်ဆို့ထားသူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်
ထား၏။

အသားအရည်မှာ သွေးရောင်မရှိဘဲ ဖြူဖွေးနေသည်။

မျက်လုံးအစုံမှာ စူးရှတောက်ပနေပြီး တွေ့မြင်ရသူတိုင်း
ရင်ကို အေးခနဲ ဖြစ်သွားစေနိုင်သည်။

၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့အပြင်...

ရုတ်တရက် တွေ့ရလျှင် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ဟု ထင်မှတ်ပြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားစေနိုင်ပေသည်။

လူစိမ်းတစ်ယောက် လမ်းပိတ်ဆို့ ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လေရိုင်းသုံးဖော်က ရှေ့သို့ လှမ်းတက်ပြီး ရှမ်းယုအား အကာအကွယ် ပြုထားလိုက်ကြသည်။

လေရိုင်းနှစ်နှင့် လေရိုင်းတစ်တို့မှာ ရှမ်းယု၏ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ရပ်နေကြပြီး လေရိုင်းသုံးမှာ လမ်းပိတ်ဆို့ ရပ်နေသူထံသို့ လှမ်းသွား၏။

အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားမှ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်အဖွဲ့အစည်းက မိတ်ဆွေများလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လမ်းပိတ်ဆို့ထားသူက အဖြေမပေးပါ။

သူတို့ထံသို့သာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာလေသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မျက်နှာဖုံးတစ်ခု တပ်ဆင်ထား၏။

နဂါးတစ်ကောင် မာန်ဖီနေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်နှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင် တူနေသေးတော့သည်။

ရုတ်တရက်...

လေရိုင်းသုံး မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး...

“နဂါး”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၄၉

အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် ရှမ်းယု အပါအဝင် ကျန်နှစ်ယောက်မှာ တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

ရှမ်းယု အံ့သြသွားကာ...

“နဂါးက ဘာလုပ်တာပါလိမ့်”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

သူကအသံမှာ စူးရှအက်ကွဲနေသဖြင့် ကြားရသူအပေါင်း နားအခံရခက်လှပေသည်။

ရှမ်းယုမှာ ရှေ့သို့ တိုးထွက်လိုက်ပြီး...

“နဂါး၊ မင်းက ဘယ်လိုသဘောလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

နဂါးက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ခင်ဗျားသိမှာပေါ့”

ပြောရင်း ရှေ့သို့ လှမ်းလာရာ လေရိုင်းသုံးက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ရှေ့မတိုးနဲ့”

နဂါးက လေရိုင်းသုံးအား အထင်သေးစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီကိစ္စ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ မသေချင်ရင် ဘေးဖယ်လိုက်

ကြ”

လေရိုင်းသုံးမှာ နဂါး၏အကြောင်းကို ကြားဖူးထား၏။

၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သို့သော်...

သခင်ဖြစ်သူ အပေါ်တွင် သစ္စာစောင့်သိရမည် ဖြစ်သော
ကြောင့် အသက်စွန့် ဟန့်တားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဟန့်တားမြဲ ဟန့်တားလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ရှေ့သွားချင်ရင် ကျုပ်ကို အရင်ဆုံး ရှင်းပစ်လိုက်
ပါ။ ကျုပ်ကို မရှင်းနိုင်ရင်တော့ ရှေ့ဆက်သွားလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

နဂါး ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

သူ၏ရယ်မောသံတွင် လူသတ်လိုသည့်အသွင် ပါဝင်နေ
သည်။

ရှေ့သို့ တိုးမြဲတိုးလာပြီး...

“ခင်ဗျားက သစ္စာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှမ်းယုလို လူမျိုးနဲ့
မတန်ဘူး လမ်းဖယ်ပေးပါ”

လေရိုင်းသုံးက ခေါင်းမာမာဖြင့်...

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကျုပ်ကို အရင်ရှင်းပစ်နိုင်မှ ရှေ့ဆက်
သွားလို့ရမယ်”

နဂါးက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ခင်ဗျား တကယ် မဖယ်ဘူးလား”

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၅၁

“လက်စသတ်တော့ မင်းက သေချင်နေတာကိုး”

ပြောပြီးသည်နှင့် အတင့်ရဲစွာ ရှေ့သို့ တိုးလာလေသည်။

လေရိုင်းသုံးမှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ခါးမှ ဓားကို လှုပ်တပြက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

“သေပေတော့”

အော်ဟစ်ကြိုးဝါးရင်း နဂါးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လေရိုင်းသုံးက တိုက်ခိုက်လာသည်နှင့် နဂါးမှာ နောက်သို့

ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်၏။

သို့သော်...

ထိုးမည့်ဆင် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ခြင်းမျိုး

ပင်...

တဆက်တည်းပင်...

လေရိုင်းသုံးအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေသည်။

“တူး”

စူးရှသော ပလွေသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပလွေ၏ထိပ်ဖျားမှ သံဇက်အပ်ကလေးသုံးချောင်းသည်

လေရိုင်းသုံးထံသို့ ပစ်လွှင့်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလွန်နီးကပ်နေသဖြင့် လေရိုင်းသုံး

မှာ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ချေ။

လက်ထဲမှဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းခတ်ထုတ်လိုက်ရသည်။

သို့သော်...

၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သံမဏိအပ်ကလေးတစ်ချောင်းမှာ သူ၏ဝဲဘက် ခြေ
ထောက်သို့ စိုက်ဝင်သွား၏။

“အား”

လေရိုင်းသုံးမှာ စူးရှစွာ တစ်ချက်အော်ဟစ်လိုက်လေ သည်။

ခြေထောက်တစ်ဘက်တွင် ဒဏ်ရာရရှိသွားသောကြောင့်
မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ထိုတဒဏ် အချိန်အတွင်းမှာပင် နဂါးသည် သူ၏အနီးသို့
ရောက်ရှိလာပြီး လက်ထဲမှ ကြေးပလွေဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

လေရိုင်းသုံးမှာ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း
လှုပ်ရှားမှု နှေးကွေးသွားသောကြောင့် ငယ်သံပါအောင် တစ်ချက်
အော်လိုက်ပြီး သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ရှမ်းယု၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

လေရိုင်းတစ်နှင့် လေရိုင်းနှစ်တို့မှာလည်း ဒေါသချောင်း
ချောင်း ထွက်သွားကြလေသည်။

နဂါးနှင့် ရင်ဆိုင်ရာ တခဏအတွင်းမှာပင် လေရိုင်းသုံးမှာ
သေဆုံးသွားရလေသည်။

နဂါးမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်
ဖြစ်ကြောင်း သိထားကြသော်လည်း လေရိုင်းတစ်နှင့် လေရိုင်းနှစ်တို့

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၅၃

မှာ မမူကြတော့ပါချေ။

လေရိုင်းသုံးအတွက် နဂါးအား သုတ်သင်ပစ်ရန် ရှေ့သို့
ပြိုင်တူ ခုန်ဝင်သွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ရှမ်းယုကလည်း
လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အသွင်ဆောင်နေသည်။

လေရိုင်းတစ်နှင့် လေရိုင်းနှစ်တို့ နဂါးထံသို့ ခုန်ဝင်သွားကြ
သည်နှင့် ရှမ်းယုသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ချာခနဲလှည့်ကာ တောအုပ်၊
အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ရှမ်းယုသည် ရှုပ်ထွေးနေသည့် အခြေအနေကို အခွင့်
ကောင်းယူ၍ ထွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ချက်

အရပ်လေးမျက်နှာတွင် ချုံနွယ်ဝိတ်ပေါင်းများဖြင့် ပြည့်
နှက်နေ၏။

လမ်းဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မရှိချေ။

သို့သော်...

ရှမ်းယုသည် ချုံနွယ်ဝိတ်ပေါင်းများအား တိုးဝှေ့ရင်း ဒရော
သောပါး ပြေးလွှားနေသည်။

လမ်းရှိသည် မရှိသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်အားဘဲ အသက်
ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရန် ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးလွှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လေရိုင်းတစ်နှင့် လေရိုင်းနှစ်တို့မှာ အနောက်ဘက်တွင်
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

နဂါးအား ခုခံရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ နဂါးအား အနိုင်ရလိမ့်မည် မဟုတ်
ကြောင်း ရှမ်းယုက ကောင်းစွာ နားလည်ထားပေသည်။

သို့သော်...

သူတို့နှစ်ယောက် ခုခံတိုက်ခိုက်နေခြင်းသည် ရှမ်းယု အ
တွက် ပြေးရန် အချိန်ရစေနိုင်သည်။

လေရိုင်းတစ်နှင့် လေရိုင်းနှစ်တို့မှာ သခင်ဖြစ်သူ လွတ်
မြောက်ရေးအတွက် အသက်စွန့် တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်ကြလေသည်။

ယင်းသို့ အသက်စွန့် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် အကျိုး ရှိမည်ဟု
ယုံကြည်ထားသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

သူ၏ယူဆချက်မှာ မှားယွင်းနေကြောင်း ချက်ချင်းပင် သိ
လိုက်ရသည်။

အကြောင်းမှာ...

ထွက်ပြေးလာပြီး အဝေးသို့ မရောက်မီ...

“အား”

“အွန်”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ဤမျှ လျင်မြန်စွာ ရှင်းပစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ရှမ်းယု မမျှော်
လင့်မိချေ။

ရှမ်းယုသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ချုံပုတ်တစ်ခုသို့ တိုး
ဝင်လိုက်သည်။

သို့သော်...

၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဒုတိယအကြိမ် သူ့အတွက်မှားသွားပြန်သည်။

ချုံ့ပုတ်အတွင်းသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆူးခက်များ ရှိနေသောကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲသွား၏။

အဝတ်အစားများမှာလည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ပြီသွားလေသည်။

“အမယ်လေး”

ရှမ်းယုမှာ နာကျင်လွန်းသောကြောင့် အောင့်၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ အော်ဟစ်လိုက်မိလေသည်။

သူ၏အော်ဟစ်သံမှာ စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ၏အသံကြောင့် နဂါး ကြားသွားလိမ့်မည်မှာ အမှန်ပင်သေချာသွားသည်။

ရှမ်းယုမှာ ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့် ဇောချွေးများ ပြန်လာလေတော့သည်။

ယခုအချိန်တွင် သူသည် ချုံ့ပုတ်အတွင်း ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

နဂါးက လိုက်လံရှာဖွေလျှင် ချုံ့ပုတ်များအား တစ်ခုချင်း ရှာရပေမည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချုံ့ပုတ်များဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေသောကြောင့် အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့နိုင်ဟူသော နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ကိုသာ အားကိုးနေရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၅၇

“ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး နဂါး ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှမ်းယုထံသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လာနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရှမ်းယုမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသောကြောင့် သူ၏အဝတ်အစားများ စုတ်ပြီကာ ချုံ့ပုတ်အပြင်ဘက်တွင် ငြိကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို သတိမထားမိချေ။

အဝတ်စကလေးများ တွေ့သွားသည်နှင့် ချုံ့ပုတ်အတွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေသည်ဟု သိရှိသွားပြီး နဂါးက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ခင်ဗျား ပုန်းလို့ လွတ်မှာတဲ့လား”

ရှမ်းယု၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

နဂါးက သူ ပုန်းအောင်းနေသည်ကို သိရှိသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်...

နဂါး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရှမ်းယု ထွက်လာခဲ့ပါ။ ပုန်းနေလို့လဲ အပိုပါပဲ”

ရှမ်းယု မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

ဆူးချုံ့အား တိုးဝှေ့ရင်း အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။

အပြင်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် မြေပေါ်သို့ ခူးထွက်

၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ”

ဟု ဟောင်းပန်လိုက်သည်။

နဂါးက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“သေရမှာ ကြောက်နေပြီပေါ့”

ရှမ်းယုက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့”

နဂါးက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့်...

“ချမ်းသာတဲ့ လူတွေဟာ သေရမှာ ကြောက်တတ်ကြတယ်

ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

“ခင်..ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ၊ ငွေလိုချင်လို့လား”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ငွေပေးချင်လို့လား”

“ခင်ဗျားကျေနပ်အောင် ပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုတော့

မသတ်ပါနဲ့”

နဂါးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ငွေတွေက အခုအချိန်မှာ ဘာမှ သုံးစားလို့ ရမှာ

မဟုတ်ပါဘူး”

ရှမ်းယုက အလောတကြီးဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျုပ်ကို သူများက ငွေပေးပြီး သတ်ခိုင်း

တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ လူပေးတဲ့ ငွေထက် ဆယ်ဆပိုပေးပါ့မယ်၊

ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပြီး အဲဒီ လူကို ပြန်သတ်လိုက်ပါ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၅၉

နဂါး ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မက်မောစရာပဲ”

ရှမ်းယု အားတက်သွား၏။

“မင်း လက်ခံမလား”

နဂါး၏မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

ရှမ်းယုအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“အလုပ်ရှင်ကို ပြန်သတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာ ခက်တယ်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အလုပ်ရှင်ဟာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဘယ်လို၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ပြန်ခိုင်းတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရှမ်းယု စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွား၏။

နဂါးကိုလည်း နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် သတ်ချင်တာလဲဗျာ”

နဂါးက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျားသာ ကျုပ်အကြောင်း မစုံစမ်းဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား

ကို သတ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်က အလုပ်

နှစ်ခု လက်ခံပေးခဲ့တဲ့ မျက်နှာတောင် မထောက်ထားခဲ့ဘူး”

ရှမ်းယု မျက်နှာပျက်သွားသည်။

နဂါးက...

“ခင်ဗျား အလုပ်အောင်မြင်အောင်လဲ လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊

၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျုပ်သစ္စာရှိသလို ခင်ဗျားက သစ္စာမရှိဘူး”

နဂါးက ရှမ်းယုနှင့် ပြိုင်ဘက် အာမခံဌာန နှစ်ခုမှ ခေါင်းဆောင်များအား ရှင်းပေးခဲ့သည့် ကိစ္စကို ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှမ်းယုက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့်...

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်လက်ကိုင်ထားပြီး အသုံးပြုချင်လို့ စုံစမ်းမိတာ၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

နဂါးက...

“ကျုပ်အကြောင်း စုံစမ်းတာ အမှန်းဆုံးပဲဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ရှမ်းယုက ကပ္ပာကယာ လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“အမှန်ပြောတာပါဗျာ၊ ကျုပ်မှားပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ရှမ်းယုက ပျာယီးပျာယာဖြင့် တောင်းပန်လျက် ရှိနေသည်။

နဂါးက ရှမ်းယု အနီး တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ..သေသေချာချာ မှတ်မိအောင် ကြည့်ထားပါ”

ပြောရင်း မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးအား ချွတ်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လူရွယ်တစ်ယောက်၏ နုနယ်သော မျက်နှာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၆၁

ရုပ်ရည်သန်ပြန်ပြီး တည်ကြည်နေဟန် ရှိသော်လည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့်ပုံ ရလေသည်။

ရှမ်းယုက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် နဂါး၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ချောင်ကျင်း”

ဤစကားမှာ ရှမ်းယု၏နောက်ဆုံး စကားများသာ ဖြစ်လေသည်။

အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ပြီးသည်နှင့် ရင်ဝတွင် စူးရှနာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ယင်းဝေဒနာမှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားပြီး မျက်ဖြူလန်ကာ မြေပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ရှမ်းယုမှာ မြေပေါ်တွင် လဲကျနေသည်။

နဂါး(ဝါ)ချောင်ကျင်းက ကြေးပလွေတွင် ပေကျံနေသော သွေးများကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မကြာမီ အချိန်အတွင်း ပြိုင်ဘက်ကင်းအာမခံဌာန ပြိုကွဲသွားတော့မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ရှမ်းယုကဲ့သို့ သစ္စာမရှိသူတစ်ယောက်အား သုတ်သန့်သည့်အတွက် ချောင်ကျင်း၏ရင်ထဲ၌ မည်သို့မျှ မခံစားရပါချေ။

၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချောင်ကျင်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်
ခွာသွားရန် မြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

သူ၏အနောက်ဘက်ဆီမှ...

“ဝါး”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

“ဟင်”

ချောင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ချုံပုတ်
များကြားမှ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
တော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၆၃

ပေါ့ပျက်ပျက်လူ

ချုံပုတ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ထလာသည်။

အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း
ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်သို့ပင် ကူး
ပြောင်းနေ၏။

ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များမှာ ရှုပ်ပွနေပြီး ရုတ်တရက်
ကြည့်လျှင် လူလေလူလွင့်တစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ် ဖြစ်သည်။

ထိုလူမှာ ချုံပုတ်များကြားမှ ထလာပြီး တဝါးဝါး သမ်းနေ
လေသည်။

မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေလေသည်။

ချောင်ကျင်း မှက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး တဝါးဝါးသမ်းနေသူ
အား အံ့သြစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တဝါးဝါးသမ်းနေသူမှာ 'ကျူးယီထင်း'ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျူးယီထင်းကား မျက်လုံးများ ပွတ်သပ်နေဆဲ...

ထို့နောက်...

ချောင်ကျင်းအား တွေ့သွားသောအခါ ပြုံးပြလိုက်လေ

သည်။

ချောင်ကျင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူသည် ကြေးစားတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် လူမျိုးစုံ

နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည်။

သူကိုယ်တိုင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်အပြင် ကောက်

ကျစ်စဉ်းလဲသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဘက်လူမှာ မခေ

ကြောင်း ကောင်းစွာ အကဲခတ်လိုက်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက သတိကြီးစွာထားရင်း...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မင်းကကော ဘယ်သူလဲ”

သူ၏အမေးကို အဖြေမပေးဘဲ ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လာ

သဖြင့် ချောင်ကျင်းမှာ စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ကျူးယီထင်းအား မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းချောင်းကြည့်နေတာ မဟုတ်လား”

ကျူးယီထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၆၅

“ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းကြည့်ရမှာလဲ၊ ငါ ဒီမှာ အိပ်နေတာ ကြာပြီ၊ မင်းတို့ကြောင့် လန့်နိုးသွားတာ၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ ငါ စာရင်း ရှင်းရမယ် ထင်တယ်”

ချောင်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဒေါသထွက်လာသဖြင့် လက်ထဲမှ ကြေးပလွေကို

တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

ကျူးယီထင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကိုသတ်ပြီး နှုတ်ပိတ်ချင်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချောင်ကျင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ငါက ငွေမရဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျူးယီထင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်ကာ...

“ငါလဲ ငွေမရဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖမ်းဘူး”

ချောင်ကျင်း မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“မင်းက လူကိုလိုက်ပြီး ဖမ်းတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လူဆိုးတွေ ဖမ်းပြီး ဆုငွေထုတ်တာပေါ့”

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

ကျူးယီထင်း ငယ်မောကာ...

“ကျူးယီထင်းကို ကြားဖူးလား”

၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟေ”

ချောင်ကျင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

ကျူးယိထင်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လူဆိုးဖမ်းပြီး ဆုငွေထုတ်တဲ့ ကျူးယိထင်းဆိုတာလား”

“ဘာလဲ ကျူးယိထင်း နှစ်ယောက် ရှိတယ်လို့များ မင်းထင် နေလို့လား”

ချောင်ကျင်း စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မင်းအလုပ်က မဟန်ဘူး၊ ထမင်းစားရဖို့ သွေးနဲ့ ရင်းရ မယ် ထင်တယ်”

ကျူးယိထင်းက ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

“မင်းသိထားဖို့က ဒီနေ့အထိ မင်းကိုလဲ ဆုငွေထုတ်မထား သေးဘူး”

“ဒါဆို ဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးပေါ့”

ပြောပြီးသည်နှင့် ချောင်ကျင်းက ခန္ဓာကိုယ်ကို ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းကလည်း...

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူလည်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၆၇

ကျဉ်းမြောင်းသော တောလမ်းကလေး ဖြစ်သည်။

ချောင်ကျင်းသည် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် အရှေ့ဘက်ဆီ သို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်သွားလေသည်။

သူ့အနောက်ဘက် ဝေးကွာသော နေရာတွင် ရှမ်းယုတို့မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အခါမျှ လူရန်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ချောင်ကျင်းသည် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာရာ မကြာမီ အဝေးမှ လူရန်မြို့အား လှမ်း၍ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချောင်ကျင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

လူရန်မြို့သို့ ရောက်လျှင် ဝမ်းလျှံအား တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

ရုတ်တရက်...

ချောင်ကျင်း၏မျက်လုံးအစုံမှာ နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား လေသည်။

သူက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထင်သည့်အတိုင်း သူ၏နောက်တွင် လူတစ်ယောက် လိုက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုသူကား ကျူးယိထင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချောင်ကျင်းက မကျေမနပ်ဖြင့်...

၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ငါ့နောက် လိုက်လာတာလဲ”

ထိုအချိန်တွင် ကျူးယီထင်းက ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်...

“ငါ မင်းနောက်ကို လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူရန်မြို့ကို သွားမလို့ကွ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ချောင်ကျင်းအား ဖြတ်ကျော်ကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

ချောင်ကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ရှေ့မှ ဟန်ပါပါဖြင့် လျှောက်သွားနေသော ကျူးယီထင်းအားကြည့်ကာ ခံပြင်းလာလေသည်။

ချက်ချင်းပင် နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားပြီး ကျော်တက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ခြေသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချောင်ကျင်း လိုက်လာသည်ကို သိထားသောကြောင့် လက်ဆန့်ထုတ်ကာ ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။

ကျူးယီထင်း၏ အမူအရာကြောင့် ချောင်ကျင်းမှာ ကျော်တက်မရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ကျူးယီထင်းက ခပ်တည်တည်ပင် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

ချောင်ကျင်းက အံ့ကိုတင်းဘင်ကြိတ်လိုက်ပြီး ကျူးယီထင်းအား ဖြတ်ကျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်ပြန်လေသည်။

ပထမနည်းအတိုင်း ကျူးယီထင်းက လက်ဆန့်ထုတ်ကာ

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၆၉

ခေါင်းကုပ်ရင်း ဟန့်တားရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော်...

ယခုတစ်ကြိမ် ချောင်ကျင်းက ခေါင်းငုံ့၍ ကျူးယီထင်း၏ လက်အောက်မှလွှဲကာ ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။

ကျူးယီထင်း မခံချိုမခံသာ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျူးယီထင်းသည် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လှမ်းကာ ချောင်ကျင်းအား ဖြတ်ကျော်လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်က ကျော်တက်လိုက် ကျန်တစ်ယောက်က ဟန့်တားလိုက်၊ တဖန် ကျော်တက်လိုက်ဖြင့် အပြေးတဝိုင်းဖြင့် လျှောက်လာကြရာ လူရန်မြို့ကလေးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း

လှရန်မြို့...။

နံနက်စောစောအချိန် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မြို့ကလေးအတွင်း၌ လူစည်ကားနေပေသည်။

ဈေးသည်များ၊ လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့် တစ်မြို့လုံး
လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေပေသည်။

ကျူးယိထင်းနှင့် ချောင်ကျင်းတို့မှာ မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိလာ
ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူတပြန် ကိုယ်တပြန် ကျော်တက်၍ လျှောက်သွားနေကြ
ဆဲပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လူစည်ကားသော ဈေးလမ်းမသို့ ရောက်ရှိလာကြ
သောအခါ ဈေးသည်များ၊ လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ
သောကြောင့် ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်တော့ချေ။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၇၁

သို့သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူတပြန်
ကိုယ်တပြန် ကျော်တက်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။

ထို့ကြောင့်...

လူအများမှာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြလေ
သည်။

နောက်ဆုံး ကျူးယိထင်းက ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

လူရှုပ်နေသောကြောင့် ချောင်ကျင်းက ကျော်တက်ရန် ကြိုး
စားသော်လည်း အရာမတင်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့်...

ချောင်ကျင်းက ဒေါသ ဖြစ်လာပြီး လူသတ်လိုစိတ်များပင်
ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့လယ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ
လမ်းချိုးကလေးများ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချောင်ကျင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ချောင်ကျင်းက သူ့နောက်သို့ ဆက်မလိုက်နိုင်စေရန် အကြံ
ရလာပြီး ရုတ်တရက် ကျူးယိထင်းအား ဖြတ်ကျော်ကာ လမ်းချိုး
လေးတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

ကတိုက်ကရိုက် လှမ်းဝင်လိုက်ရာ လမ်းချိုးကလေး အတွင်း
မှ ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိတော့သည်။

“အွန်”

ချောင်ကျင်းမှာ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝင်တိုက်မိသူအား မကျေမနပ်ဖြင့် ကြိမ်းမောင်းမည် ကြံ
ရွယ်လိုက်စဉ် ဝင်တိုက်မိသူက ပျာပျာသလဲပင်...

“သခင်လေးချောင်ကျင်းပါလား၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိနေပြီ
ထင်တယ်”

ချောင်ကျင်းမှာ ဒေါသစိတ်ကို မျှသိပ်ထားလိုက်လေသည်။
အကြောင်းမှာ...

ဝင်တိုက်မိသူအား သူက သိရှိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အပြင် အပျင်းပြေ အရက်
သောက်သောအခါ သွားနေကျ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်နေ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချောင်ကျင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“လေအိုး၊ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝင်တိုက်မိသူမှာ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ‘လေအိုး’ဆိုသူ ဖြစ်
သည်။

လေအိုးက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟာ..သခင်လေးကလဲ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်သွားဖွင့်မလို့
လေ၊ ဒီကနေ့ သခင်လေး လာဦးမှာလား”

ထိုအချိန်တွင် ကျူးယီထင်းက နောက်မှ လျှောက်နေသည်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၇၃

စကားစ မြန်မြန်ပြတ်သွားစေရန်...

“ကဲ..မင်းသွားစရာရှိတာ သွားပေတော့၊ ကျုပ် ဒီကနေ့
လာနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ပြောပြီးသည်နှင့် လေအိုး၏စကားကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရှေ့သို့ ဆယ်လေးငါးလှမ်းမျှ လျှောက်သွားပြီးသည်နှင့် ခြံ
ဝင်းကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

လေအိုးမှာ ထူးခြားသော ချောင်ကျင်း၏အပြုအမူကြောင့်
အံ့သြသွားကာ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ချောင်ကျင်း ခြံဝင်းအတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား
တော့မှ ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။

“စောစောစီးစီး သရဲများ တွေ့လာသလား မသိဘူး”

ဝေဖန်ပြောဆိုရင်း ထွက်ခွာရန် နောက်လှည့်လိုက်လေ
သည်။ ထိုအခါ လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိပြန်သည်။

လေအိုးမှာ လန့်ဖျပ်သွားကာ...

“အမယ်လေးဗျ”

အော်ဟစ်ရင်း ထွက်ခွာသွားရန် ခုန်ဆုတ်လိုက်သော
ကြောင့် လမ်းပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟာ..ဟာ..ဟာ..”

လေအိုးနှင့် ဝင်တိုက်မိသူမှာ သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မော
လိုက်သည်။ ထိုလူမှာ ကျူးယီထင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေအိုးမှာ ကျူးယိထင်းအား တွေ့သည်နှင့် ရယ်မောကာ
ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး”

အားရပါးရ ခေါ်လိုက်၏။

ကျူးယိထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ မင်း ငါ့ကို မှတ်မိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

လေအိုးမှာ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“မင်းရုပ်ကို ရွေးချီသွားတာကောင် မှတ်မိတယ်”

ကျူးယိထင်းက ရယ်မောရင်း...

“မင်းလဲ အရင်တုန်းကလို လေကျယ်တုန်းပါလား”

လေအိုးကား စိတ်ဆိုးသွားခြင်း မရှိပါ။

ကျူးယိထင်း၏လက်မောင်းအား တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ပြီး...

“လာကွာ၊ အရက်သွားသောက်ကြမယ်၊ ငါ အရက်ဆိုင် ဖွင့်
ထားတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးယိထင်းက ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုပါ။

ချောင်ကျင်း ဝင်သွားသော မြဲကြီးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
ပြီး လေအိုး နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၇၅

လေအိုး၏အရက်ဆိုင်မှာ လူစည်ကားသော လမ်းမပေါ်
တွင် တည်ရှိလေသည်။

နံနက်ပိုင်းအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် အရက်သောက်သူ တစ်
ယောက်တစ်လေမျှ မရှိသေးပါချေ။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏ဆိုင်သည် ချောက်ကပ်လျက်ရှိသည်။

အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က အရက်ဆိုင် နေရာထိုင်ခင်း
များကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

လေအိုးနှင့် ကျူးယိထင်းတို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အရက်
နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အဆင်သင့် ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လေအိုးက အကောင်းဆုံး အရက်တစ်အိုး ထုတ်ယူလာပြီး

“ကဲ...အားရပါးရ သောက်စမ်း”

ပြောရင်း အရက်များ ငဲ့ပေးလိုက်သည်။

ကျူးယိထင်းက ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုဘဲ မော့ချလိုက်သည်။

လေအိုးကိုယ်တိုင်လည်း မိတ်ဆွေဟောင်းနှင့် ပြန်လည်
တွေ့ဆုံသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ငဲ့သောက်လိုက်သည်။

သုံးလေးခွက်မျှ သောက်ပြီးသောအခါ လေအိုးမှာ စကား
ရွှင့်လာသည်။

သူသည် ကျူးယိထင်း၏ပန်းအား လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး

“မင်း အိမ်က ထွက်သွားတာ ကြာလှပြီ၊ အဲဒီကတည်းက

၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ငါတို့ ကွဲသွားကြတာ မဟုတ်လား”

ကျူးယိထင်း၏မျက်လုံးအစုံ ရိုဝေလာသည်။

အရက်မူးခြင်းကြောင့်လော။

သို့တည်းမဟုတ် အိမ်ကိုလွမ်း၍လော။

မသိနိုင်ပါချေ။

ကျူးယိထင်းသည် အတန်ကြာ တွေဝေနေပြီးမှ သက်ပြင်း
ကပ်ချက်ချလိုက်ကာ...

“အေး...ငါ့မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက် ငါ အိမ်မှာ
ဆက်နေလိုကော ဘာထူးမှာလဲ၊ အိမ်ပြန်လိုကော ဘာထူးမှာလဲ”

လေအိုးမှာ စကားကြွယ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း
လေးနက်သော စကားကို ဆိုလာ၏။

“မင်း ဒီလိုပဲ လျှောက်သွားနေတော့မှာလား၊ မင်းရဲ့သတင်း
ကို ငါကြားပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းသွားရင် တစ်နေ့နေ့ လူဆိုးတွေ လက်
ချက်နဲ့ သေသွားလိမ့်မယ်”

ကျူးယိထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ သိပါတယ်ကွာ”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာဖြစ်လို့ လူဆိုးဖမ်းတဲ့ အလုပ် လုပ်နေတာ
လဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင်စားပါလား”

ကျူးယိထင်းက ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
သည်။

လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့မှ အသံတိုးတိုးဖြင့်...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၇၇

“ငါ့မှာ အကြံရှိတယ်၊ ဒီတစ်ချို့ ရောမလူဆိုးကြီးတွေ ဖမ်းပြီး
ရင် ရတုဆုငွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင်စားတော့မယ်”

လေအိုး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းအလုပ်ကလဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါထက် မင်း ဘယ်လို
လုပ် သိုင်းပညာတတ်လာတာလဲ”

“ငါ အိမ်က ထွက်သွားတော့ တိဗက်နယ်ခြားကို ရောက်
သွားတယ်၊ အဲဒီမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး သိုင်းပညာ အမွေ
ရခဲ့တာပဲကွ”

လေအိုး စိတ်ဝင်စားသွားကာ...

“အဲဒီ အဘိုးအိုက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးယိထင်းက...

“သူကွယ်လွန်သွားပါပြီကွာ၊ မင်းကို ငါပြောပြလို့ မင်းသိမှာ
မဟုတ်ပါဘူး”

ပြောရင်း လေအိုးအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ လျှို့ဝှက်သော လေသံဖြင့်...

“ငါ့မှာ မင်းကို မေးစရာ ရှိနေတယ်”

လေအိုး မျက်မှောင်ကုပ်သွားကာ...

“မင်း ဘာသိချင်လို့လဲ”

“လမ်းမှာ မင်းကို ဝင်တိုက်မိတာ ဘယ်သူလဲ”

လေအိုး တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သခင်လေးချောင်ကျင်းကို ပြောတာလား”

ကျူးယိထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း ဘာကြောင့် သူ့အကြောင်း သိချင်တာလဲ”

“ဒါတွေ နောက်တော့ ငါရှင်းပြမယ်၊ သူဝင်သွားတဲ့အိမ်က သူ့အိမ်လား”

လေအိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ အိမ်ဟာ ‘ဝမ်းမိသားစု’တွေရဲ့ အိမ်ပဲ”

ကျူးယိထင်းက အံ့သြသွားလေသည်။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းမိသားစုအိမ်ကို သွားရတာလဲ”

လေအိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းက စိတ်ဝင်စားနေပြီလား၊ ကျုပ်စိတ်ထင် ပြောရရင် သခင်လေးချောင်ကျင်းနဲ့ ဝမ်းမိသားစုထဲက မိန်းကလေး တစ်ယောက် ချစ်စပ်ထားပုံ ရတယ်”

“ဘယ်သူနဲ့ ချစ်စပ်ထားတာလဲ မင်းသိလား”

လေအိုး ခေါင်းညိတ်ကာ...

“သိတာပေါ့၊ အဲဒီ မိန်းကလေး နာမည်က ဝမ်းလျှံလို့ ခေါ်တယ်”

ကျူးယိထင်းမှာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ လေအိုး ပြောသမျှ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေသည်။

လေအိုး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၇၉

ကျူးယိထင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

ပြီး...

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဒါတွေ ဘာကြောင့် မေးနေတာလဲ”

ကျူးယိထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

လေအိုးမှာ ကျူးယိထင်း၏အဖြေကို သဘောမကျနိုင်ပါ

ချေ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်း အခုလို မေးနေတာ အကြောင်း

ရှိရမယ်၊ ဘာလဲ သခင်လေးချောင်ကျင်းကို စိတ်ဝင်စားနေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့လဲ”

ကျူးယိထင်းက ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“ဝမ်းလျှံ”

“ဟေ”

သူ၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ လေအိုးမှာ မျက်လုံး

ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ဝမ်းလျှံက မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အေး...ငါနဲ့သာ ဆိုင်တယ်ဆိုရင် ချောင်ကျင်းအတွက်

၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဘယ်ဖြစ်နိုင်တော့မလဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

လေအိုးမှာလည်း ရောရောင်၍ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံများသည် အရက်ဆိုင်ကလေး အပြင်ဘက်သို့တိုင် ပျံ့လွင့်သွားလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၈၁

ထူးဆန်းသောဖိတ်စာ

ချောင်ကျင်းသည် လက်ထဲမှခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချထားလိုက်သည်။

သူ အရက်သောက်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူသောက်နေသည်မှာ ရေခွေးကြမ်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းလျှံသည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေ၏။

ချောင်ကျင်းသည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည့် ဝမ်းလျှံအား ကြည့်ရင်း ရေခွေးကြမ်းသောက်နေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မူးယစ်လာသလို ခံစားနေသည်။

မှန်ပါသည်။

ချောင်ကျင်းသည် ဝမ်းလျှံ၏အလှအပတွင် ယစ်မူးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလျှံမှာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူမအား ချစ်ခင်နှစ်သက်သူ များစွာရှိသော်လည်း သူမသည် မည်သူ့ကိုမျှ တုန့်ပြန်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

အိမ်တွင်း၌သာနေပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခွာလှသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဝမ်းလျှံအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်သူများမှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုသို့ အားမလို အားမရ သူများထဲ၌ ချောင်ကျင်းသည်လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ချောင်ကျင်းထံတွင် တခြားသူများထက် သာသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။

ယင်းအချက်ကား နှစ်ဖက်မိဘများ၏ သဘောတူညီချက်အရ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ချောင်ကျင်းသည် ဝမ်းမိသားစု အိမ်သို့ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခွင့် ရှိသည်။

ယခုလည်း ဝမ်းမိသားစုအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ် သည်။

ချောင်ကျင်းမှာ ကြေးစားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းလျှံ အပေါ်၌မူ မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ခင်နေခဲ့မိသည်။

ဝမ်းလျှံအပေါ် အလွန်ပင် သံယောဇဉ် ကြီးမားလှပေ သည်။

ဤအကြောင်းကို ဝမ်းလျှံကိုယ်တိုင်လည်း သဘောပေါက်ထားသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၈၃

ချောင်ကျင်းက ဝမ်းလျှံအား စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ...
“ညီမ”

သူ၏အသံ မသိမသာ တုန်ခါနေသည်။

ဝမ်းလျှံက ပြုံးလျက် ချောင်ကျင်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင့်ကို ကြည့်ရတာ ဟိုက်စွ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

ချောင်ကျင်းမှာ အာခေါင်များ ခြောက်ကပ်လာသည့်အလား တံတွေးမျိုးချလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ဝမ်းလျှံက ကြားဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မရဲ့အဒေါ် နေကောင်းလာမှ ဆုံးဖြတ်ကြမယ်ဆိုတာလေ”

ချောင်ကျင်း စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

ဝမ်းလျှံ၏အဒေါ်မှာ ‘ဝမ်းချင်းစု’ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းချင်းစုမှာ နာတာရှည်လူမမာတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဝမ်းလျှံမှာ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဝမ်းချင်းစုနှင့်သာ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ဝမ်းချင်းစုအပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးမားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်းချင်းစုမှာ နာတာရှည်လူမမာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေသည်မှာ ရှစ်နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သို့ဖြစ်၍ ဝမ်းလျှံသည် အချိန်ရှိသရွေ့ ဝမ်းချင်းစု နံဘေး၌
သာ ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရသည်။

သို့သော်...

ဝမ်းချင်းစုမှာ ပြန်လည်သက်သာလာမည့် အရိပ်အရောင်
မရှိချေ။

ထို့ကြောင့်...

ဝမ်းချင်းစု နေကောင်းလာမှ လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် ချောင်
ကျင်းအတွက် ဝမ်းချင်းစု မရှိမှဖြစ်မည်။

သို့ရာတွင် ချောင်ကျင်း အနေဖြင့် ဝမ်းချင်းစုအား သတ်ပစ်
ရန် မဆိုထားနှင့် လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ရပါ။

အကယ်၍ သူသာ ဝမ်းချင်းစုအား တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံ
သတ်ဖြတ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ဝမ်းလျှံသည် သူ့အား သေသည်အထိ
မုန်းတီးသွားပေတော့မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်သည်။

ချောင်ကျင်းသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရေ
နွေးကြမ်းကိုသာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေ၏။

ချောင်ကျင်း၏ အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှသော အပြုအမူ
ကြောင့် ဝမ်းလျှံမှာ ရယ်ချင်လာ၏။

သို့သော် မရယ်နိုင်ပါချေ။

အကြောင်းမှာ...

သူမ၏ရင်တွင်း၌ မရှင်းလင်းသည့် ကိစ္စများ ရှိနေသေး
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၈၅

သူမသည် ချောင်ကျင်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်
“ရှင် အခုတလော ဘာစုနဲ့ တွေ့သေးလား”

ချောင်ကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားကာ...

“ဘာစု ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝမ်းလျှံက စဉ်းစားမရဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်မဆီမှာ စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်၊ ဘယ်
လောက်ပဲ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိရှိ ပစ်ထားခဲ့ပြီး သူ့အိမ်ကို လာခဲ့ဖို့
ရေးထားတယ်”

ချောင်ကျင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သန်ဘက်ခါ မွန်းတည့်ချိန် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

ဝမ်းလျှံ အံ့သြသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ချောင်ကျင်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ချောင်ကျင်းက...

“ကျုပ်ဆီကိုလဲ ဘာစုက စာတစ်စောင် ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ပြောပြီးသည်နှင့် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ စာတစ်စောင် ထုတ်
ပြလိုက်လေသည်။

အနီရောင်ဖိတ်စာတစ်စောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းလျှံက အနီရောင်ဖိတ်စာအား လှမ်းယူပြီး သေချာစွာ

၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် အံ့သြသည့် အရိပ်အ
ရောင်များ ယှက်သမ်းထွက်ပေါ်လာသည်။

အတန်ကြာ အကဲခတ်ပြီးမှ ချောင်ကျင်းအား ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မဆီက စာနဲ့ အတူတူပါပဲလား”

ချောင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါထက် ဒီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ ညီမဆီကို
နောက်ထပ် ဘာပစ္စည်းများ ရောက်လာသေးသလဲ”

ဝမ်းလျှံ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကြေးပြားလေးတစ်ခု ရောက်လာတယ်၊ ဘယ်သူ ပို့လိုက်
သလဲ မသိဘူး”

“ဘယ်လို ကြေးပြားလေးလဲ”

ချောင်ကျင်းက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဖိတ်စာ သဘောမျိုးရှင့်၊ ကျွန်မနာမည် ရေးထားပြီး ပြီး
နေတဲ့ လူရွှင်တော်ရုပ်ပုံပါတယ်”

ချောင်ကျင်းက ပြီးလိုက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်
လေသည်။

လက်ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ လေးထောင့်အရွယ် ကြေး
ပြားကလေးတစ်ချပ် ပါလာ၏။

ယင်းကြေးပြားကလေးပေါ်တွင် ချောင်ကျင်း၏အမည် ရေး
ထိုးထားပြီး ပြီးနေသည့် လူရွှင်တော်ရုပ်ပုံ ရေးထိုးထားကို တွေ့လိုက်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၈၇

ရလေသည်။

ချောင်ကျင်းက မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်ပြီး...

“ဒီလို ပစ္စည်းမျိုးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလျှံမှာ စကားမပြောနိုင်တော့ချေ။

မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာဖြင့် ကြေးပြားကလေးကိုသာ စိုက်
ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကြားလူ

ကြေးပြားကလေးများမှာ ငါးချပ်တိတိ ရှိနေ၏။

ငါးချပ်စလုံးပင် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော်...

ကွဲပြားသည့် အချက်လည်း ရှိနေလေသည်။

ကြေးပြားကလေး တစ်ချပ်စီတွင် ရေးထိုးထားသည့် လူ
အမည်များ ကွဲပြားခြားနားနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချောင်ကျင်း၊ ဝမ်းလျှံ၊ စုတုအင်း၊ ကျင်းဟန်နှင့် ကွမ်းကြိုး
အင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ကြေးပြားကလေးများသည် အသွင်မတူသော နည်းမျိုးစုံ
ဖြင့် သူတို့၏အိမ်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု...

ကြေးပြားလေးငါးခုသည် စုတုအင်း၏ညောင်ခန်းအတွင်းရှိ
စားပွဲပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေ၏။

စားပွဲအား လူငါးယောက်က ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။

ပုံသဏ္ဌာန် မတူသော လူငါးယောက်မှာ အတွင်းစိတ်လည်း

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၈၉

မတူညီနိုင်ကြပါ။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော ကျင်းဟန်မှာ ထိုင်မရ
ထမရ စိတ်ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်နေပုံရ၏။

အရက်သောက်လွန်းသဖြင့် သူ၏မျက်နှာမှာ ဖောသွပ်သွပ်
ဖြစ်နေလေသည်။

အချိန်ရှိတိုင်း အရက်ကိုသာ အဖော်ပြုသည့် လူတစ်
ယောက် ဖြစ်ဟန် ရှိလေသည်။

သို့သော်...

အရက်သမားကြီးဟု သူ့အား အထင်သေး၍ မရပါချေ။

အကြောင်းမှာ...

တစ်ချိန်က သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်
ကြားခဲ့သော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

ကျင်းဟန်၏နံ့အေး၌ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကြီးမှာ
ကွမ်းကြိုးအင်း ဖြစ်သည်။

အသက်ကြီးရင့်လာသော်လည်း နုပျိုနေပြီး ဆွဲဆောင်မှု
အပြည့်အဝ ရှိသေး၏။

သူမသည် ငယ်စဉ်က အလွန်ပင် ချောမောလှပခဲ့မည် ဖြစ်
ကြောင်း သိသာနိုင်လေသည်။

သို့သော် သူမ၏ရုပ်ရည်နှင့် စိတ်ထားမှာမူ ဆန့်ကျင်နေ
လေသည်။

ကွမ်းကြိုးအင်းသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ရက်စက်

၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းဟန်နှင့် စုတုအင်းတို့က သိရှိထားကြလေ၏။

ချောင်ကျင်းနှင့် ဝမ်းလျှံတို့မှာမူ ကျင်းဟန်၊ ကွမ်းကြိုးအင်းတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြ၏။

သူတို့အားလုံး စားပွဲ၏ ထိပ်ဆုံးနေရာတွင် ရှိနေသော စုတုအင်းအား စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

စုတုအင်းမှာမူ မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ်ရှိ ကြေးပြားလေးငါးခုကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ...

“အားလုံး ဒီပစ္စည်းမျိုး ရထားကြပြီ ထင်ပါတယ်”

ကျင်းဟန်က...

“ရထားလို့ အစ်ကိုကြီး တွေ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး”

စုတုအင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့အတွက် မထူးဆန်းပေမယ့် နားမလည်တဲ့ လူတွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ပြောရင်း ချောင်ကျင်းနှင့် ဝမ်းလျှံအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းက...

“ဒီပစ္စည်းတွေဟာ လူရွှင်တော်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်က သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှား ခဲ့တဲ့

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၉၁

လူရွှင်တော်ဆိုတဲ့လူဟာ သေဆုံးသွားပြီလို့ ပြောနေကြပေမယ့် အခုဘာကြောင့် ပြန်ပေါ်လာရတာလဲ”

စုတုအင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ...

“မင်းက လူရွှင်တော်ရဲ့ အကြောင်းကို လေ့လာထားပုံရတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် လူရွှင်တော်နဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာသိသေးလဲ”

ချောင်ကျင်းက...

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က စပြီး လူရွှင်တော်ဟာ ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ဒုစရိုက်သမားတွေကိုသာ ရွေးပြီး တိုက်ခိုက်ပါတယ်”

စုတုအင်း ကျင်းဟန်နှင့် ကွမ်းကြိုးအင်းတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြလေသည်။

ချောင်ကျင်းသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ကြေးပြားလေးများအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ဒီပစ္စည်းဟာ လူရွှင်တော်ရဲ့ ဘဝကူး ရက်ချိန်းကဒီပြားတွေ ဖြစ်တယ်၊ လူရွှင်တော်က ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဆီ ပို့လိုက်တာလဲ၊ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်သိချင်တယ်”

ကျင်းဟန်၊ စုတုအင်းနှင့် ကွမ်းကြိုးအင်းတို့မှာ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် ချောင်ကျင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“တို့ဘတွေဟာ တစ်ချိန်က လူရွှင်တော်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ကြ

၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တယ်၊ ဒီကိစ္စကို မင်းအဖေ ပြောမပြဘူးလား”

ချောင်ကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ပြောမပြပါဘူး”

စုတုအင်းက ဝမ်းလျှံအား...

“မင်းကိုကော”

ဝမ်းလျှံက...

“ဘာမှ မပြောပါဘူး”

စုတုအင်းမှာ စိတ်ပျက်သွားဟန် ရှိလေသည်။

အတန်ကြာမှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားသည့်

အလား ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး...

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး”

ကျင်းဟန်မှာ စုတုအင်းအား ကြည့်ရှင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ကြားဖြတ်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဗျား သူတို့ကို ပြောပြမလို့လား”

စုတုအင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ကျုပ်သဘောကတော့ ပြောပြဖို့လိုမယ် မထင်ဘူးဗျ”

ကျင်းဟန်က...

“ညီမသဘောကကော”

ကွမ်းကြိုးအင်းက...

“အဖေတွေက မပြောတာ မသိစေချင်လို့ နေမှာပေါ့၊ ရှင်က

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၉၃

ပြောပြရင်လဲ ပြောပါ၊ မပြောပြရင်လဲ မပြောနဲ့၊ ဘာမှ မထူးခြားဘူး”

စုတုအင်းက...

“ဒါဖြင့် မပြောတော့ပါဘူး”

ထိုစဉ် ချောင်ကျင်းက...

“နာမည်ရေးထိုးပြီး ပို့ပေးတာ နာမည်ရှင်ကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဘုမသိဘမသိ အသတ်ခံရရင် တရားပျံ့မလား”

စုတုအင်း၊ ကျင်းဟန်နှင့် ကွမ်းကြိုးအင်းတို့မှာ ချောင်ကျင်းထံသို့ မျက်လုံး ရောက်သွားကြပြန်လေသည်။

ချောင်ကျင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သေရေးရှင်ရေးကိစ္စ ဘာကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြဖို့ ကောင်းတယ်”

စုတုအင်းက...

“အခုလောလောဆယ် ဒါတွေ ရှင်းပြနေလို့ အလကားပဲ၊ အရေးကြီးတာက လူရွှင်တော်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်”

ထိုစဉ် ကွမ်းကြိုးအင်းက...

“အစ်ကိုကြီး၊ ရှင်မှာ အကြံရှိနေပြီလား”

စုတုအင်းက...

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုအကြံမျိုးလဲ”

၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဓားငှားတဲ့ သဘောပေါ့”

ကွမ်းကြိုးအင်းက...

“ဘာလဲ ရှင်က လူရွှင်တော်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ လူတစ်ယောက်
ငှားမယ့် သဘောလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ငှားမှာလဲ”

“ကျူးယိထင်း”

ကျူးယိထင်းဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
ချောင်ကျင်း၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားရလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(၁) ❖ ၉၅

အခွင့်အရေး

နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်သို့ ငုတ်လျှိုးသွားပြီ ဖြစ်
သည်။

အလင်းရောင်များအစား အမှောင်ထုက နေရာယူလာကြ
သည်။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် လေအိုး၏အရက်ဆိုင်မှာ မိုးချုပ်လာ
သည်နှင့် ဆိုင်သိမ်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယနေ့တွင်မူ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေ၏။

မိုးချုပ်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆိုင်ပိတ်ခြင်း မရှိသေးပါ။

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာ၏။

ဆိုင်လူလင်နှစ်ယောက်က...

“ကြွပါဗျာ၊ ဘာများ အလိုရှိလို့လဲ”

ဝင်ရောက်လာသူမှာ စုတုအင်း၏လူယုံတော် ဖန်အော့ပု၏

ဖြစ်ပေသည်။

၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဖန်အေက...

“လေအိုးနဲ့အတူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပါလာတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

ဆိုင်လုလင်က စားပွဲတစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

ဖန်အေက ကျူးယီထင်းအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး...

“မိတ်ဆွေဟာ လူဆိုးဖမ်းတဲ့ ကျူးယီထင်း မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

ထိုအချိန်၌ ကျူးယီထင်းမှာ အရက်မူးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဖန်အေအား မော့ကြည့်လိုက်သော်လည်း လူလုံးပင် မကွဲပြားချေ။

သို့သော် အသံကို ကြားရသေးသဖြင့်...

“ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ လူဆိုးဖမ်းတဲ့ ကျူးယီထင်းဆိုတာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဖန်အေက ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်သော အရိပ်အရောင် များ ထွက်ပေါ်နေ၏။

သို့သော် သူက...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၉၇

“ကျုပ်တို့သခင် စုတုအင်းက ခင်ဗျားကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ခင်ဗျားလက်ခံပြီး အကူအညီပေးလိမ့်မယ်လို့ သူမျှော်လင့်ထားပါတယ်ဗျာ”

ဖန်အေက ဖိတ်စာတစ်စောင် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဦးညွှတ်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဖန်အေ ထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ကျူးယီထင်းသည် အမူးလွန်နေပြီ ဖြစ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ မှောက်ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ စားသောက်ဆိုင်မှ ခေါင်မိုးပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာ၏။

ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော ဆားလုံပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်လှည့်ကာ အမှောင်ထုတွင်းသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

◆ ◆ ◆

၉၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်၏။

ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက်မှာ မတတ်သာကြတော့ဘဲ ဆိုင်ကို
ပိတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် အိမ်မပြန်ကြတော့ဘဲ ဆိုင်တွင်း၌ နေရာရှာကာ
အိပ်စက်ကြလေတော့သည်။

လေအိုးမှာ ယခုတိုင် အိပ်ရာမှ မထသေးချေ။

နံနက်လင်းသည်အထိ နှစ်ဦးလုံး အိပ်နေဦးမည့်ပုံ ဖြစ်
သည်။

အုန်းမောင်းနှစ်ချက်တီးမှ ကျူးယိထင်းက လန်နီးလာလေ
သည်။

သူသည် ခေါင်းကိုက်၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် စား
ပွဲပေါ်မှ ဖိတ်စာအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စာကို ဖိတ်ပြီးသောအခါ သူက...

“ဒါဘာသဘောလဲ ငါက လူဆိုးဖမ်းပြီး ဆုငွေထုတ်ယူချင်
တာ အခကြေးငွေယူပြီး လူကို မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ပေးတဲ့ငွေက များနေတော့ စဉ်းစားစရာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်မှ
ဆုံးဖြတ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောကာ ပြန်လည်မှောက်ချကာ အိပ်ပျော်သွားလေ
သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၉၉

အဝေးမှ ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်ပေတော့
သည်။

နေဝန်းနီနှင့်အတူ အလင်းရောင် ရောက်ရှိလာပြီး အမှောင်
ထုမှာ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ တစ်စထက်တစ်စ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွား
လေသည်။ မကြာမီ ခိုးစင်စင်လင်းတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

နံနက်စောစောအချိန်...

ချယ်ရီပန်း တောင်ကုန်းသို့ သွားရာ လမ်းကလေးပေါ်တွင်
ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီပန်း တောင်ကုန်းမှာ လူရန်မြို့ပြင် တစ်မိုင်ခန့် အကွာ
တွင်ရှိသော တောင်ကုန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကေသုံးဆယ်ခန့် ကျယ်ဝန်းပြီး သူဌေးကြီးစုတုအင်း ပိုင်ဆိုင်
သောနေရာ ဖြစ်သည်။

ထူထဲသော အုတ်နံရံများဖြင့် ကာရံထားပြီး အစောင့်
အကြပ်များစွာရှိလေသည်။

ယနေ့ နံနက်စောစော လမ်းကလေးအတိုင်း ချယ်ရီပန်း
တောင်ကုန်းသို့ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ချယ်ရီတောင်ကုန်းအား လှမ်းကြည့်ကာ...

“စုတုအင်းဟာ တော်တော်ချမ်းသာမယ် ထင်တယ်၊ ငါ့ကို
ငှားရမ်းထားတော့ သားသားနားနား ဝတ်သွားရမှာပေါ့ ဟာ...ဟာ...
ဟား”

၀၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုသူသည် ရေရွတ်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ ရှေ့သို့
လျှောက်သွား၏။

မကြာပါချေ။

သူသည် စုတုအင်း၏ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်လာလေတော့
သည်။

ခြံဝင်းတံခါးမကြီးတွင် စောင့်ကြပ်နေသော အစောင့်
အကြပ်များက လူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

“ရပ်လိုက်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခြေလှမ်းရပ်ကာ အစောင့်
အကြပ်များအား...

“ခင်ဗျားတို့က ဘာသဘောလဲ၊ ခင်ဗျားတို့သခင် ဖိတ်ခေါ်
တဲ့လူကို ဟန့်တားခုံကြသလား”

အစောင့်များမှာ ရင်ထိတ်သွားကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက...

“မိတ်ဆွေနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ရင်ကော့ကာ...

“ဆုငွေထုတ်တဲ့ ကျူးယိထင်းဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူး
သလား”

“မိတ်ဆွေက ကျူးယိထင်းလား”

“ဘာလဲ ခင်ဗျား မယုံဘူးလား”

“မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်..ကျုပ်”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၀၁

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက
ခက်ထန်စွာဖြင့်...

“စကားမရှည်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့သခင်ကို သွားပြီး သတင်းပို့
စမ်း”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူမှာ မတတ်သာတော့ပါချေ။

ချက်ချင်းပင် လူတစ်ယောက်အား လွှတ်ကာ သတင်းပို့ခိုင်း
လိုက်လေသည်။

သူကိုယ်တိုင် ကျူးယိထင်းအား လေးလေးစားစား ဖိတ်
ခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ..အထဲကို ကြွပါဗျာ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဟန်ပါပါဖြင့် ခြံဝင်းအ
တွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

အကယ်၍သာ ကျူးယိထင်းသည် မည်သည့်အခါမျှ အနက်
ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်သားလေ့မရှိကြောင်း စုတုအင်း၏
အစောင့်အကြပ်များက သတိထားခဲ့ပါမူ...

◆ ◆ ◆

BURMESE
CLASSIC

၁၀၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ကျူးယိထင်း ရောက်လာပါပြီ”

ဖန်အော့၏အသံမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အသံနှင့်အတူ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာကြသည်။

အခန်းတွင်းရှိ စုတုအင်း၊ ကျင်းဟန်၊ ကွမ်းကြိုးအင်း၊ ချောင်ကျင်းနှင့် ဝမ်းလျှံတို့မှာ ပြိုင်တူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

အမှန်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ကျူးယိထင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော ဆားလုံပင် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်နာမည် ကျူးယိထင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မိတ်စာအရ ကျုပ်လာခဲ့တာပါ”

ထိုစဉ် စုတုအင်းက ထိုင်ရာမှထကာ ကျူးယိထင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော ဆားလုံ အနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်က စုတုအင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဆားလုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

စုတုအင်းက ကျင်းဟန်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ဟောဒီက မိတ်ဆွေက ကျူးယိထင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ အခက်အခဲနဲ့ တွေ့ကြုံနေတဲ့အခါ ကူညီဖို့ ရောက်လာတာပါ”

ဆားလုံက အသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောဖြင့် လူအားလုံး

အတိတ်ကလူတစ်စု(၁) ❖ ၁၀၃

အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းမှာ အံ့သြသွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ကျူးယိထင်းအား တစ်ကြိမ်က တွေ့ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု တွေ့မြင်ရသောလူမှာ ကျူးယိထင်းအဖြစ် အဘယ်ကြောင့် ဟန်ဆောင်ရပါသနည်း။

စုတုအင်းက...

“မိတ်ဆွေကြီးကျူးယိထင်း ရောက်လာမှတော့ စိတ်မပူကြပါနဲ့တော့ဗျာ”

ဆားလုံက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့အတွက် တာဝန်ယူပြီး စောင့်ရှောက်ပေးသွားပါ့မယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ကျင်းဟန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ကွမ်းကြိုးအင်းမှာမူ ခန့်ညားသော ဆားလုံအား ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သို့သော် ဆားလုံက ဝမ်းလျှံကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဝမ်းလျှံမှာ မျက်နှာနီရဲသွားပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

စုတုအင်းက...

“မိတ်ဆွေဟာ ဒီလောက် အသက်ငယ်လိမ့်မယ်နော် ကျုပ်

၁၀၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မထင်ခဲ့မိဘူး”

ဆားလုံမှာ စုတုအင်း၏စကားထက် စားပွဲပေါ်မှ လူရွှင်
တော်၏ ကြေးပြားလေးများကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိသည်။
သူ၏နှုတ်မှလည်း...

“ဒါ ဘဝကူး ရက်ချိန်းကဒ်ပြားတွေပါလား”

စုတုအင်းမှာ အံ့သြသွားသည်။

ဆားလုံအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆွေက မြင်ရုံနဲ့ သိနိုင်တာ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း”

ဆားလုံက စကားမှားသွားမှန်း ချက်ချင်းပင် ရိပ်စားမိလိုက်
သည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်ဆောင်ရယ်ကာ...

“ကျုပ်ဟာ ရန်သူတွေနဲ့ အမြဲရင်ဆိုင်နေရတဲ့လူပါ။ လူဆိုး
တော်တော်များများရဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်က စုံစမ်းထားမှသာ
အသက်ရှည်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

ပြောရင်း စုတုအင်းတို့အား ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘဝကူး ရက်ချိန်းကဒ်ပြားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်
သက်နေလို့လဲ”

စုတုအင်းမှာ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ဆားလုံအား...

“ဒီကိစ္စ ခင်ဗျား မမေးလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

စုတုအင်း ပြောမပြလိုကြောင်း ဆားလုံ နားလည်လိုက်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၀၅

လေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ချက်ရယ်ကာ...

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တာဝန်ဟာ အကြေးငွေယူပြီး
ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် မမေးလဲ ရပါတယ်”

ဝမ်းလျှံမှာ စုတုအင်းက လူရွှင်တော်နှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ပုံကို
ဆားလုံအား ရှင်းပြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားလေသည်။

သို့သော် စုတုအင်းက ရှင်းမပြ၍ စိတ်ပျက်သွား၏။

မည်သို့ဆိုစေ အခွင့်အရေးရတုန်း ကြားဖြတ်မေးလိုက်လေ
သည်။

“လူရွှင်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စဟာ ကျွန်မတို့ မိဘတွေနဲ့
သာ သက်ဆိုင်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မတို့လဲ အခုအချိန်အထိ ဘာ
မှန်း မသိရသေးပါဘူး”

ဝမ်းလျှံ၏စကားကြောင့် ဆားလုံဘက်မှ လိုက်၍ ပြောပေး
သည်ဟု ချောင်ကျင်းက ယူဆသွားသည်။

ဝမ်းလျှံအား စူးစိုက်ကြည့်သော အကြည့်ကို နဂိုကပင် ရွံ
မုန်းသဖြင့် ချောင်ကျင်းက...

“ကျွန်တော်တို့ အထဲမှာ ကျူးယိထင်းကို တွေ့ဖူးတဲ့သူ ရှိပါ
သလား”

စုတုအင်းက...

“တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး”

ချောင်ကျင်းက...

၁၀၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒီလို ပြောရင် မှားသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ကျူးယိထင်းကို တွေ့ဖူးတယ်”

ပြောရင်း ဆားလုံအား ညွှန်ပြလိုက်ကာ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတဲ့ ကျူးယိထင်းဟာ သူ မဟုတ်ဘူး”

ဆားလုံ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

ကျူးယိထင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားခြင်းအား ရိပ်မိသွား

ကြပြီဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသော ဖန်းအေဘုက အသံ ကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“ကျုပ်ဖိတ်စာသွားပို့တဲ့ ကျူးယိထင်းဟာ သူ မဟုတ်ဘူး။

ကျုပ်က လူမှားမှန်းသိလို့ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေတာ”

စုတုအင်း၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွားလေသည်။

ဆားလုံအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဆားလုံက...

“ကျုပ်က ဆားအမျိုးအနွယ်က လူတစ်ယောက်ဗျ”

ဆားလုံအား ကျူးယိထင်း မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရသော

အခါ လူအားလုံးမှာ ပြိုင်တူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

အခြေအနေမှာ တင်းမာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၀၇

ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဆားလုံမှာ...

“ဒီကောင်လာတာ မြန်လှချည်လား”

ဆားလုံက ငေးငိုင်းသွားလေသည်။

ဆားလုံ ငိုငဲ့နေစဉ် စုတုအင်းက...

“မင်းဟာ ကျူးယိထင်း မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ”

ဆားလုံက...

“ကျုပ်နာမည် ဆားလုံလို့ ခေါ်တယ်”

“ဘာသဘောနဲ့ ကျူးယိထင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်လာတာလဲ သေချင်လို့လား”

ဆားလုံက...

“ကျုပ် ဘဝကူး ရက်ချိန်းကဒ်ပြားကို စိတ်ဝင်စားလို့ လာတာ။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲပဲ ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အကူအညီရမှ ခင်ဗျားတို့ လူရွှင်တော်ရဲ့ အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းမှာ။ အကူအညီလိုချင်တယ်ဆိုရင် ရေကန်ရှေ့က ဝါးတောထဲကို လာပြီး မီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းထားပါ”

ပြောရင်း ဝမ်းလျှံအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“မင်း ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့်နောက် ကျွမ်းပစ်ကာ အခန်းတွင်းမှ ခုန်

၁၀၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ အားလုံးမှာ သတိဝင်လာကြသည်။

ကျယ်လောင်သော အသံများပေါ်ကာ လက်နက်ကိုယ်စီ
ဖြင့် ဆားလုံအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

သို့သော် ဆားလုံမှာ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွား
ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

စုတုအင်းတို့မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ လိုက်ပါသွားလေ
သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၀၉

မင်းနဲ့ငါ

ကျူးယိထင်းက ခြံဝင်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

သူ၏အဝတ်အစားများ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ပြုပြင်
လိုက်ပြီး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏အပြုံးမှာ ရုတ်ချည်းပင် ပျောက်ကွယ်သွား
သည်။

အကြောင်းမှာ အစောင့် တစ်ဆယ့်လေးယောက်ခန့် လက်
နက်ကိုယ်စီဖြင့် သူ့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“ဘာတွေ ဖြစ်ကြတာလဲဗျ”

အစောင့်အကြပ်များက တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် အဖြေပေးလိုက်
လေသည်။

၁၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူသည် တိုက်ခိုက်လာသောကြောင့် မကျေနပ်သော အသံဖြင့်...

“ကျုပ်နာမည် ကျူးယိထင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ မင်းတို့သခင် ဖိတ်ထားလို့ လာတာကွ”

“စကားမရှည်နဲ့ သခင်ကြီး ဖိတ်ထားတဲ့ ကျူးယိထင်းက အပြင်က မဟုတ်ဘူး၊ အထဲမှာ ရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျားလိမ့်ညာလို့ ရမလား”

ကျူးယိထင်းမှာ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရလေတော့ သည်။

သူသည် အစောင့်များအား ကန်ကျောက်ကာ အထဲသို့ ဝင် သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆားလုံသည် အဆောက်အအုံအတွင်းမှ ခုန် ထွက်လာရာ နှစ်ယောက်သား မရှောင်နိုင်ကြတော့ဘဲ ဝင်တိုက်မိ လိုက်ကြလေသည်။

“အွန်”

နှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြပြီး တိုက်ခိုက် ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် တွေ့သွား သောအခါ တအုံတံ့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဟင်..မင်း..မင်း”

“ဟင်..မင်းပါလား”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၁၁

ပထမဦးစွာ သတိဝင်လာသူမှာ ဆားလုံ ဖြစ်သည်။

ဆားလုံက...

“မင်းဒုက္ခရောက်နေတာ သိလို့ ငါလာကူညီတာပါကွ”

ဟု ပြောကာ ခြံဝင်းအား ခုန်ကျော်ထွက်ပြေးသွားလေ သည်။

စုတုအင်းတို့သည် အနောက်မှ လိုက်လာကာ ကျူးယိထင်း အား ဆားလုံမှတ်ကာ နှိပ်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းမှာ ရင်ထိတ်သွားပြီး ဘုမသိဘမသိဖြင့် ပြန် လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချောင်ကျင်းမှာလည်း အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လာ လေသည်။

သူသည် ကျူးယိထင်းအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွား ကာ...

“ကျူးယိထင်း”

သူ၏အသံကြောင့် စုတုအင်းသည် တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်သိမ်း ကာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် သူက...

“မင်းက ကျူးယိထင်း ဟုတ်လား”

ကျူးယိထင်းက...

“စုတုအင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

စုတုအင်းမှာ အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်သွား

၁၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေတော့သည်။

ယခု တွေ့ရသူမှာ ကျူးယိထင်း အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဆားလုံဆိုတဲ့လူက အယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်ရှုပ်သွားလို့ အခုလို မှားယွင်းမှုတွေ ဖြစ်ရတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဖိတ်ခေါ်တဲ့ စုတုအင်းဆိုတာ ကျွန်တော်ပဲ”

ထိုအခါ ကျူးယိထင်းမှာ စုတုအင်းအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

စုတုအင်း၏မျက်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ စုတုအင်းဆိုသူသည် ဆုငွေကြော်ငြာစာရွက်ပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းမွေးတပ်ထားသော အမှောင်ရာဇာ လုရီနှင့် တထေရာတည်း တူနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျူးယိထင်းမှာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြစ်နေ၏။

စုတုအင်းက မရိပ်မိဘဲ...

“မိတ်ဆွေ ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးနေသလားဗျ”

ကျူးယိထင်းက...

“မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ဆားလုံကို ဒေါသ ဖြစ်နေတာပါ”

“ခင်ဗျား ဆားလုံကို သိလို့လား”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၁၃

“အလကားဗျာ၊ ဒီလူဟာ လူလေလူလွင့်တစ်ယောက်ပါ၊ လျှောက်ပြီး လိမ်ညာနေတဲ့အတွက် တစ်နေ့နေ့ သူ့ကို ဖမ်းပြီး ဆုံးမရဦးမယ်”

ကျူးယိထင်းက ဟန်ပါပါဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် စုတုအင်းမှာ အထင်ကြီးသွားလေသည်။

သူသည် အထင်မှား၍ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်သော အစောင့်များအား လက်ရပ်ခေါ်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့အားလုံး နိတ်ဆွေကြီးကျူးယိထင်းကို တောင်းပန်လိုက်ကြစမ်း”

အစောင့်အကြပ်များမှာ ချက်ချင်းပင် ကျူးယိထင်းအား လာရောက်တောင်းပန်လိုက်ကြလေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်လွဲလို့ ဖြစ်တာ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

စုတုအင်းက...

“ကဲ..အထဲကို သွားကြရအောင် ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးယိထင်းသည် ရယ်မောရင်း စုတုအင်း နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရန်သူ

စုတုအင်းက ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်။

ကျူးယိထင်းနှင့် ချောင်ကျင်းတို့က ပခုံးချင်းယှဉ်လျက် နောက်မှ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ကျူးယိထင်းသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာရင်း စုတုအင်း၏အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိလေသည်။

အမှောင်ရာဇာ လုရီသည် စုတုအင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

စုတုအင်းခေါ်လုရီနှင့် ချောင်ကျင်းမှာ မည်သို့ ပတ်သက်နေပါသနည်း။

စုတုအင်း၏ဖိတ်စာ၌ လူရွှင်တော်၏အန္တရာယ်အား ကာကွယ်ရန်အတွက် ငှားရမ်းလိုကြောင်း ရေးသားထားသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၁၅

ကျူးယိထင်းသည် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာသောအခါ ချောင်ကျင်းအား မသိမသာ ပခုံးဖြင့် တိုက်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွား၏။

ချောင်ကျင်းမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

လူ့ခွစာတစ်ယောက်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားပြီး...

“ဒီလောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်နေရသလား”

သူ၏ညည်းညူသံကြောင့် ကျူးယိထင်းမှာ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

ချောင်ကျင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ...

“မင်းကော ဘဝကူး ရက်ချိန်းကဒ်ပြားရထားသေးသလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရထားတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကြံဖို့ သေချာပြီ”

ချောင်ကျင်းမှာ ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်မီ ကျူးယိထင်းက စကားဆက်ပြောလိုက်၏။

“မင်းကသာ သူများတွေကို လိုက်သတ်နေတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ အခုတော့ မင်းကို သတ်မယ့်လူလဲ ရှိနေပါသေးလား”

ချောင်ကျင်းသည် လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

၁၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အမယ်လေး”

အခန်းတွင်းမှ စူးရှသော အော်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား အခန်းတွင်းသို့ ပြိုင်တူ ခုန်ဝင်လိုက်ကြလေသည်။

“အမယ်လေး”

အော်သံမှာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျူးယီထင်း၊ ချောင်ကျင်းနှင့် စုတုအင်းတို့ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဝမ်းလျှံမှာ အသံကုန် အော်ဟစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

သူမသည် ကွမ်းကြီးအင်းအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကြည့်ရင်း အော်ဟစ်နေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကွမ်းကြီးအင်းမှာလည်း ဝမ်းလျှံအား ကြည့်ရင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။

ရန်သူ၏အရိပ်အရောင် လုံးဝ မတွေ့ရမှ စုတုအင်းတို့မှာ စိတ်သက်သာ ရရှိသွားကြသည်။

ကွမ်းကြီးအင်းသည် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုများ လျော့နည်းလာတော့သည်။

ထိုအခါ အခန်းထဲသို့ လူအားလုံး ရောက်လာပြီ ဖြစ်လေ

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၁၇

သည်။ ထိုအခါမှ...

ဝမ်းလျှံသည် အော်ဟစ်ရာမှ ရပ်တန့်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချောင်ကျင်းသည် မြားတစ်စင်းပမာ ဝမ်းလျှံ အနီးသို့ ပြေးလွှားသွားကာ...

“ညီမ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ခပ်လောလောပင် မေးလိုက်လေတော့သည်။

ဝမ်းလျှံက ကွမ်းကြီးအင်းအား ညွှန်ပြကာ...

“ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့နောက်ကျောမှာ”

သူမ၏စကား ကြားလိုက်ရမှ ကွမ်းကြီးအင်းမှာ ထိတ်လန့်သွားဟန် ရှိသည်။

ချက်ချင်းပင် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်း၊ ကျူးယီထင်းနှင့် စုတုအင်းတို့က ကွမ်းကြီးအင်း၏နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ဝါးခန့် အရွယ်ရှိ ပိတ်ဖြူစတစ်စ ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စုတုအင်းက လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်လေတော့သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကွမ်းကြီးအင်း အနီးသို့ ရောက်သွားပြီး ပိတ်ဖြူစအား အားကုန်ပင် ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ကွမ်းကြီးအင်းမှာ မျက်နှာသွေးဆုတ်သွားသည့်အလှအဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားသည်။

၁၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝိတ်ဖြူစပေါ်တွင် အနီရောင်ဝိုးမျှင်ဖြင့် စာများ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာတွေ ရေးထားတာလဲ”

စုတုအင်းက ဝိတ်ဖြူစပေါ်မှ စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

တဖန် ကွမ်းကြိုးအင်းအား ကြည့်ကာ...

“လဆန်းကိုးရက် ကွမ်းကြိုးအင်း”

ကွမ်းကြိုးအင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

“ဒီစာက ဘာသဘောလဲ”

စုတုအင်းက...

“လူရွှင်တော်ဟာ လဆန်းကိုးရက်နေ့မှာ ကွမ်းကြိုးအင်းကို သတ်လိမ့်မယ်”

ပြောရင်း ဝမ်းလျှံဘက်လှည့်ကာ...

“ကျုပ်တို့ ထွက်သွားတော့ အခန်းထဲကို ဘယ်သူ ဝင်လာသေးသလဲ”

ဝမ်းလျှံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

စုတုအင်း အံ့သြသွား၏။ ကျင်းဟန်တစ်ယောက် ပျောက်နေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသွား၏။

“ကျင်းဟန်ကော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ချောင်ကျင်းက...

“ဦးလေးကျင်းဟန်က ဆားလုံနောက်ကို လိုက်သွားပါတယ်”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၁၉

“ဒါဖြင့် ကွမ်းကြိုးအင်းနောက်မှာ ဘယ်သူက ဝိတ်ဖြူစလာကပ်သွားတာလဲ”

ချောင်ကျင်းက...

“စောစောက ဒေါ်ဒေါ်အနားကို ဆားလုံ ကပ်သွားတာတွေ့မိတယ်ဗျ”

“ဆားလုံက လူရွှင်တော် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

စုတုအင်းက ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

အပြင်ဘက်မှ ဝင်ရောက်လာသော ကျင်းဟန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးမှာ အဖြေ ရှာမရသောကြောင့် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် နှုတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

သူတို့ အသီးသီး၏ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ကြီးစိုးနေလေသည်။

ကျူးယီထင်းက...

“ခုနုတုန်းက အခန်းပြင်ကို ထွက်လာတဲ့အခါ နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာတာ ဘယ်သူလဲ”

ချောင်ကျင်း ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းသွား၏။

ကျူးယီထင်းအား မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်း နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာတာလား”

၁၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချောင်ကျင်းမှာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာသူမှာ သူပင် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးယိထင်း၏အကြည့်မှာ ချောင်ကျင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကွမ်းကြိုးအင်းက စူးစူးဝါးဝါး ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟား...ဟား...ဟား။ သည်အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မဟာ ကုသိုလ်ကံ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေပြီ”

ဝမ်းလျှံမှာ ကွမ်းကြိုးအင်းအား သနားဂရုဏာသက်သွားလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ်...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ကွမ်းကြိုးအင်းက အသာအယာ ပခုံးပုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒေါ်ဒေါ်က အသက်ကြီးပါပြီကွယ်၊ အရင်သွားရတော့ကော ဘာအကြောင်းလဲ၊ ငါ့တူမသာ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ လူရွှင်တော်က ညည်းကို ရက်ချိန်းပေးတဲ့အချိန်မှာ တခြားလူတွေ လူရွှင်တော်ကို ဖမ်းမိထားဖို့ပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်”

စုတုအင်းမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကွမ်းကြိုးအင်းအား အားပေးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ညီမ စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ထားပါ။ တို့တတွေ လူရွှင်တော်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၂၁

ကို မိအောင် ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားပါမယ်”

ကျင်းဟန်ကလည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကျိန်းသေ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ကွမ်းကြိုးအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မအတွက် စိတ်မပူကြပါနဲ့ရှင်၊ သေမယ့်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်ပါဘူး”

ပြောရင်း အဖြူရောင်ပိတ်စပေါ်မှ ရေးထိုးထားသော စာများကိုကြည့်ကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သည်ကနေ့ လဆန်း ရှစ်ရက်ဆိုတော့ ကျွန်မအတွက် နောင်ရေးကို စီစဉ်ဖို့ အချိန်ရပါသေးတယ်၊ ရှင်တို့ထဲက ဘယ်သူ ကျွန်မနဲ့ အဖော်အဖြစ် လိုက်မလဲ”

ကျူးယိထင်းက ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်အပြင် ဘယ်သူသတ္တိရှိဦးမှာလဲ”

ကွမ်းကြိုးအင်း ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်းကိုတော့ ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ယူထားတာ မဟုတ်လား၊ အားမနာပါနဲ့ဗျာ”

ကွမ်းကြိုးအင်းက စုတုအင်းနှင့် ကျင်းဟန်တို့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

၁၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မကို ခွင့်ဖြုတ်ပါအုံးရှင်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကျူးယိထင်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လာ သွားကြစို့”

ကျူးယိထင်း ထိတ်လန့်သွားကာ...

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ငါနေတဲ့ သတို့သမီးဂေဟာကို သွားမှာလေ”

“ဗျာ၊ သတို့သမီးဂေဟာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ၊ မင်း မလိုက်ဝံ့တော့ဘူးလား”

ကွမ်းကြိုးအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကျူးယိထင်းက ရင်ကော့လျက်...

“သတို့သမီးဂေဟာမှာ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေ တကယ် လှ
မလှ စစ်ဆေးဖို့ ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်”စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ကွမ်းကြိုးအင်းနှင့်အတူ အခန်း
တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၂၃

သတို့သမီးဂေဟာ...။

သတို့သမီးဂေဟာ အဆောက်အအုံသည် သေးငယ်သော
အဆောက်အအုံတစ်ခု မဟုတ်ပေ။အဆောင်သုံးဆောင် ရှိပြီး သီးသန့်အဆောက်အအုံ နှစ်လုံး
ရှိ၏။သတို့သမီးဂေဟာရှိ မိန်းကလေးများမှာ အမည်နှင့် လိုက်
အောင်ပင် ချောမောလှပကြလေသည်။ကျူးယိထင်းမှာ သတို့သမီးဂေဟာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်
နှင့် ကောင်းသော နေရာတစ်ခု မဟုတ်မှန်း ချက်ချင်းပင် သဘော
ပေါက်လိုက်လေသည်။သတို့သမီးဂေဟာ အတွင်းရှိ မိန်းကလေးများမှာ ကြေးကြီး
ပေးရသည့် ကြေးစားမယ်များ ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။နေမဝင်သေးသဖြင့် ဧည့်သည်များ ရောက်လာခြင်း မရှိ
သေးပါ။

ထို့ကြောင့်...

ကျူးယိထင်းမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ကွမ်းကြိုးအင်းသည် သူ့အား ပြုစုရန် မိန်းကလေးသုံး
ယောက်အား တာဝန်ပေးခဲ့၏။ကွမ်းကြိုးအင်း သီးသန့်အဆောက်အအုံ အတွင်းသို့ လှမ်း
ဝင်သွားသည်နှင့် ကျူးယိထင်းမှာ ဒုက္ခရောက်ရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မိန်းကလေးသုံးယောက်...။

အလွန်ချောမောသော မိန်းကလေးများပင် ဖြစ်ကြသည်။

ကွမ်းကြိုးအင်း၏ အမိန့်ကြောင့် မိန်းကလေးသုံးယောက်
သည် ကျူးယိထင်းအား ပြုစုရန် ရောက်လာကြလေသည်။

သို့သော်...

ကျူးယိထင်းမှာ စိတ်ပျက်နေ၏။

သူသည် မိန်းကလေးများကို စိတ်မဝင်စားပါ။

သူစိတ်ဝင်စားသည်မှာ လူရွှင်တော်သာ ဖြစ်၏။

လူရွှင်တော်သည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသူတစ်
ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။မိန်းကလေးသုံးယောက်မှာ ကျူးယိထင်း အနီးသို့ တဖြည်း
ဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေကြ၏။ကျူးယိထင်းသည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိ
သည်။ထိုစဉ်မှာပင် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက် ပန်းရံ
များအကြား လူတစ်ယောက် တိုးဝှေ့သွားနေသည်ကို အမှတ်မထင်
တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျူးယိထင်း မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏။

“ချောင်ကျင်း”

စိတ်မှ အံ့သြစွာ ရေရွတ်လိုက်ပြီး မိန်းကလေးများအား
တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၂၅

ထို့နောက်...

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေ
တော့သည်။

◆ ◆ ◆

ကွမ်းကြိုးအင်းမှာ အဝတ်အစား လဲပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကွမ်းကြိုးအင်းမှာ လန့်ဖျပ်သွားပြီး နံဘေး၌ရှိသော ဓား
မြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် ခုံပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်လေ၏။

စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲနေလျှင် မှားယွင်းမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်
ကြောင်း သူမက သဘောပေါက်ထားလေသည်။သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ တံခါးဝဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်
ပြီး...

“ဘယ်သူလဲ”

သူမ၏အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ချောင်ကျင်းပါ”

ကွမ်းကြိုးအင်းမှာ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

“တံခါးစေ့ထားတယ်၊ တွန်းဖွင့်လိုက်”

၁၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တံခါးဖွင့်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ချောင်ကျင်းမှာ အခန်းတွင်း
သို့ လှမ်းဝင်လာ၏။

ကွမ်းကြိုးအင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် မရှင်းတဲ့ကိစ္စ မေးစရာရှိလို့ပါ”

“လူရွှင်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သည်ကိစ္စဟာ မင်းအဖေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပြီး
ပြီ မဟုတ်လား”

ချောင်ကျင်းက မကျေမနပ်ဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စ
ပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖေလဲ သေသွားပါပြီ၊ ဘာကြောင့် လူရွှင်တော်က
ကျွန်တော့်ကို သတ်ရမှာလဲ”

ကွမ်းကြိုးအင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စဟာ မင်းနဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ လူရွှင်တော်
ကိုယ်တိုင်လဲ သဘောပေါက်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ဒုက္ခပေးမှာ
မဟုတ်ပါဘူး”

ချောင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကို ကျွန်တော်လဲ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်
အဖေဟာ လူရွှင်တော်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိချင်လို့
ပါ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၂၇

ကွမ်းကြိုးအင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ စုတုအင်းနဲ့ ကျင်းဟန်ကို မမေးတာလဲ”

ချောင်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ ခေါင်းမာတဲ့ လူတွေဗျ၊ မေးလို့လဲ အဝီပဲ”

ကွမ်းကြိုးအင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ငါလဲ ခေါင်းမာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်း မသိဘူး
လား”

သူမ၏စကားကြောင့် ချောင်ကျင်းမှာ မျက်နှာဖျက်သွား
လေသည်။

ကွမ်းကြိုးအင်းအား မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒေါ်ဒေါ်ဟာ သည်ကိစ္စကို မရှင်းလင်းဘဲ သေရွာအထိ
ယူသွားမလို့လား”

ကွမ်းကြိုးအင်းမှာ ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေ
သည်။

ချောင်ကျင်းအား အော်ငေါက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်
ရုတ်တရက် အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ကျူးယိထင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျူးယိထင်းက ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် အသံကျယ်
လောင်စွာဖြင့်...

“ချောင်ကျင်း၊ ငါ သည်မှာ ရှိနေတယ်၊ မင်း မဟုတ်တာ

၁၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့”

ချောင်ကျင်း ခံပြင်းသွား၏။

သူသည် ကွမ်းကြီးအင်းအား မခံချင်အောင် ဆွပေးပြီး သူ သိလိုသော အကြောင်းကိစ္စများ မေးရန် စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။

သို့သော် ကျူးယီထင်း ရောက်လာသောကြောင့် သူ၏အကြံအစည်မှာ ပျက်ပြားသွားရလေသည်။

သူသည် ကျူးယီထင်းအား မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘာကြောင့် ငါ့နောက်လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာလဲ”

ကျူးယီထင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“နှောင့်ယှက်တယ်” ထင်ရင် နှောင့်ယှက်တာပဲပေါ့၊ ဘာလဲ မင်း မကျေနပ်ဘူးလား”

“အေး...မကျေနပ်ဘူး”

“မကျေနပ်ရင် အချိန်ရတဲ့တစ်နေ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်းလောက် စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့၊ အခုတော့ စကားရှည်မနေနဲ့၊ မင်း သည်နေရာက ထွက်သွားသင့်တာ ကြာပြီ”

ချောင်ကျင်းက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၂၉

ချောင်ကျင်း ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ ကျူးယီထင်းက ကွမ်းကြီးအင်းအား ကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားတော်တော်ကြောက်သွားသလား”

ကွမ်းကြီးအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ကျူးယီထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သည်လူ သိပ်မဟန်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျုပ်ရှိနေမှတော့ ခင်ဗျားစိတ်အေးအေးနေလို့ ရပါတယ်ဗျာ”

ကွမ်းကြီးအင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ မင်းရှိနေမှတော့ ကျုပ်စိတ်ချရပြီပေါ့”

ပြောရင်း ဟန်မူပါပါဖြင့် ကျူးယီထင်းအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျူးယီထင်းမှာ ကြက်သီးမွှေးညှင်းထသွားရ၏။

ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားပြီး...

“ကျုပ်...ကျုပ်”

ကွမ်းကြီးအင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်း ငါ့ကို မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ငါနဲ့အတူတူနေတာ ဝိပြီး စိတ်ချရမယ် မဟုတ်လား”

ကျူးယီထင်းက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“ကျုပ်...ကျုပ် အပြင်ကပဲ စောင့်နေမယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

၁၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကွမ်းကြိုး
အင်း၏ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ညဉ့်နက်လာ၏။
ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ အအေးဓာတ်က ပိုက်လာလေ
သည်။

သတို့သမီးဂေဟာတွင် ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့်...
မိန်းမလှလေးများမှာ ကျူးယိထင်း အနီးသို့ မလာကြတော့
ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ကျူးယိထင်းမှာ ကွမ်းကြိုးအင်း၏ အခန်းအပြင်
ဘက် ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေနိုင်ခဲ့လေသည်။
ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လခြမ်းကလေး ရှိ၏။

လေပြည်လေညှင်းကလေး ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသော
ကြောင့် သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့များ နှာဝသို့ လာရောက်ထိတွေ့လေ
သည်။

ကျူးယိထင်းသည် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရာမှ
အရက်သောက်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၃၁

ထိုစဉ်...
ပန်းရံတစ်ခုမှာ လှုပ်ရှားသွားပြီး လူတစ်ယောက် လှမ်းလာ
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

လရောင်အောက်တွင် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေသည်မှာ
ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ နတ်မိမယ်တစ်ယောက်အလား ထင်မှတ်ရလေ
သည်။

ကျူးယိထင်းသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဝေးကြည့်နေ
စဉ်မှာပင် မိန်းကလေးမှာ သူ့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ...
မိန်းကလေး၏လက်ထဲ၌ လင်ဗန်းတချပ် ပါလာသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

လင်ဗန်းထဲ၌ အရက်အိုးနှင့် အရက်ခွက် ပါလာ၏။
မိန်းကလေးက ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မနာမည် ပင်းပင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သခင်မကြီး
အမိန့်ကြောင့် အရက်လာပို့တာပါ”

ရုပ်ရည်လှသလောက် အသံမှာလည်း ချိုသာလှပေသည်။
ကျူးယိထင်းက အလိုလို ခေါင်းညိတ်လိုက်မိလေသည်။

အိပ်မက်မက်နေသူ တစ်ယောက်အလား...
“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

၁၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်အရက်သောက်ချင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်ရှင်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မသွားတော့မယ်”

မိန်းကလေးမှာ ကျူးယိထင်းအား အဓိပ္ပါယ်ရှိစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းနဲ့၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျူးယိထင်း သတိဝင်လာ၏။

မိန်းကလေး ချပေးသွားသော အရက်အိုးကို ကြည့်ကာ...

“သည်အရက်က အနံ့ရှူရုံနဲ့ မူးလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ပြောရင်း အရက်တစ်ခွက် ငဲ့လိုက်၏။

အရက်ကို သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလာသော တိမ်ညိုတိမ်မည်းများက လခြမ်းကလေးအား ဖုံးအုပ်သွားသဖြင့် အနည်းငယ် မှောင်ကျသွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းမှာ ရင်ထိတ်သွားကာ အရက်ခွက်အား ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ကွမ်းကြိုးအင်း၏ အခန်းအနီးသို့ ကပျာကယာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

မကြာမီ ခဏအတွင်း ထိုနေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၃၃

လူကယ်မယ့်လူ

လေတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ လွင့်စဉ်သွားပြီး လခြမ်းကလေးမှာ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လရောင် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် သတို့သမီးဂေဟာ ခြံဝင်းနံရံပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ တောက်တဲ့တစ်ကောင်အလား နံရံမှ တွယ်ကပ်ဆင်းလာ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော ဆားလုံပင် ဖြစ်ပါသည်။

၁၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဆားလုံသည် လျင်မြန်သော လှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြင့် အောက်
ဘက်သို့ ဆင်းလာ၏။

သို့သော်...

အောက်ဘက် မြေပေါ်သို့ ခြေချခိုလိုက်သည်နှင့် ကျူးယိ
ထင်းက ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်ကာ လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

အဝတ်အစား လေတိုးသံများကြောင့် ဆားလုံမှာ ရင်ထိတ်
သွားပြီး ကပျာကယာ ပြန်လည်ခုခံလိုက်ရသည်။

သူ့အား တိုက်ခိုက်လာသူမှာ ကျူးယိထင်း ဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားပြီး...

“ဟင်..မင်းပါလား”

ကျူးယိထင်းက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးသားပဲ၊
လမောင်သွားတဲ့အချိန် မင်းဝင်လာလို့ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

ပြောရင်း ခြေလက်များ အနားမပေးဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

ဆားလုံမှာလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း မကျေမနပ်ဖြင့်

“မင်းကြောင့် ငါ့အချိန်တွေ ကုန်တော့မှာပဲ”

“ဘာလဲ မင်းက လူသတ်မလို့လား”

“မင်းပြောတာ မှားနေပြီ၊ ငါက လူကယ်မလို့ကွ”

ကျူးယိထင်းမှာ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားကာ...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၃၅

“ဘာ မင်းလူကယ်မလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ကယ်မှာလဲ”

“မင်းစောင့်ရှောက်နေတဲ့ လူကိုပေါ့”

ကျူးယိထင်း ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

“မင်း ငါ့ကို စော်ကားတာလား”

“စော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ သည်အမျိုးသမီး လိုက်
ဖက်ညီတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ အကောင်းဆုံးက သူ့ကို မင်းအဖော်
လုပ်နေဖို့ ကောင်းတယ်”

ကျူးယိထင်းက နှုတ်ခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ငါနဲ့သူ လိုက်ဖက်ညီတယ် ဟုတ်လား၊ ငါသာ သူ့အနား
ကပ်နေရင် မင်းလာတာ ဘယ်လိုလုပ် သိရမှာလဲ”

“ငါလာတာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ လူသတ်သမား လာမှ
ခက်နေမယ်”

“လူသတ်သမားဟာ မင်းပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါသာ လူသတ်သမားဆိုရင် မင်းနဲ့ အချိန်
ကုန်ခံပြီး တိုက်ခိုက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်..”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ဆားလုံက ကြားဖြတ်လိုက်
သည်။

“သည်ကနေ ဘယ်နှစ်ရက် ရှိပြီလဲ”

၁၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“လဆန်းရှစ်ရက် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သန်းခေါင်ကျော်သွားလို့ လဆန်းကိုးရက်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ မင်း သူနဲ့အတူ သွားပြီး အဖော်လုပ်နေမှ ငါစိတ်ချပြီး ပြန်သွားမယ်”

ကျူးယိထင်းက မဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ငါ့ကို လှည့်ပတ်ပြောလို့ ရမယ်များ ထင်သလား”

ဆားလုံက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောတာ၊ မင်း မယုံရင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အမျိုးသမီးက အဖော်အဖြစ် မင်းကို အလိုရှိမှာ ကျိန်းသေတယ်”
“ငါ..”

ထိုစဉ်မှာပင် ကွမ်းကြီးအင်း၏အခန်းမှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဆားလုံက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ..ငါ မပြောဘူးလား၊ အခု မင်းကို ခေါ်နေပြီ”

ကျူးယိထင်းမှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

တိုက်ခိုက်မှုကို ချက်ချင်းရပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ကွမ်းကြီးအင်း၏ အခန်းသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားလေသည်။

သို့သော် ကွမ်းကြီးအင်းထဲသို့ ဆားလုံက သူ့ထက် အလျင် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၃၇

“ဝုန်း”

အသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့မှာ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

အခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် တွင် လဲကျနေသော ကွမ်းကြီးအင်းအား တွေ့လိုက်ရသည်။

ကွမ်းကြီးအင်းမှာ သေဆုံးသွားခြင်း မရှိသေးပါ။

လည်ပင်းကို လက်ဖြင့် ဆုပ်လျက် ကြမ်းပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေ၏။

ကျန်လက်တစ်ဘက်တွင် အရက်ခွက်အား ကိုင်ထားပြီး အရက်များ ဖိတ်စင်ကျနေ၏။

အခြေအနေကို ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် ကွမ်းကြီးအင်းမှာ အဆိပ်ခတ်ထားသော အရက်သောက်မိသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့က ရိပ်မိလိုက်၏။

ကျူးယိထင်းက ကွမ်းကြီးအင်း အနီးသို့ ကပျာကယာ ပြေးသွားကာ ပွေ့ထူလိုက်သည်။

ကွမ်းကြီးအင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တွန့်လိန်သွားသည်။

“ဟိုး..ခွေးကောင်၊ ငါ့ကို အဆိပ်ခတ်သွားတယ်”

ပြောရင်း တစ်ချက် ညည်းညူလိုက်သည်။

၁၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာခေါင်းမှ သွေးများ ယိုစီးကျလာပြီး ခေါင်း
ငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ကျူးယိထင်း၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဆားလုံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“တော်တော်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်ပဲ”

ကျူးယိထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရလာဟန်ဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး
အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ကွမ်းကြိုးအင်းအား လွှတ်ချကာ အခန်းအတွင်းမှ
တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ဆားလုံမှာ တအံ့တသြဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
သည်။

နောက်မှ သတိဝင်လာပြီး...

“ဟေ့..ဟေ့ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ကျူးယိထင်းက အဖြေမပေးဘဲ ကမူးရူးထိုး ပြေးထွက်သွား
သည်။

အခြေအနေ မဟန်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် ဆား
လုံသည် ကျူးယိထင်း နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၃၉

အဆိပ်

လေတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

ပန်းပင်များမှာ လေယူရာ ယိမ်းခွံလှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

ပန်းရံများ အကြား၌ ကျောက်စားပွဲတစ်ခု ရှိသည်။

ယင်းကျောက်စားပွဲမှာ ကျူးယိထင်း ထိုင်နေခဲ့သော

ကျောက်စားပွဲ ဖြစ်သည်။

ကျောက်စားပွဲပေါ်တွင် ပင်းပင်း လာရောက်ချထားပေး

သော အရက်အိုးနှင့် အရက်ခွက် ရှိနေ၏။

အရက်ခွက်တွင် အသင့်သောက်နိုင်ရန် အရက်ငဲ့ထားပြီး

ဖြစ်သည်။

ကျူးယိထင်းသည် အရက်သောက်မည်ဟု ကြံစည်ပြီး

ပြန်ချထားခဲ့သော အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

၁၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့နောက်...

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် စိမ်းလန်းနေသော မြက်ပင်များမှာ

ညှိုးနွမ်းသွားပြီး အဝါရောင်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားလေ၏။

အကယ်၍ အရက်ကိုသာ သောက်မိခဲ့မည်ဆိုလျှင်...

ကျူးယိထင်းသည် ဆက်မတွေးဝံ့အောင် ကြက်သီးထသွား

လေသည်။

အကယ်၍ သူ့သောက်မိခဲ့လျှင် သူသည်လည်း ကွမ်းကြိုး

အင်းကဲ့သို့ပင် အသေဆိုးနှင့် သေရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျူးယိထင်း အနီးသို့ ဆားလုံ ရောက်ရှိလာ

သည်။

တစ်ခဏမျှ အကဲခတ်ရုံဖြင့် သူသည် အခြေအနေကို သ

ဘောပေါက်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“မင်း ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ကျူးယိထင်းမှာ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

ဆားလုံအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ”

ဆားလုံက ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“ငါသာ ရောက်မလာရင်၊ နောက်ပြီး မင်းကလဲ ငါ့ကို ဟန့်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၄၁

တားဖို့ မကြိုးစားရင် မင်းလဲ ကွမ်းကြိုးအင်းနဲ့ အတူတူ သေမင်းဆီ
ကို သွားနေပြီပေါ့”

ကျူးယိထင်းမှာ ဒေါသထွက်သွားသည်။

သို့သော် ဆားလုံ၏စကား မှန်ကန်နေသောကြောင့် ဘာမျှ
ပြန် မပြောသာဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဆားလုံသာ ဝင်မလာလျှင် သူက ဆားလုံ ရောက်လာမည်
ကို စိုးရိမ်ပြီး ခြံဝင်းအနောက်ဘက်သို့ မသွားခဲ့လျှင် ကွမ်းကြိုးအင်း
နှင့်အတူ သေဆုံးသွားလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဆားလုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“သူများကို စောင့်ရှောက်တာထက် ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်
စောင့်ရှောက်ဖို့ သတိထားအုံး”

ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေ
သည်။

ကျူးယိထင်းက ဟန့်တားရန် ဟန့်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ဝေခွဲမရနိုင်ဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဆားလုံမှာ သတို့သမီးဂေဟာမှ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ထို့နောက် အမှောင်ထုအတွင်း တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား
လေတော့သည်။

၁၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နောက်တစ်ယောက်

နံနက်စောစောအချိန်...။

ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်သာယာနေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ မရှိဘဲ ကြည်
ပြာရောင်သန်းနေ၏။

နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်မှာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား
ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာနေသော်လည်း အခန်းတွင်းရှိ
လူများ၏မျက်နှာမှာမူ မသာမယာ ဖြစ်နေလေသည်။

စုတုအင်းသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့
ငေးကြည့်နေ၏။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၄၃

ကျင်းဟန်မှာ အားလုံးအား လက်ဖြင့် ခေါက်နေလေသည်။

ချောင်ကျင်းနှင့် ဝမ်းလျှံတို့မှာမူ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက် ကြည့်ကာ ငေးငိုလျက် ရှိနေကြသည်။

အားလုံး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ခံပြင်း
ဒေါသထွက်ခြင်း စသည့် အရိပ်အရောင်များ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေ
သည်။

မျက်နှာမပျက်သူဟူ၍ ကျူးယိထင်းတစ်ယောက်သာ ရှိ
သည်။

သူသည် အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ
ရင်း စုတုအင်းရှေ့တွင် ခြေလှမ်းရပ်ကာ...

“သည်ကိစ္စကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုယူဆသလဲ”

စုတုအင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ကျူးယိထင်း၏မျက်နှာပေါ်သို့
ရောက်ရှိသွား၏။

ထို့နောက်...

အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“မင်း ဘာကို သိချင်တာလဲ”

“ကွမ်းကြိုးအင်းနဲ့ ကျုပ်ကို ဘယ်သူ အဆိပ်ခတ်တာလဲ”

“လူရွှင်တော် ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျူးယိထင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“သည်လို လွယ်လွယ်နဲ့ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ တခြားလူ

၁၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ယောက်ယောက်က အဆိပ်ခတ်ပြီး လူရွှင်တော်အပေါ် လွှဲချရင်
ကော”

“ကွမ်းကြိုးအင်း သေတာ လူရွှင်တော် လက်ချက် မဟုတ်
ဘူးလို့ မင်းပြောနိုင်သလား”

ကျူးယိထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ သေသေချာချာ မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်
ကို အရက်လာဖို့တဲ့ ပင်းပင်းကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်ရင် တရားခံကို
မိမှာပဲ”

“ပင်းပင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကွမ်းကြိုးအင်းရဲ့ အိမ်ဖော်လို့ ပြောတာပဲ၊ သူ့ကို သွားရှာ
တဲ့အခါ မတွေ့ရတော့ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အချီအချ ပြောဆိုနေကြသည့် စကား
များကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျင်းဟန်မှာ မနေနိုင်တော့ပါချေ။

ထိုင်ရာမှထကာ သူတို့အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေပဲပြောပြော ကွမ်းကြိုးအင်း သေရတာ
လူရွှင်တော်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပင်းပင်းဟာ လူရွှင်တော်
ရဲ့တပည့် ဖြစ်ရမယ်”

ကျင်းဟန်က အခိုင်အမာ ပြောလိုက်သည်။

စုတုအင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားကာ...

“လူရွှင်တော်ဟာ တစ်ကိုယ်တည်း သွားလာလှုပ်ရှားတတ်
တယ် မဟုတ်လား”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၄၅

ကျင်းဟန် မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“လူဆိုတာ ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါ
ကြောင့် လူရွှင်တော်ဟာလဲ တပည့်မသုံးဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

ထိုသို့ ပြောရင်း ကျင်းဟန်သည် ကျူးယိထင်းဘက် လှည့်
ကာ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ညက ပင်းပင်းအပြင် ဘယ်သူများ တွေ့သေး
သလဲ”

ကျူးယိထင်းက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“နောက်တစ်ယောက်က ရှိသေးတယ်”

နှုတ်မှ လွှတ်စနဲ ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် စုတုအင်းနှင့် ကျင်းဟန်တို့မှာ စိတ်ဝင်
စားသွားကြ၏။

သူတို့သည် ကျူးယိထင်းအား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

ကျူးယိထင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

အမှန်မှာ ဆားလုံအား တွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်း ရည်ညွှန်း
ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဆားလုံနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းပြောလိုက်လျှင် ပြဿ
နာ ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာနိုင်သည်ကို ရုတ်ချည်းဆိုသလို တွေးလိုက်မိ၏။

သို့သော် စုတုအင်းက မေးလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရှောင်လှည့်

၁၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အား လက်ညှိုးညွှန်ကာ...

“သူ့ကို တွေ့ခဲ့တယ်”

“လူရွှင်တော်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့မိပုံကို သိချင်လို့ ကွမ်းကြီးအင်း
ကို သွားမေးကြည့်တာပါ”

စုတုအင်းက မမေးမီ ချောင်ကျင်းက ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ကျူးယိထင်းက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဝမ်းလျှံအနီး ဝင်
ရောက်ထိုင်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်...

တစ်စုံတစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရသည့်အလား မျက်လုံးပြူး
ကျယ်သွားပြီး ထိုင်ရန်ပင် သတိမေ့လျော့သွားလေသည်။

ထိုစဉ် စုတုအင်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမျှား လုပ်ကြံဦးမလဲ မသိဘူး”

“ဝမ်းလျှံ”

ကျူးယိထင်းသည် ဝမ်းလျှံ၏နောက်ကျောကို ကြည့်ကာ
ယင်းသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အားလုံး၏အကြည့်မှာ ဝမ်းလျှံထံသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုအခါ ဝမ်းလျှံ၏နောက်ကျောတွင် ပိတ်ဖြူစတစ်စ ရှိနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းလျှံ၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွား၏။

ချောင်ကျင်းသည် ဝမ်းလျှံအား ကြည့်၍...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၄၇

“ညီမ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ အစ်ကိုရှိတယ်၊ ညီမကို သတ်ဖို့
ကြိုးစားရင် အစ်ကိုနဲ့ ပထမဦးဆုံး ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊ ကဲ..လာ..သွား
ကြစို့”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဝမ်းလျှံ၏လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်ခွာသွား
ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ကျူးယိထင်းက ပြီးလိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ လူရွှင်တော်နဲ့ တွေ့မှာ မကြောက်ဘူးလား၊ လူရွှင်
တော်က ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တယ်နော်”

“သတ္တိရှိရင် လာပါစေ၊ ကျုပ်နဲ့ အရင်ဆုံး တွေ့မယ်”

၁၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းလျှံနှင့် ချောင်ကျင်းတို့သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့
ပြီ ဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ဝမ်းလျှံက ခြေလှမ်း
ရပ်တန့်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် ချောင်ကျင်းအား ကြည့်၍...

“အစ်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ချောင်ကျင်းက ရင်ကို ကော့လိုက်ပြီး...

“ဘာမှ မပူနဲ့၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိနေသားပဲ”

ချောင်ကျင်းသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဝမ်းလျှံ၏လက်ကို ဆွဲ
ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

◆ ◆ ◆

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၄၉

ကယ်တင်ရှင်

နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်တွင် ၎င်းလျှိုးသွားပြီ ဖြစ်
သည်။

နေရောင်ခြည်များ ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် အမှောင်ထု
က အစားထိုး ဝင်ရောက်လာ၏။

မိုးချုပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အိမ်တိုင်းလိုလိုတွင် မီးအိမ်များ ထွန်းညှိထားကြပြီ ဖြစ်ပါ
သည်။

ဝမ်းလျှံသည် မီးအိမ်အား မီးထွန်းညှိလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

သူမသည် အိမ်ထဲ၌ ရှိနေခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

၁၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ငွေမျှင်းရေကန် အရှေ့ဘက်ရှိ ဝါးရုံတောတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိ
နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းလျှံသည် မီးအိမ်အား ဝါးတောရှေ့၌ ချထားလိုက်ပြီး

“အားလုံး ကျွန်မကို ကူညီပါရှင်”

ဝမ်းလျှံက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေသည့်အပြင် ဝါးရုံပင်များမှ တရှုံ့ရှုံ့
မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်
ကောင်းနေ၏။

ထိုဒီအချိန်အတွင်းမှာပင် ဝါးရုံပင်ပေါ်မှ လူရုပ်တစ်ခု ခုန်
ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေ၍ ဝမ်းလျှံမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား
သည်။

“ညီမလေး မကြောက်ပါနဲ့ ကျုပ်ပါ”

ခုန်ဆင်းလာသူမှာ ချောင်ကျင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချောင်ကျင်းက ဝမ်းလျှံ အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး...

“ညီမလေး၊ ကျုပ် မင်းကို တိတ်တဆိတ် စောင့်ရှောက်နေ
တာပါ”

ဝမ်းလျှံမှာ ချက်ချင်းပင် ချောင်ကျင်း၏ရင်ခွင်အတွင်းသို့
တိုးဝင်သွားပြီး...

“ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ပဲ စောင့်ရှောက်နေပါလား”

ချောင်ကျင်းက...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၅၁

“ဆားလုံက တကယ် ကူညီနိုင်မယ်လို့ ညီမထင်သလား”

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ပူရွှင်တော်ရဲ့ အန္တရာယ်ကို သူအကာအကွယ်
ပေးနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မယူဆတယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် ချောင်ကျင်း ဝမ်းနည်းသွား၏။

“ညီမ၊ ကျုပ်လဲ ညီမအတွက် အသက်ကိုတောင် စွန့်ခွဲတဲ့သူ
ဆိုတာတော့ ယုံကြည်စေချင်တယ်”

“ကျွန်...ကျွန်မယုံပါတယ်ရှင်”

ဝမ်းလျှံ ပြောလိုက်၏။

ချောင်ကျင်းက...

“တို့သွားကြပါစို့ကွယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်
ချင်းတွဲကာ ဝါးရုံကလေးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

ချောင်ကျင်းမှာ မီးအိမ်ကို ငြိမ်းသတ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါချေ။

၁၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချိန်းဆိုခြင်း

တစ်နေ့တာအချိန် ကုန်ဆုံးသွားလျှင် တစ်ညတာအချိန်
ရောက်ရှိလာမည် ဖြစ်သည်။

တစ်ညတာအချိန် ကုန်ဆုံးသွားလျှင် တစ်နေ့တာအချိန်သို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမည် ဖြစ်လေသည်။

ဤသည်မှာ လောက၏ဓမ္မတာတရားပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ညတာအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီးနောက် အရှေ့ဘက်မှ
နေဝန်းနီမှာ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ညတာအချိန်အား အေးချမ်းစွာ ဖြတ်ကျော်လာနိုင်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်လေသည်။

မိုးလင်းလာသည်နှင့် ဝမ်းလျှံက အားဆေးများ ကျိုချက်
ကာ ဘစ်ခွက်ယူ၍ ဝမ်းချင်းစုထံသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၅၃

ဝမ်းလျှံသည် ဝမ်းချင်းစု အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး အသာ
အယာ ပွေ့ထူကာ...

“ဒေါ်ဒေါ် သက်သာရဲ့လား”

ဝမ်းချင်းစုက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအိမ်တွင်မူ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းနေလေ
သည်။

ဝမ်းလျှံက မကြည့်ရက်တော့သည့်အလား မျက်နှာလွှဲထား
လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

အခန်းတွင်းသို့ အဘွားအိုတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယင်းအဘွားအိုမှာ ဝမ်းမိသားစု၏ အထိန်းတော်ကြီး ဖြစ်
သည်။

အထိန်းတော်ကြီးသည် ဝမ်းလျှံ အနီးသို့ လျှောက်လာပြီ...

“သခင်မလေး”

ဝမ်းလျှံ မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး...

“ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ အဒေါ်ကြီးနန်း”

အထိန်းတော်ကြီး၏အမည်မှာ အဒေါ်ကြီးနန်း ဖြစ်သည်။

အဒေါ်ကြီးနန်းက လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်လာသော စာ
တစ်စောင်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီး...

“ကလေးတစ်ယောက်က သခင်မလေးကို လာပေးသွား၏”

၁၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တယ်”

ဝမ်းလျှံ အံ့သြသွားသည်။

စာကို လှမ်းယူရင်း...

“ဘယ်က ကလေးလဲ”

“မသိပါဘူး”

“အခု သူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“စာပေးပြီးတာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားပါတယ်ကွယ်”

ဝမ်းလျှံသည် ချက်ချင်းပင် စာကို ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဝမ်းလျှံ၏မျက်နှာမှာ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွားကြောင်း အဒေါ်ကြီးနန်း အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ဝမ်းလျှံက အဒေါ်ကြီးနန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဒေါ်ကြီးနန်း၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို ဂရုစိုက်ထားလိုက်ပါ”

ဝမ်းလျှံသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား၏။

အဒေါ်ကြီးနန်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ဝမ်းလျှံအား လျှမ်းကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဝမ်းလျှံ မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဂရုတစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် ဝမ်းချင်းစု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(၁) ❖ ၁၅၅

ဝမ်းလျှံမှာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် အိမ်အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး အနောက်ဘက် ခြံဝင်း မလွယ်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်ခဲ့၏။

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသောအခါ နောက်ဖေးလမ်းကြားတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းလျှံသည် နောက်ဖေးလမ်းကြားအတိုင်း ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်သွားရာ မကြာမီ လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

ယင်းလမ်းမကြီးမှာ လူအများဖြင့် စည်ကားနေသော လမ်းမကြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလျှံသည် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် အသင့်တွေ့လိုက်ရသော ဝေါစင်တစ်ခုအား ငှားရမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

တီးတိုးအိမ်နဲ့ပေးလိုက်သောအခါ ဝေါစင်တစ်ခုများသည် ဝမ်းလျှံအား တင်ဆောင်၍ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ဝေါစင် ထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် နောက်ဖေးလမ်းကြားအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

ထိုလူမှာ ချောင်ကျင်းပင် ဖြစ်၏။

ချောင်ကျင်းက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

၁၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့နောက်...

ဝေါစင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ အနည်းငယ်ခွာ၍ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

မြို့ပြတည်ရာ အဆောက်အအုံများမှာ အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မြို့အစွန်အဖျားသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် လူနေအိမ်ခြေ နည်းပါးလာ၏။

တစ်ဖန် မြို့တွင်းမှ ထွက်ပြန်လျှင် လူနေအိမ်ခြေများ အစား လယ်ကွင်းများက နေရာယူထားလေသည်။

လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ နက်ရှိုင်းသော တောအုပ်သို့ ရောက်လာ၏။

ဝမ်းလျှံ လိုက်ပါလာသော ဝေါစင်သည် မြို့ပြင် မိုင်ဝက် ကျော်ကျော်သို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

ဝေါစင်ထမ်းသော အလုပ်သမားများက တောအုပ်ကလေး အတွင်း ရောက်ရှိလာသည်နှင့် လမ်းမပေါ်မှတဆင့် ယာဘက်အတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွားကြလေသည်။

မကြာမီ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်လာလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၅၇

ထိုအခါမှ ဝေါစင် ရပ်တန့်သွား၏။

“ကုန်းယင်စန်းဘုံကျောင်း ရောက်ပါပြီ”

အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဝမ်းလျှံက အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် သည်မှာ ခဏလောက် စောင့်နေကြပါရှင်”

အထမ်းသမားနှစ်ယောက်အနက် မှတ်ဆိတ်မွေးထူဖြစ်စွာ ရှိသူက ဝမ်းလျှံအား အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မိန်းကလေး ကုန်းယင်စန်းဘုံကျောင်းကို သွားမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီဘုံကျောင်းကို လူသူ စွန့်ပစ်ထားတာ တော်တော်ကြာပြီ၊ အဖော်မပါဘဲ သွားဖို့ မသင့်ဘူး ထင်ပါတယ်ဗျ”

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးမှာ အကူအညီလိုရင် ကျုပ်တို့ ကူညီပါရစေ”

ဝမ်းလျှံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ရဲ့ စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအဖော်ဟာ အဲဒီ ဘုံကျောင်းမှာ စောင့်နေတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာပဲ စောင့်နေကြပါ”

ဝမ်းလျှံမှာ ချစ်သူနှင့် တွေ့ရန် လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အထမ်းသမားနှစ်ယောက်က ထင်မှတ်သွား

၁၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပခုံးတွန့်ပြပြီး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင်လဲ သွားပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီမှာပဲ စောင့်နေပါမယ်”

ဝမ်းလျှံသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ဘဲ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေတော့သည်။

တောင်ကုန်းကလေးမှာ မြင့်မားလှခြင်း မရှိပါ။

အလယ်အလတ်သို့ ရောက်လျှင် ကျောက်လှေကားထစ်များအား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ကျောက်လှေကားထစ်များမှာ တစ်ရာကျော်ခန့် ရှိပြီး များသောအားဖြင့် ကျေမွအက်ကွဲနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လှေကားထစ်များမှာ ဖြတ်ကျော်လာပြီး တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်လျှင် အနီရောင်အုတ်တံတိုင်းဖြင့် ကာရံထားသော ခြံဝင်းတစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အနီရောင်ဆေးများမှာ ကွာကျနေပြီး အုတ်တံတိုင်း၏ အချို့နေရာများမှာ ပြိုကျပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

တံခါးမကြီးမှာလည်း ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်နေလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၅၉

ထို့ကြောင့် အတွင်းဘက်ရှိ ဘုံကျောင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

“ဝမ်းလျှံသည် တံခါးမကြီးအား ဖြတ်ကျော်ပြီး ကျောက်ဖြူလမ်းအတိုင်း ဘုံကျောင်း ရှိရာသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မြက်ပင်ရှည်များ ဖုံးလွှမ်းနေပြီး ပရစ်အော်သံများ တကျီကျီ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိသည်။

တစ်ချိန်က သာယာစည်ကားခဲ့သော နေရာတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ယခုမူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်နေလေသည်။

ဝမ်းလျှံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိကြီးစွာထားရင်း လှေကားထစ်များမှတစ်ဆင့် ဘုံကျောင်းပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားပြီး ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ အချို့နေရာများတွင် အမိုးအကာများပင် မလုံတော့ဘဲ ယိုယွင်းပျက်စီးလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမတစ်ခုလုံးမှာလည်း ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီး နတ်ရုပ်ထုများမှာ အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်နေ၏။

တံခါးဝတည့်တည့်တွင် အလွန်ကြီးမားသော မယ်တော်ရုပ်ထုတစ်ခု ရှိသည်။

လက်ရာမြောက်စွာ ထုလုပ်ထားသောကြောင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် အသက်ဝင်နေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

မယ်တော်ရုပ်ထု၏မျက်လုံးအစုံမှာ တံခါးဝဘက်သို့ မျက်

၁၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နှာမူထားသောကြောင့် ဝမ်းလျှံအား မျက်နှာမူထားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။
 သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား ကြည့်ကာ...
 “ဆားလုံ”
 ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။
 သို့သော် တုံ့ပြန်သံ မကြားရပါချေ။
 သူမသည် ရင်ထဲ၌ လေးလံလာသလို ခံစားလိုက်ရလေ
 တော့သည်။

ဝမ်းလျှံမှာ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။
 ဆားလုံ၏မျှော်ဆိုချက်အရ ကုန်းယင်စန်းဘုံကျောင်းသို့
 ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်၏။
 ထိုနည်းတူ ကျင်းဟန်မှာလည်း အိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ
 သည်။
 သို့သော် သူက စန်းတုံးမြို့ရှိ သူ၏ရွှေဆိုင်ကို သွားရောက်
 စစ်ဆေးရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၆၁

ထောင်ချောက်

ကျင်းဟန်သည် ခရီးထွက်သောအခါ များသောအားဖြင့်
 ဝေါစင်ကို စီးလေ့ရှိသည်။
 ခရီးသွားရင်း ဝေါစင်အတွင်း နားနားနေနေ နေထိုင်နိုင်
 သည့်အတွက် သူသည် ဝေါစင်ဖြင့် ခရီးသွားရခြင်းကို သဘောကျ
 ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ယနေ့ ထူးခြားသည့် နေ့တစ်နေ့ဟု 'ကျင်းပေါက်'က ယုံ
 ကြည်ထားသည်။
 အကြောင်းမှာ ကျင်းဟန်သည် ခရီးမထွက်မီ အိမ်ကို သေ
 သေချာချာ စောင့်ရှောက်ရန် မှာကြားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 ကျင်းပေါက်မှာ ကျင်းဟန်၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲ ဖြစ်ပြီး ကျင်း
 ဟန်နှင့်အတူ လာရောက်နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။

၁၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အနေကြာလာသောကြောင့် ကျင်းဟန်၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အမှုအကျင့်များကို သူက ကောင်းစွာ သိရှိထား၏။

ကျင်းဟန်မှာ ခရီးသွားသောအခါ အမှာစကား ပြောကြားခြင်းကို အလွန်ရှုံ့မှန်းသူ ဖြစ်သည်။

ထူးထူးခြားခြား ယနေ့တွင်မူ ကျင်းဟန်သည် အမှာစကား များ ဆိုနေ၏။

“ကျင်းပေါက်၊ မင်း အိမ်ကို သေသေချာချာ စောင့်ရှောက်ထားလိုက်၊ မိုးမချုပ်ခင် ငါပြန်ရောက်လာမယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ခုရှိရင် စန်းတုံးမြို့က ငါ့ရဲ့ ရွှေဆိုင်ကို လိုက်လာခဲ့”

ကျင်းပေါက်ကလည်း အမှတ်မထင် လွှတ်နေ ပြောလိုက်မိ၏။

“အစ်ကိုကြီးလဲ လမ်းမှာ သတိထားပြီး သွားပါ”

ကျင်းဟန်သည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၆၃

မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟန်တို့လူစုမှာ စန်းတုံးမြို့သို့ သွားရာ လမ်းကလေးအတိုင်း ခရီးပြင်းနှင့်နေကြ၏။

ကျင်းဟန်မှာ ဝေါစင်အတွင်း၌ သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်၍ လက်ထဲမှ သံမဏိအလုံးကလေးနှစ်လုံးအား ဆော့ကစားရင်း ပါလာ၏။

ပြဿနာတစ်ခုကို အဖြေရှာမရသည့်အခါ စိတ်ထဲ၌ လေးလံနေသည့်အခါမျိုးတွင် ကျင်းဟန်သည် ယင်းသို့ ဆော့ကစားနေတတ်လေသည်။

ကျင်းဟန်ကို တင်ဆောင်လာသော ဝေါစင်သည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး လယ်ကွင်းကို ဖြတ်ကျော်သည်။

အဝေးမှ စိမ်းညိုစွာ တွေ့ခဲ့ရသော တောအုပ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဝေါစင်မှာ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွား၏။

ကျင်းဟန်မှာ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ဤမျှ အချိန်ဖြင့် စန်းတုံးမြို့သို့ မရောက်နိုင်သေးကြောင်း သူသိရှိသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် ဝေါစင် ရပ်တန့်သွားပါသနည်း။

ကျင်းဟန်သည် ဝေါစင်ကကို ဖယ်ရှား၍ ဝေါစင်အတွင်းမှ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ ရပ်လိုက်ကြတာလဲ”

၁၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူ၏မေးခွန်းမှာ အပိုသက်သက်သာ ဖြစ်သွားသည်။

အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်နှင့် အရှေ့ဘက် လမ်းပေါ်တွင် လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်နေသူများအား တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူလေးယောက်သည် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး လမ်းပိတ်ဆို့ထားကြ၏။

သူတို့အားကြည့်ရင်း ကျင်းဟန်မှာ တွေ့ပေသွားလေတော့ သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်က ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်စွာဖြင့်...

“အနောက်ဘက်မှာလဲ လူလေးယောက် ရှိပါလား”

ကျင်းဟန်သည် ချာခနဲ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အနောက်ဘက်၌ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူလေးယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ကျင်းဟန်တို့လူစုမှာ အားလုံးပေါင်း ခုနစ်ယောက်တိတိ ဖြစ်သည်။

ဝေါစင်ထမ်းသူလေးယောက်၊ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်နှင့် ကျင်းဟန်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်၏။

ကျင်းဟန်၏ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်မှာ ခေသူများ မဟုတ်ကြပါ။

တစ်ယောက်မှာ သုံးချောင်းဆက်တုတ်ဖြင့် နာမည်ကျော်

အတိတ်ကလူတစ်စု(၁) ❖ ၁၆၅

ကြားခဲ့ရသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ မူ သံမဏိစုတ်တံသိုင်းသမား ဖြစ်ပေသည်။

လမ်းပိတ်ဆို့ထားသူများအား ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်နှင့် ပင် လုံလောက်ကြောင်း ကျင်းဟန် တွက်ဆထားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်သေးဘဲ အခြေအနေကို အကဲ ခတ်ကြည့်လိုက်၏။

သစ်တောအုပ်အတွင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ရန်သူများ ပုန်းအောင်းနေနိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

အတန်ကြာ အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ ကျင်းဟန်က ရှေ့သို့ လှမ်း ထွက်လိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ် တို့ကို ဟန့်တားရတာလဲ”

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူများက အဖြေမပေးကြချေ။

ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သော ညာသံများ ပေးလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှေ့နောက် နှစ်ဘက်ညှပ်ကာ ကျင်းဟန်တို့အား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ကျင်းဟန် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ဘာမပြော ညာမပြော တိုက်ခိုက်လာသောကြောင့်...

“မင်းတို့အားလုံး အနောက်ဘက်က လူလေးယောက်တို့ ခုခံ၊ ငါ အရှေ့ဘက်က လူတွေကို ရှင်းမယ်”

၁၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျင်းဟန်က အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သံမဏိအလုံးကလေး နှစ်လုံးနှင့်အတူ ရှေ့သို့ ခုန်ပျံ့၍ တိုးဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူလေးယောက်မှာ ကျင်းဟန်အား ယှဉ်နိုင်စွမ်း မရှိသည့်အလား နောက်သို့ ချက်ချင်းပင် ပြန်ဆုတ်သွား၏။

ငှက်တစ်ကောင် လေထဲ၌ ပျံဝဲသကဲ့သို့ ခုန်ပျံ့၍ တိုးဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟန်က...

“မင်းတို့ ပြေးလို့ လွတ်မလား”

ပြောရင်း လက်ထဲမှ သံမဏိအလုံးကလေး နှစ်လုံးဖြင့် ပစ်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဝုန်းခနဲ မြည်သံထွက်ပေါ်လာပြီး အပေါ်မှ ဝိုက်ကွန်တစ်ခု အုပ်ဆိုင်းကျလာ၏။

ကျင်းဟန်မှာ ရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ရှေ့မှ လူလေးယောက်ကို မနေသောကြောင့် နောက်ဆုတ်ချိန် မရတော့ပါချေ။

ဝိုက်ကွန်သည် အပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ကျလာပြီး ကျင်းဟန်အား အုပ်ဆိုင်းမိသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူလေးယောက်က ကျင်းဟန် အနီးသို့ ခုန်ဝင်လာလေသည်။

ကျင်းဟန်သည် ထိတ်လန့်တကြား စူးစူးငါးငါး အော်ဟစ်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၆၇

ကာ လက်ထဲမှ သံမဏိအလုံးကလေး နှစ်လုံးအား ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

ကျင်းဟန်မှာ ခေသုတစ်ယောက် မဟုတ်ပါချေ။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုများမှာလည်း အစွမ်းထက်မြက်လှပေသည်။

သံမဏိအလုံးကလေး နှစ်လုံး ပစ်လွှင့်လိုက်သည်နှင့်...

“အွန်”

“အား”

အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူနှစ်ယောက် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။

သူတို့၏မျက်နှာဖုံးစွပ်များမှာ ကွဲအက်ကြွေမှုသွားပြီး သွေးများ ပန်းထွက်လာက သေဆုံးသွားကြလေတော့သည်။

ကျန်လူနှစ်ယောက်မှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ရှေ့သို့ ဆက်မတိုးဝံ့တော့ဘဲ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်ကို အစွင့်ကောင်းယူပြီး ကျင်းဟန်က ဝိုက်ကွန်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် လမ်းနံဘေး သစ်ပင်များ နောက်ကွယ်မှ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူဆယ်ယောက်ခန့် ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူများမှာ ချက်ချင်းပင် လှံတံရှည်ကိုထိ ဖြင့် ကျင်းဟန်အား အရပ်လေးမျက်နှာမှ ထိုးသွင်းလိုက်ကြ၏။

၁၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျင်းဟန်မှာ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။
ရှောင်တိမ်း၍ မလွတ်နိုင်ဘဲ သေဆုံးရတော့မည် ဖြစ်
ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိတ်လန့်စွာ အသံကုန်အော်လိုက်ပြီး မျက်လုံး
အစုံ မှိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် လှံတံရှည်များမှာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သို့ ဖောက်ထွင်း
သွားခြင်း မရှိပါချေ။

မလူးသာ မလွန့်သာအောင် ချိန်ရွယ်ရုံသာ ချိန်ရွယ်ထားကြ
လေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏အမိန့်ကို စောင့်မျှော်နေဟန် ရှိလေ
တော့သည်။

ကျင်းဟန်၏တကိုယ်လုံး ဇောချွေးများဖြင့် စိုရွဲနေ၏။
အသက်ကို မျှင်းမျှင်းရှူရင်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သော
အခါ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရွှေ
ရောင်မျက်နှာဖုံးတပ်ကာ ရွှေရောင်ဝတ်ရုံ လွှမ်းချုံ့ထား၏။

ကျင်းဟန် ရင်ထိတ်သွား၏။

အခြားသော မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူများအား သူက မမူပါချေ။

၎င်းမျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူများ၏ သိုင်းပညာမှာ သူ့ကို မမိ
ကြောင်းလည်း နားလည်ထား၏။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၆၉

ထို့ပြင် ကျင်းဟန်သည် ယခုလောလောဆယ် ထိပ်တိုက်ရင်
ဆိုင်ရမည့်သူမှာ လူရွှင်တော်သာ ဖြစ်ကြောင်း တွေးတောလိုက်မိ
သည်။

ရွှေရောင်မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူမှာ လူရွှင်တော် ဖြစ်နေ
သလော။

ယင်းသို့ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ကြိုးသုံးချောင်းသည် သုံး
တက်သုံးတန်မှ ပစ်လွှင့်လာပြီး ပိုက်ကွန်အတွင်း အုပ်မိနေသော
ကျင်းဟန်၏ခန္ဓာကိုယ်အား ရစ်ပတ်သွားသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ပိုက်ကွန်နှင့်လူပါ ကြိုးဖြင့် တုပ်
နှောင်ထားခြင်း ခံရလေသည်။

ကျင်းဟန်မှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

အားကိုးသော အကြည့်ဖြင့် သူ၏ကိုယ်ရံတော်များထံသို့
သာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေတာ့သည်။

သုံးချောင်းဆက်တုတ်နှင့်လူမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော
လူနှစ်ယောက်ကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေ၏။

သံမဏိစုတ်တံသိုင်းသမားမှာလည်း ကျန်လူနှစ်ယောက်
အား သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်အတွင်း ရှင်းပစ်နိုင်ခဲ့လေ၏။

သို့သော် သူ၏မိတ်ဆွေများအား သွားရောက်ကူညီနိုင်ခဲ့

၁၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခြင်း မရှိပါချေ။

အကြောင်းမှာ လမ်းဘေးသစ်ပင်များ နောက်ကွယ်မှ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူလေးယောက် ထပ်မံခုန်ထွက်လာပြီး သူ့အား တိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခြေအနေ မဟန်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်သော်လည်း ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားဘဲ ပြန်လည်ခုန်တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် သုံးချောင်းဆက်တုတ်နှင့်လူမှာ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေသော မျက်နှာဖုံးစွပ်နှစ်ယောက်အား အပြတ်ရှင်းပစ်ရန် ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှစ်ယောက်မှာ သူ၏တိုက်ခတ်ကို မခုန်နိုင်ကြပါတော့ချေ။

ထိုစဉ် ဓားရှောင်များ ဝင်းလက်သွားပြီး ဓားနှစ်လက်နှင့် လူတစ်ယောက်မှာ သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သုံးချောင်းဆက်တုတ်နှင့်လူအား ခုတ်ချလိုက်သည်။

ထိုလူမှာလည်း မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သုံးချောင်းဆက်တုတ်နှင့်လူမှာ အမှတ်မထင် ခံလိုက်ရသဖြင့် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ...

“အား”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၇၁

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် လမ်းနံဘေး သစ်ပင်များ နောက်ကွယ်မှ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ ဆယ်ယောက်ခန့် ပေါ်လာပြီး သုံးချောင်းဆက်တုတ်နှင့်လူအား ဝိုင်းဝန်းထိုးခုတ်ကာ အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်သည်။

သံမဏိစုတ်တံသိုင်းသမားမှာ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူများသာ ပြည့်နှက်နေပြီး သူ့အား ဝိုင်းရံထားကြ၏။

ဝေါစင်ထမ်းသူ လေးယောက်နှင့် သုံးချောင်းဆက်တုတ်ကိုင်ဆောင်ထားသူတို့မှာ သွေးအိုင်ထဲ၌ အသက်ပျောက်နေကြချေပြီ။

အခြေအနေ မဟန်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်သောကြောင့် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း...

“ထောက်”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး အနက်ရှောင်မြှားကလေးတစ်စင်းသည် သူ၏နောက်ကျောသို့ စိုက်ဝင်သွားလေ၏။

သံမဏိစုတ်တံသိုင်းသမားမှာ အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ မြေပေါ်သို့ ခွေလဲသွားလေသည်။

ထိုအခါ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူများမှာ သူ့အနီးသို့ ဝိုင်းအုံလာကြလေတော့သည်။

၁၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထူးဆန်းသောစာ

အချိန်များ တစ်စထက်တစ်စ ကုန်ဆုံးသွား၏။

အချိန်အတန် ကြာသွားသော်လည်း လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသေးချေ။

အရာအားလုံးသည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရင်း ဝမ်းလျှံမှာ ထိတ်လန့်လာလေသည်။

အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းပြီးသော်လည်း ဆားလုံမှာ ရောက်မလာသေးပါချေ။

လူနှင့်တူသည့် အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရသေးချေ။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၇၃

ထူးခြားမှုကိုမျှ မတွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းလျှံမှာ သံသယစိတ်များ ဝင်လာတော့သည်။

အချိန်ကုန်သွားသည်နှင့်အမျှ သံသယစိတ်များမှာလည်း တစ်စထက်တစ်စ ကြီးထွားလာလေတော့သည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နုံးခွနေပြီး ခွေလဲကျလှမတတ် ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်းမှ လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

တံခါးဝသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်နှင့် နောက်ကျောဘက်မှ အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ဝမ်းလျှံမှာ ထခုန်မိမတတ် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

ကပျာကယာ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကြီးမားသော မယ်တော်ရုပ်တုမှာ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝမ်းလျှံမှာ နှလုံးသွေးများ ရပ်တန့်သွားသည့်အလား ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“အမယ်လေး”

သူမ၏စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် မယ်တော်ရုပ်တု နောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူ၏အဝတ်အစားများတွင် ဖုံများ ပေကျဲနေပြီး ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ပင့်ကူအိမ်များ ကပ်ငြိနေ၏။

၁၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုလူအား တွေ့လိုက်ရမှ ဝမ်းလျှံမှာ အကြောက်ပြေသွားရလေသည်။

“ဟင်..ရှင်..ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပါပဲ”

ထိုလူက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူမှာ ဆားလုံ မဟုတ်ချေ။

လူဆိုးဖမ်းသော ကျူးယိထင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျူးယိထင်းမှာ အဝတ်အစားများတွင် ပေကျံနေသော

ဖိုများအား လက်ဖြင့်ခါရင်း...

“ကျုပ်ထင်သားပဲ၊ ဒီလူရဲ့ စကားဟာ မယုံကြည်ရဘူးဆိုတာ အခုတော့ အလိမ်မိသွားပြီ မဟုတ်လား”

ဝမ်းလျှံက...

“ရှင် ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာလဲ၊ ဆားလုံဆိုတဲ့လူကို ပြောတာပေါ့”

ကျူးယိထင်းသည် နှုတ်မှပြောရင်း ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ကပ်ပြီနေသော ပင့်ကူအိမ်များအား ဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီလူ လိမ်တာ၊ ခင်ဗျားကို ငါ့နေ့မနက် ဒီနေရာမှာ လာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ၊ သူ မလာသေးတာ ထောက်ရင် လိမ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၇၅

သူ၏စကားကြောင့် ဝမ်းလျှံမှာ ပို၍ အံ့သြသွားလေတော့သည်။

ဝမ်းလျှံက သူမအား ချိန်းဆိုသည့်ကိစ္စကို ကျူးယိထင်းမည်သို့ သိနေပါသနည်း။

ဝမ်းလျှံသည် ကျူးယိထင်းအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ကာဖြင့်...

“ရှင် ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

ကျူးယိထင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို လျှို့ဝှက်သတင်းပို့ပေးတဲ့လူ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှာ စာတစ်စောင် ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလျှံက လှမ်းယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆားလုံက ဝမ်းလျှံကို ဒီနေ့ မနက် မြို့ပြင် ကုန်းယင်စနီးဘုံကျောင်းမှာ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်”

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းလျှံမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

ဤစာသည် တိုပင်ငြားသော်လည်း ပြည့်စုံနေသည်။

ဝမ်းလျှံမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

ကျူးယိထင်းက ခပ်တည်တည်မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဒီစာဟာ ပြည့်စုံတယ် မဟုတ်လား”

၁၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းလျှံက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပြီးမှ မချီပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ဒီစာကို ရှင် ဘယ်ကရတာလဲ”

ကျူးယီထင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး...

“ဒီကနေ့မနက် ကျုပ် အိပ်ရာထလာတော့ ဗိုက်ဆာတာ ရူးမတတ်ပဲဗျ၊ ဒါကြောင့် အခန်းထဲက ထွက်ပြီး မီးဖိုဆောင်ကို သွား တယ်၊ ပြီးတော့ ဆန်ပြုတ် တစ်ပန်းကန်လောက် စားမယ် စိတ်ကူး တာ၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံပေးရမယ့် အတူတူ အပြင်ထွက်စားတာက ပိုကောင်းမယ်ဆိုပြီး ဈေးလမ်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်”

ဝမ်းလျှံမှာ ကျူးယီထင်း၏စကားကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် နား ထောင်နေ၏။

ကျူးယီထင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဈေးလမ်းထဲ ရောက်တော့ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ကျုပ်ကို ပြုံးပြတယ်၊ သူ့မိန်းမက လက်ဘက်ရည် သောက်အုံး မလား မေးသေးတယ်”

ဝမ်းလျှံမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါချေ။

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ရှင် လွှတ်ရည် သောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ကျူးယီထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟား...ဘယ်က သောက်ရမှာလဲ၊ လွှတ်ရည်ကို ကျုပ် မ ကြိုက်ဘူးဗျ၊ နောက်ဆုံး ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပန်းကန် ဝယ်စားပြီး

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၇၇

ပြန်လာခဲ့တယ်”

ထို့ကြောင့် စောင့်မနေတော့ဘဲ ကြားဖြတ်မေးလိုက်လေ သည်။

“ဒီစာကို ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“ဒါတော့ ၁၇ရားပဲ သိမယ်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ် အခန်းကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဒီစာဟာ ကျုပ် အိပ် ရာပေါ်မှာ ရောက်နေပြီဗျ”

ဝမ်းလျှံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဒါနဲ့ပဲ ရှင် ဒီကို ပြေးလာတယ်ဆိုပါတော့”

ကျူးယီထင်းက ပုခုံးတွန့်ကာ...

“တမင်သက်သက် နောက်ပြောင်လိုက်တဲ့ စာမုန်း မသိလို့ ပါဗျာ၊ သိရင် ကျုပ် မလာပါဘူး”

ဝမ်းလျှံက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီကိစ္စဟာ နောက်ပြောင်ကျီဆယ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိလို့ အံ့ဩနေတာပေါ့”

ကျူးယီထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၁၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဆားလုံကို စောင့်ရဦးမယ်လေ၊ သူ့ကို တွေ့ရင် တစ်ချီ တမောင်းလောက် ဆုံးမပစ်ရဦးမယ်”

ဝမ်းလျှံမှာ ကျူးယိထင်းအား ကြည့်ရင်း ငေးဝိုင်နေမိလေ သည်။

ဆားလုံကို မတွေ့ရသေးဘဲ ထွက်မသွားချင်သည့်ဟန်ဖြင့် ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသည်။

ကျူးယိထင်းက လက်ကို ဂွေယမ်းရင်း...

“စိတ်ချ၊ သူ့ကိုတွေ့ရင် နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမပြီး ခင်ဗျား ဆီခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားသာ ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားပေ တော့”

ပြောရင်း စိတ်ပေါက်လာဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဘက်က ဝမ်း လျှံ၏လက်မောင်းကို ဆွဲကာ အပြင်သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်။

ကျန်လက်တစ်ဘက်က ဝမ်းလျှံ၏ခါးစည်းကြိုးသို့ ပစ္စည်း တစ်ခု မသိမသာ ချိတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလျှံမှာ သူ၏လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ သူ့ကို...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ကျူးယိထင်းက အေးတိအေး စက်ဖြင့်...

“ဒီနေရာဟာ ချောင်ကျပြီး တိတ်ဆိတ်တယ်၊ အခု ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်းနေတာ မကောင်းဘူး၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ကျုပ် ကို အပြစ်မတင်နဲ့”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၇၉

ဝမ်းလျှံမှာ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းအား ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ရှင်..ရှင်”

ဝမ်းလျှံသည် စကားပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ အခန်း တွင်းမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျူးယိထင်းက တဟားဟား ရယ်မောလိုက် သည်။

“ဟား...ဟား၊ ငါ့ရဲ့ပုံက တကယ်ပဲ မြာပွေတဲ့လူတစ် ယောက်နဲ့ တူနေသလား၊ ဟား...ဟား...ဟား”

အကယ်၍သာ ရယ်မောခြင်းမပြုဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားကြည့်နေမည်ဆိုလျှင် ပျက်စီးနေသော ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် လူဝှံရှားသွားသော လူရိပ်တစ်ခုအား ကျူးယိထင်း တွေ့မြင် ရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုလူမှာ ဝမ်းလျှံ နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်ပါလာ သော ချောင်ကျင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ချောင်ကျင်းသည် ကျူးယိထင်းအား သတ်ပစ်ချင်လောက် အောင်ပင် မုန်းတီးနေသော်လည်း ဝမ်းလျှံအား စောင့်ရှောက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ပြေးထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အခြေအနေပေးသည့် အချိန်တွင် ကျူးယိထင်း အား သတ်ပစ်ရန် ချောင်ကျင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီး ဖြစ်သည်။

၁၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပျောက်ဆုံးခြင်း

ဝမ်းလျှံသည် တောင်ကုန်းကလေး အောက်ခြေသို့ ရောက်
ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းကလေး၏ အောက်ခြေသို့ ရောက်လာသည်
နှင့် ချက်ချင်းပင် ဝေါစင်ပေါ်သို့ တက်ကာ ထွက်ခွာရန် အမိန့်ပေး
လိုက်လေသည်။

ဝေါစင်ထမ်းသမားနှစ်ယောက်က အမိန့်အတိုင်း လျင်မြန်
စွာ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ချောင်ကျင်းမှာ ဝေါစင်နှင့် မလှမ်းမတမ်းမှ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်
များကို အကာအကွယ်ယူပြီး စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

တောင်ကုန်းကလေးနှင့် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိလာ
သောအခါ ချုံနွယ်များ ကင်းရှင်းသွားလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၈၁

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးများအား အကာအကွယ်ပြု၍ လိုက်
ပါသွားရပြန်သည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ကူးပြောင်း၍ လိုက်ပါသွားစဉ်
မှာပင်...

“ထောက်”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူပုန်းအောင်းနေသော
သစ်ပင်အား ကျောက်ခဲတစ်လုံး လာရောက်ထိမှန်သွားလေသည်။

ချောင်ကျင်းမှာ ရင်ထိတ်သွားကာ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်
မိသည်။

ထိုအခါ သူ၏အနောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ
တွင် လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုလူမှာ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအား မှီ၍ထိုင်နေပြီး
ချောင်ကျင်းအား ပြုံးပြနေ၏။

ချောင်ကျင်းမှာ ဒေါသထွက်သွားသည်။
ခံပြင်းသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်မရအောင် ဖြစ်သွားလေ

သည်။
“မင်း သေချင်လို့ ငါ့ကို လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာလား”

သူသည် ဝမ်းလျှံ နောက်သို့ ဆက်၍ လိုက်ပါသွားခြင်း မပြု
တော့ဘဲ ကျောက်တုံးကို မှီ၍ ထိုင်နေသူ အနီးသို့ လျှောက်သွား၏။

ကျောက်တုံးကို မှီ၍ ထိုင်နေသူမှာ ကျူးယိထင်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

၁၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိထင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟေ့..မင်း မလိုက်သွားတော့ဘူးလား၊ တော်ကြာ ဆား
လုံ လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်လဲ”

ချောင်ကျင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“မင်းကြောင့် ဆားလုံ မလာတော့ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊
မင်းက ဝမ်းလျှံ နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေတော့ ဆား
လုံက ထွက်ပြီး လူရိပ်ပြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးယိထင်းက ချောင်ကျင်းအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်
လိုက်ပြီး...

“မင်းကပဲ ငါ့ကို ပြောင်းပြန်ပြောရသေးတယ်၊ ဝမ်းလျှံ
နောက်ကို တစ်ချိန်လုံး တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ မင်းပဲ
မဟုတ်လား”

ချောင်ကျင်းမှာ မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်
အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ငါက ဝမ်းလျှံ နောက်ကို လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မယုံ
ရင် သူ့ကိုမေးကြည့်”

ချောင်ကျင်းမှာ မျက်မှောင်ကုပ်သွားကာ...

“ဒါဖြင့် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပုန်းနေရတာလဲ”

ကျူးယိထင်းက...

“အစောကြီးကတည်းက ငါသွားပုန်းနေတာ၊ ငါ့မှန်း ဘယ်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၈၃

သူသိမှာလဲ၊ မင်းကော သိလို့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ကိစ္စ မင်းဝင်ရှုပ်လို့ ပျက်စီးရပြီ”

“အော်..ငါ တစ်နေကုန် အပင်ပန်းခံပြီး စောင့်နေတာကျ
တော့ မင်းထည့်မတွက်ဘူးလား”

“မင်းကို ဘယ်သူ သွားစောင့်ခိုင်းလို့လဲ”

ကျူးယိထင်းမှာ ဒေါသထွက်သွားသည်။

ချောင်ကျင်းအား မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“အေး..ငါ့ကို ဝမ်းလျှံက လာစောင့်ခိုင်းလို့ ဆိုတာ မင်းမှတ်
ထား”

သူ၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ချောင်ကျင်းမှာ မျက်
လုံးပြူးကျယ်သွားရလေသည်။

ကျူးယိထင်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ကာ...

“မင်း..မင်း”

ကျူးယိထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ငါ့ကို အိမ်မက်ထဲမှာ လာပြီး အကူ
အညီ တောင်းသွားတာကွ”

သူက မဟုတ်မဟုတ်ပြောကာ စကားနိုင်လှနေခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း ချောင်ကျင်း ရိပ်မိသွားလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဝမ်းလျှံအား ထိခိုက်လာသည်ဟု ယူဆပြီး...

“မင်း စကားကြည့်ပြော”

ချောင်ကျင်းမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် သဘောများပင်

၁၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တုန်ယင်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ကျူးယိထင်းက အနီးသို့ တိုးကပ်ကာ...

“ဒီကနေ့တော့ မင်းကို ဆုံးမရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အေး..ငါလဲ မင်းကို ဆုံးမချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

ချောင်ကျင်းက စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ပါချေ။

ကျူးယိထင်းအား စိုက်ကြည့်ပြီး ခါးကြားတွင် ထိုးထားသော သံပလွေကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ချောင်ကျင်းမှာ ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ကျူးယိထင်း သိရှိထားသည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ထုတ်ယူလိုက်ပြီး...

“မင်းရဲ့ သံပလွေဟာ ငါ့ရဲ့ ယပ်တောင်ကို ထိုးဖောက်နိုင်ပါ့မလား”

ချောင်ကျင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ပြောပြီးသည်နှင့် သံပလွေကို ဝေ့ယမ်းကာ ကျူးယိထင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းမှာ သတိကြီးစွာထားကာ ယပ်တောင်ဖြင့် ပြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၈၅

အပြိုင်အဆိုင်

သံပလွေနှင့် ယပ်တောင်နှစ်ခုစလုံးမှာ မြေပေါ်တွင် ကျနေလေသည်။

သို့သော် ကျူးယိထင်းနှင့် ချောင်ကျင်းတို့မှာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြဆဲ ဖြစ်လေသည်။

အတန်ကြာသွားသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသာစီးမရဘဲ လက်ရည်တူညီနေသောကြောင့် ကျူးယိထင်းက နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ကျူးယိထင်းက ယင်းသို့ ခုန်ဆုတ်သွားသောကြောင့် ချောင်ကျင်းမှာ အံ့သြသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းထွက်ပြေးတော့မလို့လား”

ကျူးယိထင်းက ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

၁၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟား..ဟား..ဟား၊ မင်းလိုလူမျိုးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တာ ငါက ထွက်ပြေးရမလား၊ မင်းကို လက်တစ်ဘက်တည်းနဲ့ အနိုင်ယူပြမယ်”
ပြောပြီးသည်နှင့် ယာဘက်လက်အား ခါးစီးကြိုးသို့ နောက် ပြန်ထိုးထားလိုက်သည်။

ဝဲဘက်လက်နှင့်သာ ဟန်ရေးပြကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ တော့သည်။

ကျူးယီထင်း၏အပြုအမူကြောင့် ချောင်ကျင်းမှာ လွန်စွာ ခံမြင်းသွားရသည်။

သို့ဖြင့် သူသည်လည်း အားကျမခံ လက်တစ်ဘက်အား နောက်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ငါလဲ လက်တစ်ဘက်တည်းနဲ့ မင်းကို အနိုင်ယူပြမယ်”
နှစ်ယောက်စလုံးမှာ လက်တစ်ဘက်တည်းဖြင့်သာ တိုက် ခိုက်နေကြပြန်လေသည်။

ကျူးယီထင်းက မြွေတစ်ကောင်၏ပုံဟန် တိုက်ကွက်ဆင် လိုက်သောအခါ ပထမပိုင်းတွင် ချောင်ကျင်းမှာ အရေးနိမ့်သွား၏။

သို့သော် ချောင်ကျင်းသည် ချက်ချင်းပင် မျိုင်းတစ်ကောင် ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ကျူးယီထင်းမှာ အခက်ကြုံသွားရလေတော့သည်။

ချောင်ကျင်းက လက်ငါးချောင်းကို စု၍ ကျူးယီထင်း၏ မြွေပါးပျဉ်းပုံသဏ္ဌာန် လက်ဝါးအား ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

ကျူးယီထင်းမှာ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၈၇

မရတော့ဘဲ ပခုံးကိုထိသွားသည်။

လွန်စွာ နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ခံမြင်းသည့် စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဝဲဘက် လက်ကို နောက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ယာဘက်လက်ဖြင့် ချောင်ကျင်း အား လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။

ချောင်ကျင်း၏ပါးပြင်ကို မိမိရရ ထိသွားသည်။

ချောင်ကျင်း မထင်မှတ်ဘဲ ခံလိုက်ရသည်။

“ဖြန်း”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာကာ ချောင်ကျင်းမှာ နောက် ဆုတ်သွားရလေသည်။

သူ၏ ပါးတစ်ဘက်မှာလည်း နီရဲသွား၏။

ကျူးယီထင်းက သူ၏ယာဘက် လက်ဝါးကို ကြည့်ကာ သဘောကျသည့်အလား မှောက်ချီလှန်ချီ လုပ်နေ၏။

ချောင်ကျင်းမှာ ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားကာ...

“ဟေ့..လူလိမ်၊ မင်းစကားမတည်ဘူး၊ ငါက အေးအေး ဆေးဆေး တိုက်ခိုက်ပေမယ့် မင်းက အကောက်ကြံတယ်”

ကျူးယီထင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး ယာဘက်လက်အား ထောင်ပြကာ...

“ကျုပ်က ဘယ်မှာ အကောက်ကြံလို့လဲ၊ ဒီမှာ လက်တစ် ဘက်တည်းပဲ မဟုတ်လား”

ချောင်ကျင်းက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ...

၁၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့ရဲ့ လက်တစ်ဘက်ကိုလဲ ကြည့်ဦး”

ပြောပြီးသည်နှင့် မြှားတစ်စင်းပမာ ကျူးယိထင်းထံသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ကျူးယိထင်း၏အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ဝဲဘက်လက် တစ်ဘက်တည်းနဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျူးယိထင်းက ယာဘက်လက်ဖြင့် ဆီးခံပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ချောင်ကျင်းက ဂုဏ်ထားသော ယာလက်ကို ထုတ်ကာ ကျူးယိထင်း၏ရင်ဝသို့ ရိုက်ချလိုက်ပြီး ဝဲဘက်လက်ကို နောက်ကျောတွင် ပြန်ဝှက်ထားလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းမှာ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိဘဲ ခံလိုက်ရလေသည်။

“ဂုန်း”

ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်သွားရလေသည်။

ထိုစဉ် ချောင်ကျင်းက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာပြီး ယာလက်ကို အရောင်ပြ၍ ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။

တဖန် ယာဘက်လက်ကို ပြန်လည်ဝှက်ထားလိုက်၏။

ယင်းသို့ဖြင့် လက်နှစ်ဘက် လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ကျူးယိထင်းမှာ သုံးလေးချက်မျှ ခံလိုက်ရလေသည်။

ကျူးယိထင်းမှာ ဒေါသထွက်လာပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်နှစ်ဘက်စလုံး ထုတ်ကာ ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၈၉

ထိုအခါ ချောင်ကျင်းက နောက်ပြန်ဆုတ်သွားလေ၏။

သို့သော် ကျူးယိထင်းအား ပြုံးပြကာ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ မင်းလက်နှစ်ဘက်စလုံး ထုတ်သုံးရပြီ မဟုတ်လား”

ကျူးယိထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူပင် စည်းကမ်းထုတ်ပြီး သူပင် စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်သူ မဟုတ်ပါလား။

ချောင်ကျင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် အတွင်းအားမှလွဲ၍ ကျန်သိုင်းပညာရပ်များတွင် သူက အနည်းငယ် နိမ့်ကျနေကြောင်း နားလည်ထား၏။

အတွင်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံး အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်သွားနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်သဖြင့် ကိုယ်ဖော့ပညာ ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာပဲပြောပြော မင်း ငါ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်မရသေးဘူး”

ချောင်ကျင်းက...

“ကောင်းပြီလေ၊ တို့ဆက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

ကျူးယိထင်းက...

“ဒီတစ်ခါ တစ်မျိုးပြိုင်ကြမယ်”

“ဘယ်လိုပြိုင်မှာလဲ”

“ကိုယ်ဖော့ပညာပြိုင်မယ်”

၁၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြောပြီးသည်နှင့် မောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေ၏။

ချောင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“မင်းပြောတော့ ကိုယ်ဖော့ပညာ ပြိုင်မယ်ဆို၊ မင်း ဘာ လုပ်နေတာလဲ”

“ဒါ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာပဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့် နောက်သို့ ကျမ်းတစ်ပတ် ပစ်လိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ချောင်ကျင်းသည် အံ့အားသင့်နေသော်လည်း ကျူးယိတင်း အား အရှုံးမပေးလိုသဖြင့် နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

ကျဉ်းမြောင်းသော တောလမ်းကလေး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလျှံအား သယ်ဆောင်လာသည့် ဝေါစင်သည် လမ်း ကလေးအတိုင်း ခရီးပြင်းနှင်လျက် ရှိသည်။

လမ်းကလေး၏ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ချိုင့်ဝှမ်းများ ရှိနေသောကြောင့် ဝေါစင်အထမ်းသမားနှစ်ယောက်မှာ သတိကြီးစွာ ထားကာ သွားနေရလေသည်။

ထိုစဉ် လမ်းကလေးအတိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေ သော အထမ်းသမားတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၉၁

ယင်းအထမ်းသမားမှာ တောင်းနှစ်လုံးအား ထမ်းလာပြီး

ကြီးမားသော ခမောက်တစ်လုံး ဆောင်းထားသည်။

ခမောက်ကွယ်နေသဖြင့် သူ၏မျက်နှာကို တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိချေ။

ဝေါစင်ထမ်းလာသူနှစ်ယောက်က လမ်းဘေးသို့ ကပ်ကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးမိသွားကြလေ၏။

ထိုအခါ ဝေါစင်ထမ်းသမားက ယာဘက်သို့ တဖန် ရှောင် တိမ်းပေးလိုက်ကြပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် သုံးလေးကြိမ်မျှ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါ အထမ်းသမားက တမင်တကာ ပြုလုပ်နေကြောင်း ခိုင်မိလာကြ သည်။

ထို့ကြောင့် အထမ်းသမားနှစ်ယောက်မှာ ဒေါသထွက်လာ ကြကာ...

“မိတ်ဆွေ ဘာ သဘောလဲဗျ”

သူ၏အသံမှာ စူးရှသေးငယ်နေသောကြောင့် အခံရခက်လှ ပေသည်။

အထမ်းသမားသည် ရယ်မောရင်း ဦးခေါင်းပေါ်မှ ခမောက် ကို ချွတ်ချလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လက်နှစ်ဘက်ကို လှုပ်ရှားလိုက် လေသည်။

၁၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအခါ အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့များ ရုတ်ခြည်းထွက်ပေါ်လာပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုအား ဖုံးလွှမ်းသွားလေ၏။

အခိုးအငွေ့များအကြားမှ အထမ်းသမား၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဝေါစင်ထမ်းထားသူနှစ်ယောက်မှာ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်မိကြလေသည်။

အထမ်းသမား၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေလေသည်။

မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်လုံးနှစ်လုံးသာရှိပြီး နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်အား မတွေ့ရချေ။

သာမန်မျက်နှာတစ်ခုပင် ဖြစ်သော်လည်း စေ့စေ့ကြည့်သောအခါ လွန်စွာမှပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

အထမ်းသမားနှစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် ဝမ်းလျှံသည် ဝါးယင်းကာအားမ၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့များမှာ သူမထံသို့ တိုးဝင်လာပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာတစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းလျှံမှာ ထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သို့သော် အသံမှာ လည်ချောင်းတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခေါင်းစိုက်ကျသွားလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၉၃

ကျူးယိထင်းသည် ရှေ့မှ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေလေသည်။

ချောင်ကျင်းက နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

အတော်ကြာသောအခါ သူသည် ကျူးယိထင်းနှင့် ရင်တောင်တန်းနိုင်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျူးယိထင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ချောင်ကျင်းသည် ဤမျှလောက်အောင်ပင် ဘက်စုံတော်လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်မိခဲ့ချေ။

ပြေးရင်းမှပင် ရုတ်တရက် အကြိတ်တစ်ခု ရလာပြီး ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ပေါများရာ လမ်းနံဘေးသို့ ဆင်းပြေးလေသည်။

တိဘက်နယ်ခြားတွင် တောင်တန်းများသာ ပြည့်နှက်သဖြင့် တောင်တက်တောင်ဆင်းနှင့် ရှေးကြမ်းသွားရာတွင် သူက ကျင့်သားရရှိထားပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများအကြား ပြေးလွှားသွားပြီး ကျောက်တုံးများအပေါ်မှ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏တွက်ဆမှုမှာ မှန်ကန်နေသည်ဟု ခိုင်၏။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ပေါများရာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ချောင်ကျင်းမှာ လျင်မြန်စွာ ပြေးနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

၁၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးထင်းယိက သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မော
လိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ငါက သာတယ်
ကွ”

ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း ဆက်လက်ပြေး
လွှားသွားလေ၏။

သို့သော် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားပြီး
အနောက်ဘက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်မိသောအခါ...

“ပလုံ”

ဟူသော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအသံကို ကြားပြီးသည်နှင့် ကျူးယိထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ
ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ချောင်ကျင်းမှာ အံ့ဩသွားပြီး ကျောက်တုံးကြီးပေါ်သို့ လျင်
မြန်စွာ ပြေးလွှားခုန်တက်သွားလိုက်၏။

အပေါ်သို့ ရောက်သွားမှ ကျောက်တုံးကြီးအောက်ဘက်
တွင် ရေအိုင်ငယ်တစ်ခုရှိပြီး ကျူးယိထင်းမှာ ရေအိုင်အတွင်းသို့ ထိုး
ကျသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့သော် ရေအိုင်မှာ ခူးဆစ်မျှသာ အနက်ရှိသောကြောင့်
ကျူးယိထင်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရေခွဲခွဲသွားသည်မှအပ နစ်မြုပ်သွား
ခြင်း မရှိပါချေ။

ရေစိုနေပြီး ကြွက်စုတ်ပမာ ရှိနေသော ကျူးယိထင်းအား

အတိတ်ကလူတစ်စု(ပ) ❖ ၁၉၅

တွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ကျူးယိထင်းမှာ မကျေမနပ်ဖြင့် ရေအိုင်ထဲမှ ပြန်တက်လာ
လေသည်။

ချောင်ကျင်းအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး
လျှင်...

“ဘာလဲ ကိုယ်ဖော့ပညာ ငါသာတယ်ဆိုတာ မင်းငြင်းချင်
သေးလား”

ချောင်ကျင်းသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောနေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းက ငါ့ထက် သာတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်ဖော့ပညာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေအိုင်ထဲ ခုန်ဆင်းတဲ့ပညာ”

ကျူးယိထင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ် ချောင်ကျင်းက...

“မင်း ဘာပညာပြိုင်ချင်သေးလဲ”

ပြောရင်း သူ၏မျက်နှာထားမှာ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွား
လေသည်။

မျက်လုံးအစုံတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု အရိပ်အရောင်
များ ထွက်လာပြီး...

“ငါနဲ့ ပြိုင်စရာပညာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် မင်းရုံးပြီ၊ ရုံးသွား
တဲ့လူဟာ နိုင်တဲ့လူ လုပ်သမျှ ခံရမယ်”

၁၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိထင်းမှာ ဒေါသထွက်သော်လည်း ချောင်ကျင်းအား
အလွယ်တကူ နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားလေ
သည်။

ထို့ကြောင့်..

ချက်ချင်း ပြန်လည်ချေပခြင်း မပြုဘဲ အကြံထုတ်နေလေ
သည်။

အတန်ကြာမှ အကြံရလာဟန်ဖြင့်...

“မင်းနဲ့ ဖြိုင်စရာ ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

BURMESE
CLASSIC
COM

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။